

ATAŞEHİR EKSPRES

SAYI: 20 TARİH: 25 OCAK-25 ŞUBAT 2018

DİKKAT kanser
sizin de kapınızı çalabilir

Ataşehir'de yaşayan sanatçı
anne-kız: Füsun-Sevinç Erbulak

Türk'ün otomobille imtihanı:
İHTİYAÇ MI, STATÜ MÜ?

ÜLKENİN YARINLARI KONUŞUYOR

İLHAMİ YILMAZ

Ataçehir Belediye Başkan V.

Sevgili Ataçehirli, dergimizin yeni sayısından hepinize merhaba...

Şubat ayı hepimize güzellikler getirsin. Bu satırları kaleme alırken, binlerce askerimizin Türkiyemizin sınır güvenliği için zorlu bir coğrafyada terörle mücadele ettiklerini düşünüp, bir annemizin dediği gibi, "ayaklarına taş değmeden" sağ salim yurtlarına, evlerine dönmeleri en büyük dileğimizdir. Kahraman ordumuza güvenimiz tam, Zeytin Dalı Harekati'na desteğimiz tam.

Çocuklarımız, gençlerimiz her şeyimizdir.

Sevgili Başkanımız Battal İlgezdi'nin görevinden uzaklaştırılmasının üçüncü ayına girdik. Temennimiz, bu sürenin daha da uzamamasıdır.

Ataçehir Belediyesi bir kurum olarak çıktığı yolda yürümeye devam ediyor. Hizmetlerimizi aksatmadan sürdürüyor, kentimize göz bebeğimiz gibi bakıyoruz.

Elinizde bulunan Ataçehir Ekspres dergimizin yapısında değişikliğe gittik. Daha rahat okunabilir bir dergi tasarladık, umarım beğenirsiniz.

Yeni dergimizde, araştırma konularına daha ağırlık verdik. Örneğin, kapak konumuz "Gençlerin Gelecekte Beklentisi" kayda değer bir çalışma oldu. Bir başka araştırma konumuz ise kanser. Ona da farklı bir şekilde bakmak istedik. Ataçehir halkının kansere bakışını, aldığı önlemleri araştırarak bir anket yaptık. Bu anketin sonuçlarını da ilerleyen sayfalarda bulacaksınız.

İlginizi çekebilecek bir başka konu da, "Yaratıcılığın Biyolojik Saati" adlı çalışma. Prof. Dr. Uğur Batı'nın atölyesi bir hayli ilginç.

Sözü uzatmadan sizleri dergimizle baş başa bırakmak isterim.

Her şey gönlünüzce olsun, saygıları sunarım.

İÇİNDEKİLER

BİZİ NE KADAR TANIYORSUNUZ?

Yeni heyecanların, hayallerin, kaygıların yaşıdır 18; yani oy kullanmanın, pek çok yerde söz hakkı elde etmenin; hatta hayatına yön vermenin yaşı... Artık birey olduğunu hisseder kişi, insanca muamele görmek ister. Peki, ülkemizde reşit olmak beraberinde neler getiriyor, gençler yarınlarından umutlu mu? Küçük bir kamuoyu yoklaması ile duruma bakmaya ne dersiniz? **Sayfa 4**

2018'de doğacak yeni yıldızlar

Sporda 2018 her yıl olduğu gibi çok sayıda yeni yıldızın doğuşuna sahne olacak. Bu yıl zirveye çıkması beklenen sporcuları, henüz kariyerlerinin başındayken sizin için derledik. **Sayfa 56**

Sahnede rol arkadaşı, evde anne-kız

Füsun Erbulak âşık olduğu sahneler için ailesini karşısına almış, Sevinç Erbulak ise neredeyse sahnede doğmuş. Ataçehir'de aynı evi, aynı hayatı paylaşan anne-kız iki kadının ağzından dökülen her cümle hayatın demini veriyor. **Sayfa 20**

Müjde
Uzman

Dikkat kanser sizin de kapınızı çalabilir

4 Şubat Dünya Kanserle Mücadele Günü dolayısıyla hastalığın peşine düştük: Onkolog Dr. Yavuz Dizdar, Pembe Kadın Kanserli Hasta ve Yakınlarıyla Dayanışma Derneği Genel Sekreteri Seda Kansu, oyuncu Müjde Uzman ile Naciye Ergün'le konuştuk. Saha çalışmasıyla da Ataşehirliilerin kanserle ilgili düşüncelerini öğrendik. **Sayfa 24**

BABAYANI derviş ruhların peşinde

Yıllardır belgesellerine konu ettiği insan hikâyelerini adeta dantel edasıyla ince ince işleyen Nebil Özgentürk, bu defa "Babayani: Zamansız Yazılar" kitabıyla karşımızda. Yaşamında yer etmiş "derviş ruhları" anlatan yazar, bu kitapta ilk kez kendi öyküsüne de yer veriyor. **Sayfa 42**

Film: Cebimdeki Yabancı Yönetmen: Serra Yılmaz

Oyunculuğunu ulusal ve uluslararası pek çok ödülle kanıtlayan Serra Yılmaz bu kez yönetmen koltuğuna oturdu. Cep telefonu üzerinden kadın-erkek ve arkadaşlık ilişkilerine bakan Cebimdeki Yabancı 2 Şubat'ta gösterime girecek. **Sayfa 38**

Güz'ün şarkıları

Bazen hüznün, bazen ayrılığın son hali; ölüm... Bazen de rengarenk bir renk cümbüşü gibi "Güz Şarkıları". Puslu bir resmin ritmini tutan bestelerin solisti Güvenç Dağüstün "her şarkının duygusunu içimde hissettiğim gibi dinleyiciye aktarmaya çalıştım" diyor. **Sayfa 34**

ATAŞEHİR EKSPRES

İMTİYAZ SAHİBİ

Ataşehir Belediyesi adına
Belediye Başkan Vekili
İLHAMİ YILMAZ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Zeynep Çetinkaya

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

T. Volkan Aslan

YAYIN KURULU

Ayten Kartal, Deniz Kutlu,
Turan Dolu, T. Volkan Aslan,
Dündar Şahin, Şehnaz Yabar,
Tayfun Gönüllü, Berat Günçikan,
Aynur Çolak

KATKIDA BULUNANLAR

Ahmet Mert, Ayça Çeri,
Berna Yaman, Çağla Gürsoy,
Çiğdem Kara, Duygu Celepçi,
Fuat Özdemir, Hüseyin Dinçtürk,
İbrahim Karademir,
Kübra Küçükolcay, Mehmet
Oymak, Melike Şengül, Murat
Şimşek, Naz Alçı, Oben Özkal,
Perim Nak, Serap Uçar,
Simay Gözener, Sinem Şahin
Kahriman, Timuçin Akkaya,
Başkan Ataşehir'i Dinliyor Ekibi

YÖNETİM YERİ

Ataşehir Belediyesi
Barbaros Mah. Şebboy Sok.
No: 4 A, 34746
Ataşehir/İstanbul
www.atasehir.bel.tr
Tel: 0216 570 50 00
atasehirekspres@atasehir.bel.tr

YAYIN TÜRÜ

Dergi

BASKI

RENKSA Reklam
Org. Tanıt. Kimyevi Turizm İnş.
San. Tic. Ltd. Şti
Merkez Mah. 8. Sok. No: 22/A
Bağcılar/İstanbul
Tel: 0212 434 05 77

Fotoğraflar: FUAT ÖZDEMİR

BİZİ NE KADAR TANIYORSUNUZ?

Yeni heyecanların, hayallerin, kaygıların yaşıdır 18; yani oy kullanmanın, pek çok yerde söz hakkı elde etmenin; hatta hayatına yön vermenin yaşı... Artık birey olduğunu hisseder kişi, insanca muamele görmek ister. Peki, ülkemizde reşit olmak beraberinde neler getiriyor, gençler yarınlarından umutlu mu? Küçük bir kamuoyu yoklaması ile duruma bakmaya ne dersiniz?

SİMAY GÖZENER

Ülkenin yarınları deniyor onlar için, ama esas soru ülke yarınlar için onlara ne vadediyor? Özge, Cebrail, Semih, Semiray, Erdi, Özge, Furkan Mehmet, Deniz ve Aydın... Coğrafyamızın dört bir köşesinde hayata gözlerini açan, yaşları 17-24 arasında değişen bu gençlerin dünya görüşleri, aile yapıları, etnik kökenleri ne olursa olsun, kurduğu hayaller ortak. Onlar geleceğe birlikte yürüyor. Peki, yarınları inşa edecek bu gençler gelecekte bekliyor? Hayatlarını hangi temeller üzerine kuruyor ya da yolda nelerden vazgeçiyor, vazgeçmek zorunda kalıyor?

Kimi ilk kez 2019'da yapılacak seçimlerde oy kullanarak ülkenin geleceğine yön verecek kız-erkek, muhafazakâr-solcu-ölkücü, işçi-kurye-öğrenci-üniversite sınavlarına hazırlanan gençlerle konuştuk. Hepsine hemen hemen aynı soruları sorduk. Amacımız gerçekten gençleri tanıyıp tanımadığımızı anlamak, onlara önyargılarımızla yaklaşırken aslında bir şeylerin gerçekten değiştiğini göremiyor olabilir miyiz endişesinden kurtulmaktı.

Biz yanıtları yorumlamaktan özellikle kaçındık, ama mutlaka, gençler, aileler, eğitimciler, siyasetçiler konuştuğumuz gençlerin samimi yanıtları üzerine bir hayli kafa yoracak, belki de kendilerine bir kez de gençlerin gözüyle bakacaktır...

YAŞANABİLİR BİR ÜLKE HAYAL EDİYORUM

ÖZGE ŞİMŞEK 22 yaşında bir üniversite öğrencisi. Burslu olarak kazandığı Yeditepe Üniversitesi'nde bir yandan Fransızca Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde son sınıf öğrencisi olarak okuyor, bir yandan da Hukuk Fakültesi'nde yan dal yapıyor. Şimşek'in hayalleri, hedefleri ve yarına bakışı hakkında sorduğumuz sorulara yanıtı şöyle:

Nerelisiniz?

Malatyalıyız. Annem ve babam orada doğmuş, ben ise İstanbul'da... İçerenköy'de oturuyoruz.

Ailen senin için daima yanında olunması gereken bir yapı mı?

Aile benim için her şeyden önemli. Dört kişilik çekirdek bir ailem var; ama neredeyse tüm sülale ile birlikte, kabile misali yaşıyoruz. Doğulu olunca komünite yaşam tarzını seviyorsunuz, tıpkı bizde olduğu gibi.

Ailenizden ayrılmayı, kendi hayatınızı kurmayı düşündüğünüz oluyor mu?

İngiltere'de ailemden ayrı küçük bir deneyimim oldu, çok zorlandım. Belki daha küçük yaşta deneseydim ya da üniversiteyi başka bir şehirde okusaydım bu kadar güçlük çekmezdim. Aile olmazsa olmazım, ama belirli bir yaştan sonra da kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum. O yüzden yüksek lisans için yurt dışına gitmeyi planlıyorum.

Kendinizi nasıl tanımlarsınız?

Hümanist... Bunun dışında Alevi'yim. Sizi Alevi kimliğinizden dolayı dışlayanlar, Türk olmanız sebebiyle benimsiyor. "Alevisin, ama Allah'tan ki Türk'sün" diyorlar mesela. Mahalle kültürü eskisi kadar yaygın olsaydı bunun olumsuz etkilerini fazlasıyla hissederdik, ama genellikle insanlar sosyal çevrelerini kendi inançlarından kişilerle oluşturduğundan pek sorun yaşamıyor.

Arkadaş seçerken siyasi, etnik ya da dini kimliği sizin için önemli mi?

İrkçilik yapan bir insan asla benim arkadaşım olamaz. İnsani ve vicdani kavramları taşıyan kişileri yakınımda görmek isterim. İlişkiler gelişip birbirimizi tanıyınca da ya yakınımda ya da bir kol mesafe uzağımda tutarım, ama asla dışlamam. Çünkü bunun ne demek olduğunu iyi biliyorum.

Peki, cinsel tercihler konusunda yargılı mısınız?

Asla... Cinsel tercihleri farklı olan kişilerin de en az benim kadar özgür olmaları

gerektiğine inanıyorum. Hatta toplum tarafından kabul görmeleri için belirli yerlerde temsil edilmeleri gerektiğini düşünüyorum.

Çocukluk hayaliniz neydi, gerçekleştirebildiniz mi?

İki sene sonra hayallerime kavuşuyorum, avukat oluyorum.

Sizi en çok ne öfkelenendir, ne güldürür ve ne üzer?

Birinin gözümün içine baka baka yalan söylemesine çok öfkelenebilirim. Ben gülmeyi çok seviyorum, her şeye gülebilirim. Herhalde yakınlarımı kaybetmek de beni çok üzer.

Nerelerde, nasıl eğlenirsiniz?

Çocuk Esirgeme Kurumu'nda çalışıyorum. Oradaki çocuklarla vakit geçirmek, mesela futbol maçı yapmak

beni aşırı derecede eğlendiriyor. Paramızın değersizliğinden yurt dışına gidemesek de yurt içinde arkadaşlarla yapılan bir tatil de hayli eğlenceli olabiliyor.

İlgi alanlarınız neler?

Siyaset, sinema ve at binme diyebilirim.

Sanal dünyaya gün içerisinde ne kadar zaman ayırıyorsunuz? Hiç gerçek dünyadan koptuğunuzu düşündüğünüz anlar oluyor mu?

Twitter, Instagram, Facebook... Hepsini kullanıyorum. Günümün net iki saatini orada geçiriyorum. Depresif olduğum dönemlerdeyse rahat dört saatimi harcadığım oluyor, orada kaybolup gidiyorum.

Bu ülkede yaşıyor olmaktan memnun musunuz? İmkânınız olsa hangi ülkede yaşamak isterdiniz, neden?

Şöyle böyle... Başka bir yerde yaşamaktansa, buranın daha iyi bir yer olmasını isterim. Başka bir ülkede yaşamak, aidiyet duygusunu yitirmeye ve vatansız hissetmeye neden oluyor ki bu da herhalde insanın başına gelebilecek en kötü şey. O sebeple başka bir ülkede yaşamak istemem. Ülkemde bir kadın olarak ikinci sınıf vatandaş olmak da istemem, geç saatte sokağa çıktığımda yanımda beyzbol sopası taşımak da... Bu ülkede hobi olması gereken dövüş sanatları maalesef kadınlar için mecburiyet oluyor. Bunların düzelmesi en büyük temennim.

Yaşıtlarınızla eşit olduğunuzu düşünüyor musunuz?

Ben batıda yaşıyorum, eminim ki doğudaki yaşıtlarıma göre çok daha iyi koşullara sahibim. Ailem sayesinde daha iyi eğitim alıyorum, daha iyi bir hayat sürdürüyorum. Eğer memleketim Malatya'da yaşıyor olsaydım, şimdi elde ettiğim koşulların onda birini dahi elde edemezdim. Belki evlenmişim, belki şu çocuk sahibiydim.

Size göre ne kadar geliri ve mal varlığı olan zengindir?

Bence kendine yetebilecek kadar mal varlığı ya da geliri olan bir insan zengindir.

Peki, kim ve nasıl yaşayanlar yoksuldur?

Hak ettiğinin altında yaşayanlar bence yoksuldur. Mesela asgari ücretin altında para kazanıp, aile geçindirmeye çalışanlar gibi...

Kaybetmekten korktuğunuz ilk üç şey nedir?

Ailem, özgürlüğüm ve ülkem. ■

İNSANLARI ÇOK SEVİYORUM

Ben **İLAYDA ÇONOĞLU**. 17 yaşında, lise öğrencisiyim. Tokatlıyız, ama ben İstanbul'da doğdum, kardeşim de öyle. Ailem olmadan bir hayat düşünmüyorum, fakat bu demek değil ki ileride kendime ait bir hayat kurmak istemiyorum.

Kendimi hümanist olarak tanımlıyorum. Sosyal ve dışa dönük bir yapım var, gülmeyi çok seviyorum. Çocukluk hayalim başarılı bir müzisyen olmaktı. Bunu gitar ve piyano çalarak başardım, şimdi ise tıp okuyup doktor olmayı istiyorum. Hayallerime kavuşmama az kaldığını hissediyorum. Çünkü başarmak benim elimde; fakat bazen umutsuzluğa düştüğüm durumlar da oluyor.

İnsanların düşünceleri, inançları nasıl olursa olsun sadece saygısız olmasın. Bu durum beni çok öfkeliyor. Tabii bir de insanların yarınlarımıza karşı oluşabilecek tehlikelere karşı duyarsız kalması ve adaletsizliğin ayyuka çıkması da cabası.

Ben insanları çok seviyorum. Herkesin mutlu ve huzurlu yaşaması gerektiğine inanıyorum. O sebeple sevdiklerimle geçirdiğim zamanlar benim için çok kıymetli. Neticede bu ülkede sokakta yaşayan insanlar, çaresizce soğukta aç kalmış hayvanlar var. Bu duruma o kadar çok üzülüyorum ki ileride bu sorunlara yönelik çalışmalar yapmak istiyorum. İnsanın, hatta tüm canlıların çok kıymetli olduğu bilincini herkese yaymak gerektiğini düşünüyorum. Mesela ben arkadaş seçerken hiçbir ayırım gözetmiyorum. Herkesin birbirine ihtiyacı olduğu kanısındayım. Ben ondan, o da benden pek çok şey öğrenebilir, paylaşım yapabiliriz diye düşünüyorum. Farklı cinsel tercihler konusunda kesinlikle yargılı değilim, her tercihin saygıyı hak ettiği inancındayım.

Doğa yürüyüşü yapmak bana büyük keyif veriyor. Bazen arkadaşlarımla sinemaya ve tiyatroya gidiyoruz, o kadar çok eğleniyorum ki... Bana spor, müzik, bilim ve doğa sporları deyin, gerisini boş verin. Bir de sanal dünya var ki ben pek vakit

ayırmamaya çalışıyorum. Bazen farkında olmadan uzunca vakit geçirdiğimi hissediyorum. Teknolojinin insan hayatını ele geçirmesi gerçekten korkunç ve bu bilinç ile bu tehlikeden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorum.

Ülkemden memnunum ve başka bir ülkede de yaşamak istemem. Tabii her ülkede olduğu gibi bizde de ekonomik, siyasal pek çok sorun var, mühim olan gitmek değil, sorunların çözümüne katkı sağlayabilmek. Ben kendimi yaşlılarla eşit görüyorum. Çünkü maddiyata önem vermiyorum. Zenginliğin de malla mülkle olmayacağını biliyorum. Mühim olan ihtiyaçlarını karşılayabiliyor musun, yoksul değil misin o zaman sorun yok. Yeter ki ailem ve sevdiklerim yanımda olsun, bir de zamanın hızlıca geçmesi var. Onu yakalayamamaktan çok korkuyorum. ■

HAYAT, KENDİ İÇİNDE DENEYİMLENMELİ

Mardin Kızıltepe'li **CEBRAİL ÖZDEMİR** 24 yaşında. Doğduğu topraklara daha bebekken veda eden ailesi ile birlikte 16 yıldır Ataşehir'de yaşıyor. Üniversite sınavlarına hazırlanana Cebirail, lise döneminde aile içinde yaşanan çatışmalardan dolayı okulu bırakıp hayatı bir süreliğine pilav tezgâhında öğrenmeyi denemiş.

Tekrar ailesinin yanına döndüğünde ise babasına ait iş yerinde ne patron ne de işçi olabilmemiş. Kendini hep eksik ve kimsesiz gördüğünü, bunun da evde oluşmayan aile bilincinden kaynaklandığını ifade eden Özdemir, "bizim toprakların olmazsa olmazı feodal yapı nedeniyle evde sürekli bir çatışma halindeydik. Bu süreçte sürekli kendimi sorguladım; hayatın neresinde varım, nerelerde eksikim diye. O dönem sahip çıkan da olmadı ve hayata bir süreliğine ara vermek zorunda kaldım" diyor.

Neşet Ertaş Kültür Merkezi'nde üniversite sınavlarına hazırlanan Özdemir, hukuk fakültesi okuyup anayasa hukuku üzerine uzmanlaşmak istiyor. Çocukluk hayali polislikten politik duruşu nedeni ile vazgeçmiş. Dahası aileye olan kızgınlığı geçmediğinden midir bilinmez üniversiteyi şehir dışında okumak istiyor.

Kendisini doğup kök saldı toprakların feodal yapısına uzak, özgürlükçü bir genç olarak tanımlıyor ve kadın erkek ayrımının olmadığı, etnik, dini kimlik farkının gözetilmediği, insanların cinsel tercihleri

üzerinden değerlendirilmediği bir ülkede yaşamak istediğini belirtiyor. "Konuşularak çözülmeyecek hiçbir konu yok, Kürt açılımı da buna dâhil" diyor Cebirail, tek kız kardeşine, güçlü bir kadın olması için öğütler verdiğini, her zaman onun arkasında olduğunu da söylüyor. "Korkak, çıkarıcı insanlarla görüşmemeye ihtimam gösteririm. Haksızlığın olduğu yerde öfkemden duramam" diyor Cebirail. Ancak sıra gülmeye gelince öfkeleri kadar keskin olmadığını gizlemiyor. "Her şeye gülebilirim" diyor "Kendimi eğlendirmek için dışarı çıkmam, benim keyif aldığım tek şey kitaplarım. Sosyal medyada ise çok katılımcı değilim. Twitter'dan gündemi takip ediyorum, zaman zaman da Instagram..."

"Doğusu ayrı, batısı ayrı güzel ülkemizin her yeri görülmeye değer ve ben bu güzelliklere sahip başka bir ülke bilmiyorum" diyor Özdemir'e göre hayat eşitsizlikler üzerine kurulu. Örneği ise eğitim sisteminden veriyor... "Param var, en iyisini yaparım zihniyetini yanlış buluyorum. Bir insan kendini geçindirebiliyorsa zengindir" diye sürdürüyor sözlerini "Esas zenginlik tabii ki içtenlikle, samimiyetle olur. Para hayatta hiçbir zaman mühim değildir, özellikle de ailenin, özgürlüğün ve yaşam hakkını savunan insan haklarının olmadığı bir ülkede. Ben ülkem için gelecekte umutluyum". ■

EŞİTSİZ GELİR DAĞILIMI HAYALLERİMİN ÖNÜNE GEÇTİ

ÖZGE TÜRKOĞLU, 23 yaşında.

Ordulu ailesi İstanbul'a geldiğinde o üç yaşındaymış. İçerenköy'de akrabalarıyla bir arada yaşıyor, mahalle kültürünü tadıyor olmaktan hoşnut görünüyor. En büyük sıkıntısı eğitimini aldığı meslek ile yapmak istediği meslek arasındaki fark olan Türkoğlu sorularımızı şöyle yanıtlıyor:

Eğitim sisteminde meslek seçimi açısından sizce nasıl problemler var ya da var mı?

Ben meslek lisesi mezunuyum, muhasebe. Hayatımın geri kalanını bu alanda devam ettirmek istemediğimi anladığımda, lise son sınıftaydım ve artık çok geçti. Meslek lisesine bakış açısı ileride bir mesleğin olsun diye çıkılan bir yol, ileride bir mesleği olsun mantığı ile meslek liseleri tercih ediliyor. Ama bence o yaşta geleceğe dair çok da bilinçli olamıyorsunuz. Meslek lisesi mezunu olmasaydım belki de istediğim sağlık bölümünü kazanabilecektim. Çünkü daha çok sağlıkla ilgili bir alanda ilerlemek istiyorum, hemşirelik gibi.

Meslek lisesinde okumaya nasıl karar verdiniz?

Ailem yönlendirdi. Ben sağlık meslek

lisesine gitmek istedim, ama puanım buna pek müsait değildi. Muhasebe de bir meslek sonuçta düşüncesi ile kaydımı oraya yaptırdık.

Çocukluk hayalleriniz neydi? Ne kadarını gerçekleştirebildiniz?

Çocukluk hayalim dizi oyuncusu olmaktı. "Çocuklar Duymasın" adlı bir dizi vardı o zaman, gerçi hâlâ devam ediyor. Televizyonlar bu ülkede insanların hayatlarını ve hayallerini çok etkiliyor. Hayallerim gerçek olmadı, bunun için de herhangi bir üzüntüm yok açıkçası. Zaten bunun için ne çabaladım ne de çevrem benim üne kavuşmama müsaitti.

Peki, ya şimdi?

Yaptığım işi çok seviyorum. İleride eczacılık fakültesinde okuyup eczacı olma fikri de kulağa hoş geliyor. Bunun için maddi birikim yapmaya çalışıyorum, özel üniversitede okumak kolay değil.

Arkadaş seçimi yaparken nelere dikkat edersiniz? Asla arkadaşlık yapmam dediğiniz kimse var mı?

Siyaset bana çok uzak. Ben Türk örf ve adetlerine bağlı bir gencim ama farklı şeyleri denemek de hoşuma gidiyor. Ben kimlikten ziyade karaktere önem

veriyorum arkadaşlık konusunda. Özellikle kendini ifade etmekten çekinmeyen, paylaşımcı kişilerle arkadaş olmayı tercih ederim.

İnsanların cinsel tercihlerini yargılar mısınız?

Kesinlikle yargılamam. Çevremde böyle insanlar var ve ben bu duruma ekstra saygı göstermeye çalışıyorum. Kaldı ki bu benim kardeşim dahi olsa fikrim değişmez.

Peki, sizi en çok ne öfkelenendir, güldürür ve üzer?

Aptal yerine koyulmak beni çok öfkelenendir. Emeğin yok sayılması, iyi niyetin suiistimal edilmesi... Arkadaş sohbetlerindeki espriler herhalde en çok güldürür. Düşüncesi bile kötü, ama beni en çok üzecek konu annemi kaybetmek olur.

Sanal dünyada var mısınız?

Sanal dünyanın herkes gibi, herkes kadar içindeyim. Instagram ve Twitter'ı kullanıyorum. Gün içerisinde bir işle meşgul değilsem, tüm zamanımı sosyal medyada geçiriyorum diyebilirim. "Kim ne yapmış", "bir bakayım çıkayım" derken zaman geçiyor. İnsanların hayatlarına dair meraklarımızı oradan gideriyoruz.

Bu ülkede yaşıyor olmaktan memnun musunuz?

Ülkemi çok seviyorum. Belki de başka bir ülkede yaşamayı tecrübe etmediğimden ülkemden ayrılmayı istemem.

Yaşıtlarınızla eşit olduğunu düşünüyor musunuz?

Yaşıtlarımla eşit olduğumu düşünmüyorum. En basiti kadın ile erkek bile eşit değil ki. Eşitsiz gelir dağılımından ve eğitim sisteminden kaynaklı olarak hayatımda yapmak istediğim pek çok şeyi yapamadım. Piyano çalmayı çok isterdim mesela, ama olmadı. Belki ailemin maddi durumu iyi olsaydı şimdi özel okulda okuyup eczacı olabiliirdim ya da lisedeyken muhasebe okumak zorunda kalmazdım. Hayatımızın her alanında eşitsizliği hissediyorum.

Sizce zenginlik nedir?

Maddi olarak istediğin her şeyi karşılayabilmek zenginlik tanıımıdır benim için. Bunun için de herhalde aylık 15-20 bin lira kazanmak gerekir.

Yoksulluğun tanımını yapabilir misiniz?

Bence yoksulluk diye bir şey yok, isteyene iş olduğu sürece. Benim çevremde yoksul hayat yaşayan kimse yok, bu durum bence insanların kendi tercihleri.

Vazgeçilmezleriniz neler?

Ailem ve sağlığım... ■

BÜYÜK, KÜÇÜK HERKES BİRBİRİNE SAYGI DUYMALI

Adım **SEMİH ÜNSAL**. 18 yaşımdayım. Lise son sınıf öğrencisiyim. Babam Çorumlu, annem Kastamonulu... Ben İstanbul'da doğdum, büyüdüm. Bir de erkek kardeşim var. Aile bağlarımız iyi çok şükür. Bu sene üniversite sınavlarına gireceğim. İstanbul'da, ailemin yanında okumak istiyorum. Onlardan ayrılmayı düşünmek dahi bana zor geliyor.

Ben milliyetçi ve muhafazakâr bir ailede yetiştim, o değerleri benimsiyorum. Vatanın, milletin bütünlüğü, Türk-İslam örf ve adetleri benim için çok önemli. Sanırım bundan dolayı çocukken hep asker olmayı istedim, en büyük hayalim buydu. Ama hayallerim, dünyayı tanıdıkça, okuyup öğrendikçe değişti. Siyasal bilgiler eğitim alıp, bu alanda ilerlemek istiyorum. Umutluyum da açıkçası, içimde bununla ilgili büyük bir heyecan var.

Önem verdiğim değerlerin başında saygı gelir. Küçük, büyük herkesin birbirine saygı duyması gerektiğini savunurum. Çevremdeki insanları da buna göre seçerim. Bir vatan hainleri, bir de saygısız insanlar ile arkadaşlık kurmam. Vatanın, milletin bütünlüğüne kast eden insanlar yakınımda olamaz. Onun dışındaki her şey teferruat, cinsel tercihler de dâhil. Hiç böyle arkadaşım olmadı, ama olsa da yadırgamam. Arkadaşlık benim için oldukça önemli, günümün büyük bir kısmını onlarla sohbet ederek geçiririm. Toplanıp halı saha maçı yaparız mesela, çok keyif alırım. Arkadaşlık paylaşım gerektirir, o sebeple arkamdan iş çevrilmesi beni çok öfkelenendir. Hayatta beni en çok üzen şey ise iftiradır, daha önce başıma geldiği için acısını iyi bilirim.

Tabii bir de sosyal medya var. Twitter, Facebook ve Instagram... Hepsini kullanıyorum ki bu günde üç, dört saati buluyor. Özellikle

Instagram'da takıldığım zamanlar için gerçek dünyadan koptuğumu söyleyebilirim.

Yaşadığım ülkeden memnunum, ama imkânım olsaydı; eğitim için Litvanya veya Amerika'ya gitmek isterdim. Maalesef adaletsiz gelir dağılımı nedeniyle şu an böyle bir durum pek de olası görünmüyor. Herhalde bunun gibi insanın her istediğini yapabilecek güçte olması zengin olduğu anlamına geliyor. Sokakta yaşayan yoksul insanları düşünüp halime şükrediyorum.

Her şeyden önemlisi ailem yanımda. Vatanım, milletim, bayrağım ve arkadaşlarım da... ■

HAKSIZLIĞA UĞRAMAK BENİ HER ZAMAN ÖFKELENDİRİR

Adım **ERDİ AÇIKGÜL**. 23 yaşımdayım. Yeditepe Üniversitesi Endüstriyel Tasarım Bölümü öğrencisiyim. Malatyalıyız. İstanbul'da doğdum, büyüdüm. Bir ağabeyim var, evli. Birbirine bağlı bir aileyiz. Aile büyükleri, kuzenler hep birlikte olmayı severiz. Onlardan ayrılmayı, üniversite için bile olsa, istemedim. Yanımda olmaları bana güç veriyor. Aileme karşı yapılan haksızlıklar beni her zaman öfkelenendir.

Bu demek değil ki anlaşılmadığımız noktalar yok. Aleviyiz. Sol gelenekten gelen bir aile yapısına sahibim. Ben onlardan biraz farklı olarak siyasete ulusalcı taraftan bakıyorum, bu konuda zaman zaman anlaşmazlıklara düşüyoruz. Tabii bu ulusalcı kimliğim, kimseye zarar verecek boyutta değil. Vatanımı, milletimi çok seviyorum. Benim milliyetçiliğim Kürt karşıtlığını da savunmuyor, savunamaz. Çünkü bir tarafım da Kürt. Alevi, Kürt ve ulusalcı, kulağa garip geliyor, ama öyle.

Belki de bizler bu ülkede şanslı olanlarız. Hayalleri olan, onlar için imkân sağlanan gençlerden. Futbolcu olmak istiyordum çocukken, kısa bir süreliğine de olsa eğitim alma fırsatı yakaladım. Aslında benim istediğim futbolcu olmaktan çok şöhret olmaktı. Şimdiye kadar hayalini kurduğum şeyleri disiplinsizlikten dolayı gerçekleştiremedim. Sanırım o sebeple artık hayal de kurmuyorum. Disiplinsizim ama bir o kadar da

bonkör, cesur ve açık sözlüyüm. Arkadaş seçerken de karşımdaki insanların dürüst olması benim için her şeyden önemli. Onun dışında hiçbir şey mühim değil, buna farklı cinsel tercihler de dâhil. Gerçi hiç böyle bir arkadaşım olmadı, ama olsa da elimden saygı duymaktan başka bir şey gelmez. Eskiden gece kulüplerine eğlenmeye giderdik, ama artık hayatım okul ve parti çalışmalarından ibaret. Tabii bir de sosyal medya var. Gerçek hayattan koptuğumu hissedecek kadar çok zamanımı aldığını düşündüğümünden Instagram hesabımı kapattım. Twitter ve

Facebook'u gündemi takip etmek için kullanıyorum. Siyasi gelişmelerden tutun da okulla ilgili etkinliklere kadar pek çok konuyu bu mecralardan takip ediyorum.

Yeditepe Üniversite'sinde özel okumama rağmen ben, bizim okul için orta sınıf sayılırım. Kalem dahi alamayacak durumda olan insanlar da var, Ferrari ile okula gelenler de... Böyle bir ortamda insan kendini sorgulamadan edemiyor "zenginlik ya da yoksulluk nedir" diye. Bence aylık bir milyon lira gelirinin olması zenginlik, bilgisiz ve dünyadan bir haber yaşamak ise yoksulluktur. Eşitsizlik bizim gibi okullarda fazlasıyla kendini belli ediyor. Altındaki arabadan, eş seçimine kadar pek çok alanda bunu hissedebiliriz. Para pul hiç önemli değil, yeter ki ailem yanımda olsun. Onları kaybetmek, hayatı kaybetmekle eş değer benim için. ■

HERKESLE EŞİTİM

HASAN YAĞIZ ARAÇ

17 yaşında, lise öğrencisi bir genç. Ailesi Kayserili, ama o İstanbul'da doğmuş. Ailesine sıkı sıkı bağlı ve böyle bir anne ve babaya sahip olduğu için kendini oldukça şanslı addediyor. Sosyal, sportif ve dışa dönük bir kişi olan Araç'ın çocukluk hayali iyi bir lise kazanmakmış ve bunu da başarmış. Şimdiki hedefi ise gökyüzünü keşfetmek, pilot olmak... Her geçen gün bu hayaline biraz daha yaklaştığını düşünüyor.

Araç, arkadaş seçiminde kendisine sınırlar koymadığını ve onları hiçbir konuda yargılamadığını ifade ediyor. "Cinsel tercihlere saygım sonsuzdur. Kimsenin kararını yargılamak gibi bir hakkım da yok" diyor ve sözlerine şöyle devam ediyor: "En çok saygısızlığa ve haksızlığa öfkeleniyorum. Emeğimin karşılıksız kalması ise beni çok üzüyor. En fazla eğlendiğim, beni en çok güldüren şey ise arkadaşlarım ve komedi filmleri. Spor yapmak, sanatla uğraşmak ve gezmek beni çok mutlu ediyor".

Tüm dünyanın içinde olduğu sanal dünyaya ise çok fazla zaman ayırmıyor. Ayrıca sadece yaşlılarıyla değil, herkesle eşit olduğunu düşünen Araç'a göre zenginlik ve yoksulluk göreceli kavramlar. Hayatta kaybetmekten en çok korktukları ise ailesi, arkadaşları ve mutlu olduğu zamanları terk etmek zorunda kalması. ■

BEN UMUT ETMEM, BAŞARIRIM

Adı Mehmet **FURKAN YILDIZ**. Özel bir üniversitede bilgisayar mühendisliği eğitimi alıyor. 19 yaşında. Babası Balıkesirli, annesi ise Sivaslı. Onun doğum yeri Kadıköy. Lise öğrencisi bir kız kardeşi var: Şevval. Furkan Yıldız sorularımızı yanıtlarken kendinden oldukça emin ve rahat:

Aile bağlarınız güçlü müdür, aileyi nasıl tanımlarsınız?

Bağları fazlasıyla kuvvetli olan bir aileye sahibim. Aile ne olursa olsun sırtını dayayabileceğin bir yapıdır bence, hatta sağlıktan sonra bile gelebilir. Yine de bir yaşa kadar birlikte olunup sonra kendi hayatını deneyimlemenin bir o kadar önemli olduğunu düşünüyorum.

Siyasi ve kültürel olarak kendinizi nasıl konumluyorsunuz?

Siyasete kafam bassa da tartışmalarımın dozunu hiçbir konuda ayarlamadığımdan çok siyaset konuşmuyorum. Kültürel olarak ise bu devirde tüm imkânlar elinin altında olan her birey gibi ortalama kültüre sahibim. Artılarımın gezip gördüğüm yerler olduğunu söyleyebilirim.

Hayal kurar mısınız, hayalleriniz başında ne gelir?

Hayal kurmaktansa hedef koyup daha gerçekçi olmayı tercih ederim. Mesleğimin bana göre zevkli gelen tarafları ile bir geçim sağlayıp yaşamımı sürdürmek ve geleceğe yön verileceği öngörülen bu meslekte ülkeyi temsil edenlerden olmak isterim. Ayrıca ben umut etmem, başarırım!

Arkadaşlarınızı hangi ilkelere göre seçersiniz?

Arkadaş seçerken ön plana koymamakla beraber dini ve siyasi fikrine önem veririm. Ben kafa yapılarımızın uyduğu, beraber eğlenebileceğimiz adamlara arkadaş diyorum. Sonrasında canımı emanet edebileceğimiz hale geliyoruz zaten, gerçi onlara da kardeş diyorum.

Peki, kimlerle arkadaşlık etmezsiniz?

Görüşlerime ters olup da saygı göstermeyecek hiç kimse arkadaşım olamaz. O saygı duysa bile benim duymayacağım noktalar var. Görüşlerimiz ters ise, diğer konularda eğlensek bile arkadaş olmamız çok zor.

Bir eşcinsel ile arkadaşlık eder misiniz?

Dini inancım doğrultusunda bu konuda hiç bir saygım yok.

Sizi en çok neler öfkelenir?

Yapılmasından hoşlanmadığım birçok konu var ve sonuçlarına öfkelenirim.

En çok nelere ve kimlerle gülersiniz?

Ailemle veya kardeşlerimle berabersem gülme potansiyelim yüksektir, gülünenin ne olduğunun da çokta bir önemi yoktur.

Nerelerde, nasıl eğlenirsiniz, hobileriniz nedir?

Kardeşlerimle gittiğimiz mekânlarda, futbol maçlarında eğlenirim, bir de sinemada korku filmleri izlemekten keyif alırım.

Sanal dünyaya ne kadar zaman ayırıyorsunuz?

Okuduğum bölümün de, oynadığım oyunların da getirisi olarak fazlası ile sanal dünya ile içli dışlıyım. Koptuğum da oluyor ama bilinçli şekilde.

Bu ülkede yaşamaktan memnun musunuz, başka bir ülkede yaşamayı düşünüyor musunuz?

Sonuna kadar memnunum. Ülkeme sevgimi asla ülkeler arası güç konumu, yönetilme biçimi ve iş olasılığı gibi sebepler için azaltmam. Ülkenin eksiksiz olmasa da kötü yönetildiğini düşünmüyorum.

Kendinizi akranlarınızla eşit görüyor musunuz?

Tabii ki her akranımla eşit olarak görüyorum. Bir ayrıcalığa (iyi veya kötü) sahip olduğumu görmedim henüz.

Kimleri zengin olarak tanımlarsınız?

İhtiyacının üstünde gelire sahip olan herkes bir derece zengin sayılabilir. Hayallerini gerçekleştirecek kadar geliri olan ise bayağı zengindir.

Peki, kimler yoksuldur?

Giderlerini karşılayacak kadar gelir elde edememek yoksulluk tanımım olabilir.

Vazgeçilmezleriniz nedir?

Ailem, güvenim ve Beşiktaşım. ■

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMUYORUM

FIRATCAN TAŞÇIOĞLU 17 yaşında. Şehir Hatları'nda Güverte Stajyeri olan Taşcıoğlu dört kişilik çekirdek ailesi ile bağlarını koparmadan kendi hayatını kurmak istiyor. Hayali ise süvari, yani uzun yol birinci kaptanı olmak. Çocukluğunun bu hayaline kavuşmasına az kaldığını düşünüyor, "yarınlar denizde, yarınlar umutta" diyor.

Arkadaş seçimlerinde hiçbir kriterin önemli olmadığını ifade eden Taşcıoğlu, cinsel tercihler konusunda da saygı duymak gerektiği kanısında. "İnsanları dışlamanın yersiz olduğu şu dünyada kimsenin beni öfkelenmesine, üzmesine izin vermiyorum" diyor. Spordan, özellikle basketbol oynamaktan ve yüzmekten keyif alan Fıratcan'ın sosyal medya ile pek arası yok. Bazen günde bir saat Instagram'da vakit geçiriyor.

Fıratcan'ın yaşadığı ülkeden de bir yere girmeye niyeti yok. Tek isteği insanların sağlığının yerinde olması; çünkü esas zenginliğin sağlık olduğunu düşünüyor. Onun dışında hiçbir şeyden de korkmadığını ifade ediyor.

Hayatın henüz başında olmasına rağmen, tükenmişlikten mi yoksa yeni başladığından mı bilinmez "hayatta kaybetmekten korktuğum hiçbir şey yok" diyor. ■

YOKSULLUK İNSANLARIN TERCİHİ DEĞİLDİR

Ben **AYDIN ONAY**, 21 yaşındayım. Erzincanlıyız, ama ben İstanbul'da doğdum, Kartal'da... Üç kardeşiz. Marmara Üniversitesi'nde Çalışma Ekonomisi Bölümü'nde okuyorum.

Aile bağlarımız kuvvetli; fakat ben ailenin, sürekli yan yana ya da sığınmacı olan bir yapı olmasından ziyade, ilişkilerin seviyeli tutulması gerektiği kanısındayım. Neticede aile kurtarılması gereken bir yer değil.

Kendimi sosyalist ve entelektüel açıdan gelişmeye çalışan bir kişi olarak tanımlayabilirim. Bu bağlamda memleketi ve insanlığı aşağı çekmeye çalışan ideolojilere sahip insanlarla arkadaşlık etmeyi tercih etmiyorum. Hatta siyasal İslamcı ve faşist bir kişi ile asla arkadaşlık kurmam.

Onun dışında her türlü tercih doğaldır ve tartışmaya açık değildir, tıpkı cinsel tercihlerde olması gerektiği gibi.

Ben her türlü haksızlığa sinirlenirim. En fazla güldüğüm ortamlar ise arkadaş sohbetlerimiz, oradaki şakalaşmalarımızdır. En büyük üzüntüm ise yakınlarımin kaybı olur.

İlgi alanlarım felsefe ve siyaset. Sosyal medya ise boş vakitlerimi geçirdiğim ve hiçbir zaman gerçek hayattan kopacak kadar içinde olmadım bir mecra.

Yaşadığım ülkeden memnun değilim, ama başka bir ülkede de yaşamak istemem. Zira ülkeler ve insanlar "doğalında" kötü değillerdir. Onları kötü yapan kendi çıkarlarını her şeyden önce tutanlardır. Bizler bu ülkeyi değiştirecek, güzelleştirecek olanlarız, devrimciliğin esas görevi budur.

Kendimi yaşatırlarım ile eşit görmüyorum. Emekçi bir ailede doğdum ve bir patron çocuğuna göre hem ekonomik hem de kültürel olarak daha zor bir yaşam sürüyorum. Okula giderken, hobilerini geliştirirken; kısacası kendinizi geleceğe hazırlarken ulaştığınız veya ulaşmaya çalıştığınız şeylerin kalitesini veya gelecek imkânlarını belirleyen tek şey ailenizin ekonomik durumudur. Yani adaletsizlik sınıfsaldır. Bu dünyada zenginlik ve yoksulluk diye kavramlar var. Birileri aylık 50 bin lira ve üstü gelire sahipken zengin sınıfına giriyor, birileri de günün çoğunu çalışarak geçirip, buna rağmen kötü koşullarda kendine zaman ayıracak kadar gelir elde edemiyor. Lanse edilen aksine yoksulluk insanların tercihi değildir, bu durum tamamen toplumdaki adaletsizlikten kaynaklanır.

Kaybetmekten korktuğum ilk üç şey ise onur, mücadele ve ailemdir. ■

EŞİTLİK VE ADALETE ÖNEM VERİYORUM

Adınız nedir?

DENİZ OĞUL

Kaç yaşındasınız?

18

Ne ile uğraşıyorsunuz?

Liseyi bitirdim, üniversite sınavlarına hazırlanıyorum.

Aileniz nereli, kaç kardeşsiniz?

Anne Balıkesirli, baba Kütahyalı. Ben Eskişehir'de doğdum, tek çocuğum.

Aile sizin için daima yanında olunması gereken bir yapı mı, bir an önce içinden çıkmayı, kendi hayatınızı kurmayı mı istiyorsunuz?

Aile bağlarımız kuvvetli, ama aileyi hayatımın her anında yanımda bulunması gereken bir yapıdan ziyade ilerideki yaşantımda karşılaşılabileceğim güçlükler karşısında desteklerini yanımda hissedebileceğim kişiler olarak önemli görüyorum.

Siyaseten ve kültürel olarak kendinizi nasıl tanımlarsınız?

Olabildiğince eşitlik ve adalete önem vermeye çalışırım. Yaşıtlarıma göre kendimi siyasi ve kültürel olarak gerektiğinden daha bilinçli hissediyorum.

Çocukluk hayali neydi, gerçekleştirebildi mi? Şimdiki hayali ne, gerçekleştirebileceğine dair umudu var mı?

Çocukluk hayalim kişiliğimi beğendiğim insanlarla tanışmaktı. Şimdi hayalden ziyade

önüme koyduğum hedeflerime ulaşmak önceliğim ve her zaman umudum var.

Arkadaş seçerken siyasi, etnik, dini yapısına bakıyor musunuz?

Arkadaş seçerken kolay muhabbet kurabildiğim insanları yeğliyorum ve iyi kalpli olduğu sürece hiçbir sorunum yok.

Benim böyle bir arkadaşım olmaz dedğiniz kimlikler var mı?

Çevresindekilere saygısı olmayan birisiyle işim olmaz.

Cinsel tercihler konusunda düşünceniz nedir?

Kendisine olan saygısı hâlâ varsa herhangi bir yargım olmaz.

En çok neye öfkelenirsiniz?

Haksızlığa uğramaya.

En çok neye gülüyorsunuz?

Muhabbetini sevdiğim insanlarla bir araya geldiğim zaman çok gülüyorum.

En çok nelere üzüldüğünüz?

Sevdiklerime zarar geldiğinde çok üzüldüyorum. ➡

NASIL OLSA HİÇBİR ŞEYİ DEĞİŞTİREMEYECEĞİM

18 yaşındaki **SEMİRAY TANYILDIZ** lise son sınıf öğrencisi. Erzincanlı bir ailenin İstanbul'da dünyaya gelen üç kızından en büyüğü... Bu sene üniversite sınavlarına hazırlanan Tanyıldız, geleceği hakkında oldukça endişeli. Endişesinin nedenini ise şöyle ifade ediyor: "Sistem sürekli değişiyor. Tam alıştık diyoruz, hop tekrar değişiyor. Neye, nasıl hazırlanacağımızı şaşırdık. Meslek liselerinde yatay geçiş var diye tercih etmiştim, onu da kaldırdılar. Artık onun da bir anlamı kalmadı. Ben geleceğim için korkuyorum."

Kendini eğitim sisteminin kobaylarından biri olarak gören Tanyıldız, "ne ülkenin gündemine yetişebiliyorum, ne de anlayabiliyorum" diyor. Kafa karışıklığını babasının açıklamaları ile gidermeye çalışsa da anlaşılan pek yetmiyor. Çünkü konuşmasını şöyle sürdürüyor: "Siyasetten uzak durmak en iyisi, nasıl olsa benlik bir durum yok. Ben anlasam da anlamasam da elimden gelen bir şey yok, hiçbir şeyi değiştiremeyeceğim. Çocukken öğretmen olmak, ülkem için hayırlı evlatlar yetiştirmekti hayalim, ama meslek lisesi okumak durumunda kaldığımdan ➡

➡ **Nerelerde, nasıl eğleniyorsunuz?**

Arkadaş ortamının olduğu her yerde eğleniyorum.

İlgi alanlarınız nedir?

Beşiktaş'ın olduğu her alan benim de ilgi alanım.

Sanal dünyaya ne kadar zaman ayırıyorsunuz, gerçek dünyadan zaman zaman da olsa koptuğunuzu düşünüyor musunuz?

Vakit geçirmek için kullanıyorum, gerçek dünyadan kopmuyor, aksine gerçek dünya ile ilgili daha çok birikim kazanıyorum.

Yaşadığınız ülkeden memnun musunuz, hangi ülkede yaşamak istediniz, neden?

Kendi yaşamımda şu ana kadar bir olumsuzluk olmadı, ama kalan yaşamımı Kanada'da geçirmek istedim.

Kendinizi yaşlıtlarınızla eşit görüyor musunuz, eşitsizliğin olduğunu düşündüğünüz alanlar neler?

Yaşlıtlarımla aramda bir eşitsizlik görmüyorum.

Size göre ne kadar geliri ve mal varlığı olan zengindir?

Bence sahip olduğu şeylere emek vererek ulaşan kişi kendi zenginliğine ulaşmıştır.

Size göre kim ve nasıl yaşayanlar yoksuldur?

Hayata dair hiçbir bilgisi olmayan kişi bence yoksuldur.

Kaybetmekten korktuğunuz ilk üç şey nedir?

Sağlık, sevdiklerim ve Beşiktaş. ■

POLİTİKA YAPACAĞIM

GUZALBANU SAFAROVA FAHRİDDİNOVNA

20 yaşında. Ferhatpaşa Gençlik Merkezi'nde üniversite sınavlarına hazırlanıyor. Orta Asyalı bir ailenin kızı olan Fahriddinova, Özbekistan doğumlu. Henüz bir yıl önce ailesi ile birlikte Türkiye'ye gelmiş. "Aile nereye, ben oraya" diyor, ama vakti geldiğinde de kendi hayatını kurmasının gerektiğinin bilincinde.

Ülkesinde kimya ve şarapçılık üzerine eğitim alan Fahriddinova'nın geleceğe dair hayali, hayatını kazanabilmek, sonra da politikaya atılıp, ülke siyasetine damga vurmak... Bu yönü arkadaş seçimine de yansımış Fahriddinova'nın, "Eğer karşımdaki kişi benimle aynı fikirde değilse, onu değiştirmeye çalışırım. Bulduğum ortamda lider olmak isterim" diyor. Farklı cinsel tercihleri olan insanlar konusunda ise biraz çekimser, "daha önce böyle bir arkadaşım olmadı, bilemem" diyor.

Her şeye öfkelenen Fahriddinova, aynı zamanda kendini mutlu eden her şeye de gülebileceğini ifade ediyor. En çok üzüldüğü ise yakınlarından uzak kalmış olması. Bu üzüntüsünü ise sanal dünya yatıştırıyor. Dünyadaki gelişmeleri de sanal dünyadan izliyor ve bazen bu yeni dünyada kaybolduğunu kabul ediyor.

Fahriddinova eğitimin ve fikirlerin özgür olduğu, kendini rahatça ifade edebileceği bir ülkede yaşamak istiyor. Hayatın hiçbir döneminde eşitliğe inanmıyor. Ona göre zenginlik isteklerini karşılayabilecek kadar parasının olması. Ama insanlar arasında bu durumun değiştiğini de düşünüyor. "Kimileri çok kazanır doymaz, kimileri de bir piyano ile karnını doyurur" diyor. Yoksulluğu da aklını kullanamayanlara yakışan bir nitelik olarak değerlendiriyor. Onun için hayatta önemli ilk üç şey ise kardeşleri, itibarı ve fikirleri... ■

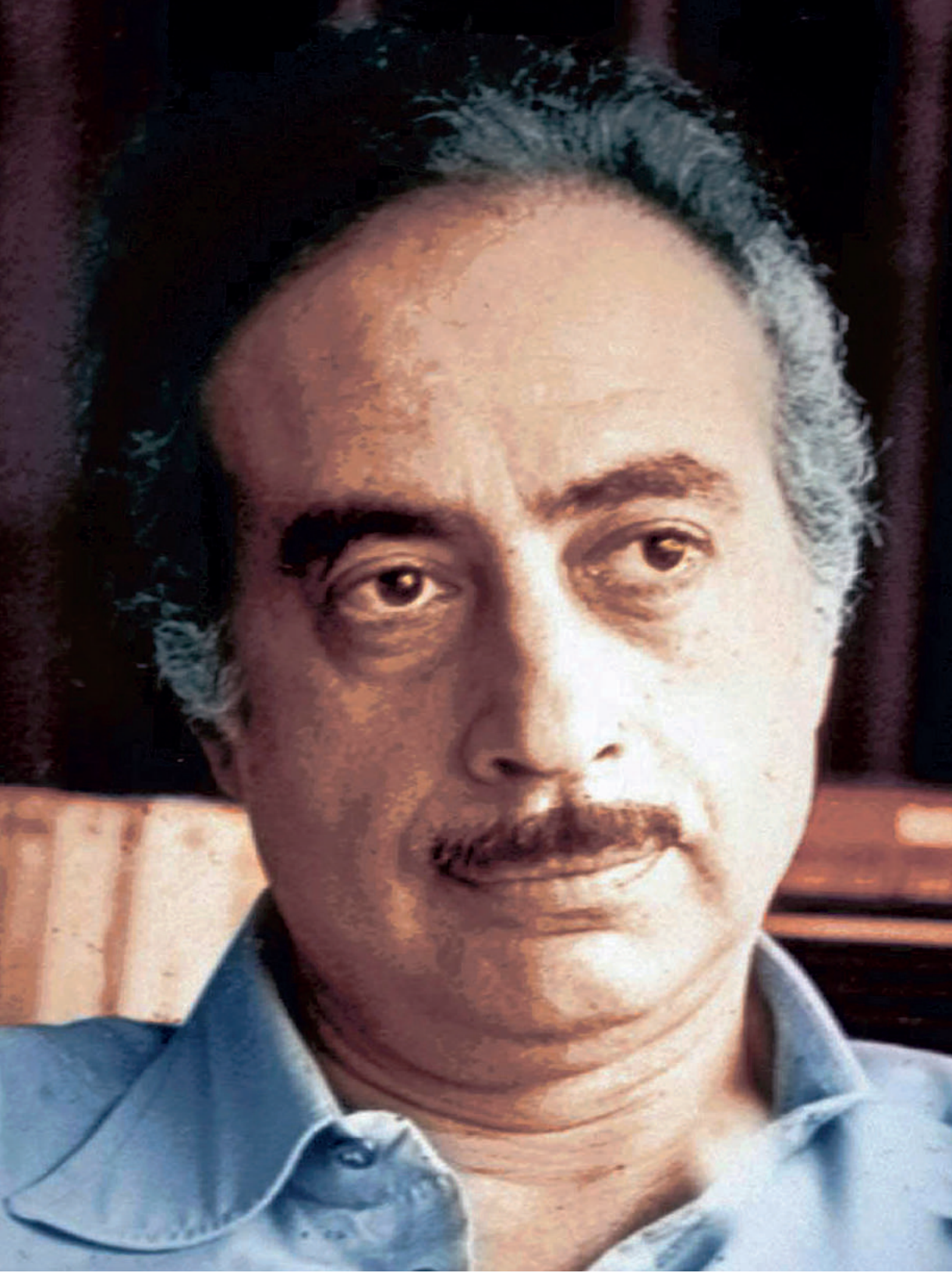
➡ hayallerimin üstüne bir bardak soğuk su içtim. Ortaokulda kendi isteğimle İmam Hatip'e gittim. O dönem kuzenlerimle oturduk, inancımızın emrettiği gibi hep birlikte kapanmaya karar verdik. Her şey istediğim gibi gidiyordu, ama hem Kur'an-ı Kerim eğitimi hem de diğer dersler çok ağır geldi, yapamadım. Bir de geleceğim açısından uygun bir okul değildi, meslek lisesine devam ettim, ama bu seferde yatay geçişi kaldırdılar. Şimdi ne yapacağım, bilmiyorum."

Semiray Tanyıldız grafiker olmaktan başka bir şansı olmadığını ifade ediyor. Ona göre geleceği olan mesleklerden biri, ama iş bulmanın çevre işi olduğunu düşünüyor.

Neyse ki geniş bir arkadaş çevresi var. Arkadaşlarını neye göre seçtiğini ise şöyle anlatıyor: "Arkadaşlık kurarken benim için paylaşım yapabiliyor olmanın dışında hiçbir şey önemli değil. Başımın kapalı olmasını onlar nasıl dert etmiyorlarsa, onların Alevi ya da Kürt olmasını da ben dert etmiyorum, hatta farklı cinsel tercihlerinin olmasını da... Arkadaşlarımla oturup muhabbet edebiliyor olmak, dertlerimizi paylaşabilmek önemli. Biz birlikteyken sohbet eder, durmadan güler eğleniriz ve tabii ki alışveriş... Alışveriş yapmak benim için adeta terapi. Bazen

kendimi durduramıyorum, beğendiğim bir gömleğin birkaç rengini alıyorum. Eşarp ve şal takıntım var, uyumlu olmayı seviyorum."

Sosyal medya ile ilgisi de oldukça güçlü Tanyıldız'ın. "Sosyal medyadan da sürekli indirimleri ve modayı takip ediyorum" diyor "Evde, otobüste, test çözmekten arta kalan tüm zamanlarda Instagram ve Facebook'tayım. Bir de YouTube'tan bloggerların videolarını takip ediyorum. Fotoğraf çekirtmeyi ve paylaşmayı; hatta beğenilerimi takip etmeyi de pek çok arkadaşım gibi ben de çok seviyorum." Tanyıldız kendisini, düşüncelerini anlatmayı şöyle sürdürüyor: "Ben ülkemi, insanlarını çok seviyorum. Başka bir yerde yaşamayı da asla istemem. Belki ailem de yurt dışında yaşasaydı, şartları daha iyi bir ülkede yaşayabilirdim, ama ailemden uzak kalamayacağım için gitmeyi düşünmüyorum. Keşke eğitim konusunda eşitlik olsaydı da biz de başka ülkelere gitmek gibi bir çabaya düşmeseydik. Neyse ki temel ihtiyaçlarımızı karşılayabiliyoruz. Asgari ücretin altında maaş alıp ev geçindiren pek çok yoksul hayatlar mevcut bu ülkede. Ama yanında onlarca, yüzlerce işçisi olan patronlar, zenginler de var. Bence en büyük zenginlik aile, arkadaşlık ve özgürlük... Hayatta başka hiçbir şeyi kaybetmekten korkmam, bunları kaybetmekten korktuğum kadar." ■

Gazeteci Abdi İpekçi 1 Şubat 1979'da bir suikast sonucu öldürüldü. Cinayetin faili Mehmet Ali Ağca çok geçmeden yakalandı. İpekçi'yi neden öldürdüğü sorulduğunda "Kaçakçılık üzerine çok gidiyordu ve gazetesinin satılmasına karşı çıkıyordu" karşılığını verdi. Ancak İpekçi'nin kimlerin emriyle öldürüldüğü bugüne kadar ortaya çıkarılamadı.

BİZİ KİM ÖLDÜRÜYOR?

Abdi İpekçi'nin cenazesi İstanbul Gazeteciler Cemiyeti önünde. Törene dönemin başbakanı Bülent Ecevit ve eşi de katılmıştı.

TAYFUN GÖNÜLLÜ

Türk iş dünyası çok sıkıntılı bir süreç yaşıyordu. Ama sıkıntı, TÜSİAD kaynaklarına göre sadece ekonomik değildi. Ecevit hükümetinin ve Ankara bürokratlarının iş dünyasına karşı aldığı sert tavır ve söylemiydi. ABD ise Ecevit hükümetiyle anlaşamadığını, diplomatik teamüllere bile gerek duymadan yansıtıyordu. Ve IMF, Ecevit hükümetinin girdiği ekonomik darboğazdan çıkışın anahtarını elinde bulundurduğu için isteklerini kabul ettirmekte bir hayli rahattı.

Sokaktaysa Türkiye'nin yetmişmiş gücü hedef alınıyor; hocalar, sendikacılar, politikacılar ardı ardına öldürülüyordu.

Türkiye, 1979 yılına böyle bir ortamda girmişti. TÜSİAD 27 Ocak'ta bir toplantı düzenledi.

Ecevit'in en yakın dostu, bir anlamda danışmanı olan Milliyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Abdi İpekçi, Cumhuriyet Gazetesi yazarı Uğur Mumcu ve Tercüman Gazetesi yazarı Nazlı Ilıcak, Etap Marmara Oteli'ndeki "1979 Yılında Türk Ekonomisi" adlı bu toplantıya

katıldılar. İpekçi için sermaye sahipleriyle Ecevit hükümeti arasındaki tek "köprü" yorumu yapıyordu. İpekçi toplantıda iki noktaya işaret etti:

"Toplumumuzda görülen güncel sorunlar yıllardır oluşan bir birikimin sonucudur. Bu birikim, özellikle, gelir dağılımındaki dengesizlikten kaynaklanmaktadır. Bu dengesizliğin yarattığı çelişki bugün toplumu bölen şiddet olaylarını doğurmakta, toplumun her kesimindeki bozulmanın en önemli etkeni olmaktadır. Özgürlükçü

demokratik düzenlerde bu dengesizliği düzenleyecek belli başlı araçlardan biri toplu sözleşme, diğeri vergi sistemidir. Her iki araç da Türkiye'de iyi kullanılmamaktadır."

Toplu sözleşme ve vergi adaleti. Yıl 1979... O gün iyi kullanılmayan "iki aracın" aradan geçen 39 yıl sonra, yani bugün de iyi kullanılıp kullanılmadığını size bırakıyoruz.

1 ŞUBAT 1979

İpekçi, 1 Şubat 1979 günü Ankara'dan İstanbul'a gelmek üzere Esenboğa Havaalanı'na geldi. Orada Sakıp Sabancı ile karşılaşp sohbet etmeye başladılar. Sohbet havada da sürdü. İstanbul'a indikten sonra gazetesine geldi; sıkıntılıydı. 19.30'da gazetesinden kendi kullandığı otomobille Nişantaşı'ndaki evine doğru yola çıktı. Evinin köşesindeki karakolu döndü. Ama bir daha evine giremedi. 20.15 sıralarında arabanın ön camından sıkılan 5 kurşunla yaşamını yitirdi.

Özgürlükçü demokrasinin savunucusu olan Ecevit'in sermaye ile olan son bağlantısı da koparıldı. ➡

➔ Bir ihbar sonunda suikastte yer alan iktisat fakültesi öğrencisi Mehmet Ali Ağca yakalandı. Dönemin İstanbul Emniyet Müdürü, sonradan OHAL Valisi olacak Hayri Kozakçıoğlu idi.

Aradan yıllar geçmişti. Abdi İpekçi öldürülmeden önce neler yazdı diye geriye dönük olarak köşe yazılarını okudum.

İpekçi'den önce her köşe başında bilim adamları, hukukçular, öğretim üyeleri, savcılar, sendikacılar, politikacılar öldürülüyordu. İpekçi ise gazetesinde ısrarla kaçakçılık konularını işliyordu. Bunların içinde sigara ve silah kaçakçılığı başı çekerken, altın da önemli yer tutuyordu. Muthiş bir kaçak ekonomi dönüyordu; hem de uluslararası. Uğur Mumcu da İpekçi suikastını araştırırken, "Cinayetler siyasi gibi gözükabilir,

CHP'li Abdi İpekçi, MHP'nin önemli isimlerinden ve MC hükümetinin Gümrük ve Tekel Bakanı olan Gün Sazak'la da işbirliği yapıyordu. Daha doğrusu, Gün Sazak, İpekçi'ye elindeki yolsuzluk dosyalarını getiriyordu. Sağcı bir isim, solcu bir gazeteciye "güvenilir" bir isim olduğu için dosyayı teslim ediyordu. Suçladığı kişi kendisinden sonra göreve gelen Gümrük ve Tekel Bakanı Tuncay Mataracı idi. Gümrük kapılarına büyük rüşvetler karşılığında şaibeli isimler yerleştirilmeye başlanmıştı.

AĞCA CEZAEVİNDEN KAÇIRILDI

İpekçi, kendisinden 14 yıl sonra öldürülecek Uğur Mumcu gibi ipin ucunu yakalamıştı. Kaçakçılarla siyasilerin iç içe geçtiği bir düzenin deşifresine

istihbarat teşkilatlarını konuşacaktı. Çünkü Ağca, 13 Mayıs 1981'de Papa II. Jean Paul'e suikast düzenleyecekti.

Papa, Ağca'yı Rebibbia Cezaevi'nde ziyaret ederek affettiğini açıkladı. Ağca, 19 yıl cezaevinde kaldıktan sonra İtalya Cumhurbaşkanı tarafından affı onaylandı ve 2000 yılında Türkiye'ye iade edildi. Ağca Türkiye'de de affa uğradı ve 18 Ocak 2010 tarihinde Sincan F tipi Cezaevi'nden tahliye edildi.

Uğur Mumcu "Papa Mafya Ağca" kitabında; Ağca'nın 128 kez ifadesinin alındığını yazdı. Hatta Türkiye'den iki yetkili, İpekçi cinayetiyle ilgili Rebibbia Cezaevi'nde Ağca'nın ifadesini aldı. Ağca her defasında farklı ifadeler verdi.

Abdi İpekçi'nin öldürülmeden önce "sorguladığı" Gümrük ve Tekel Bakanı Tuncay Mataracı'ya ne oldu? 1981 yılında

Abdi İpekçi'nin katili Mehmet Ali Ağca iki yıl sonra Papa II. Jean Paul'e de suikast düzenlemiş, ancak Papa tarafından affedilmişti.

ama ekonomik nedenlerinden asla kopartılamaz" diyordu. Uğur Mumcu'nun da katledilmesinden sonra o dönemde çalıştığım Show TV Haber Merkezi adına Hayri Kozakçıoğlu ile bir söyleşi gerçekleştirdim.

Kozakçıoğlu; "Ben İpekçi cinayetinde görevdeydim. Onunla ilgili konuşabilirim ama Uğur Mumcu'nun öldürüldüğü tarihte görevde değildim. İpekçi olayında bahsettiğiniz kaçakçılık vurgusu doğru. Biz o dönemde gümrük kapılarını boş bırakmıştık" dedi.

Peki, neden?

Ağca ifadesinde, "İpekçi'yi neden öldürdün" sorusuna, Hayri Kozakçıoğlu'nun işaret ettiği yanıtı verecekti: "Kaçakçılık üzerine çok gidiyordu ve gazetesinin satılmasına karşı çıkıyordu".

başlamak üzereydi. Bu arada işçi konfederasyonları, Türk-İş ve DİSK teröre karşı birleşirken, TÜSİAD durumu anlamıyor, gelişmelere salt kendi penceresinden; "ekonomik büyümemiz düştü" diye bakıyordu.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü, İpekçi cinayetinden 5 ay sonra Ağca'yı bir ihbar sonucu yakaladı. Emniyet, Ağca'nın sorgusu için Sıkıyönetim Komutanlığı'ndan ek süre istediğinde şaşırtıcı şekilde "ret" yanıtı aldı ve 6 ay sonra Ağca, çok iyi korunan Maltepe Askeri Cezaevi'nden elini kolunu sallayarak kaçırıldı. Çünkü "mahkemeye çıkarsam her şeyi anlatırım" demişti. Mesaj alındı, Ağca uçuruldu.

Bu isim 2 yıl sonra Vatikan Meydanı'nda ortaya çıkacaktı. O günden sonra bütün dünya Ağca, Türkiye ve

Yüce Divan'a sevk edildi. 16 Mart 1982'de yeraltı dünyasının isimleriyle birlikte yargılaması sonunda o güne kadarki en büyük cezaya; 36 yıl hapis ve 787 milyon liralık para cezasına çarptırıldı.

Peki, Türkiye'ye ne oldu? İpekçi'nin öldürülmesiyle birlikte, katliam ve suikastler 19 ay daha sürdü. Ve 12 Eylül 1980 darbesi gerçekleşti. Milli Güvenlik Konseyi'nin aldığı kararları kimse sorgulayamadı. Sesini çıkartan kendisini parmaklıkların arkasında buldu. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucu partisi CHP bile kapatıldı. Türkiye'de çok uzun yıllar tüm özgürlükler askıya alındı.

Her şey oldu da biz bir tek şeyi; İpekçi cinayetinin karar mekanizmasını bugün dahi öğrenemedik. Tıpkı, İpekçi cinayetinin peşinde iz süren Uğur Mumcu suikastini öğrenemediğimiz gibi... ●

Ataşehir'de
**kultur
& sanat**

TIYATRO

08
Şubat 2018
perşembe

Saat: **20.30**

MSKM

Ataşehir Belediyesi
**MUSTAFA SAFFET
KÜLTÜR MERKEZİ**

KAÇ BABA KAÇ

Tiyatro Sevi

Biletlerinizi etkinliğin tarihinin **3 gün öncesinden** başlayarak **MSKM Gişe'den** satın alabilirsiniz.

**ATAŞEHİR
BELEDİYESİ**
Gelecek burada

0216 **570 5000**
www.atasehir.bel.tr
facebook.com/atasehirbel
twitter.com/atasehirbel

YARATICILIĞIN GİZEMİ ÇÖZÜLEBİLİR Mİ?

Farklılıkların değer gördüğü, farkındalıkların ön plana çıktığı günümüzde beynimize ne kadar hükmedebiliriz veya yaratıcılık, yetenek ve zekâ gibi kavramlar ne oranda, nasıl gelişir ya da gelişebilir mi? Eğer siz de “İngilizce öğrenemiyorum”, “enstrümana yeteneğim yok” ya da “matematik mi, benden uzak dursun” diyorsanız, Prof. Dr. Uğur Batı’ya kulak verin. Çünkü Batı, “öğrenilmeyecek hiçbir şey yoktur” diyor.

DENİZ KARA

Uzun yıllardır reklamcılık sektöründe, yaratıcılığın kalbinde çalışan Prof. Dr. Uğur Batı, yeteneğin ve yaratıcılığın öğrenilebilir olduğunu ve önemli olanın dikkat, ilgi, arzu ve eylemden geçtiğini ifade ediyor. İsteyen herkesin başarılı birer müzisyen ya da matematikçi olabileceğini; bunun için sadece heves, çalışma ve hayallere odaklanmanın önemini vurgulayan Batı, Ataşehir Belediyesi Ferhatpaşa Gençlik Merkezi’nde de dört hafta sürecek “Yaratıcılığın Biyolojik Saati” adlı atölyede, Ataşehirliyle buluşuyor. Öğrenmenin yetenek ve yaratıcılıkla olan ilişkisi hakkında merak ettiğimiz tüm soruları, Batı’ya yönelttik:

ZEKÂ DİYE BİR ŞEY YOKTUR

Yaratıcılık bir yetenek midir ve nasıl gelişir ya da gelişir mi?

Özellikle nörobilimin (sinir bilimi) son 30 yılda yaptığı çok ciddi gelişmeler neticesinde beyin fonksiyonlarını artık görebilir durumdayız. Mesela artık beyin bölgelerini tanıyor, beyindeki elektriksel aktiviteyi ve çeşitli kombinlerle deri iletkenliğini ölçebiliyor; mimik analizleri yapabiliyoruz. Evrenin en karmaşık nesnesi; yani beyin konusunda şu ana kadar geldiğimiz bilgi birikimi açısından yaratıcılığın bir yetenek olmadığını; hatta yetenek diye bir şeyin olmadığını söyleyebilirim. Daha da ötesini söylüyorum zekâ diye de bir şey yoktur. Bunlar dildeki birtakım tanımlama zorluklarından kaynaklanan ifadelerdir. Özetle, insanın duyuşal kapasiteleri için yeteneğidir diyebiliriz, o zaman da geliştirilebilir olduğu ortaya çıkıyor.

Peki, yeteneği geliştirmenin yolları nelerdir?

Bilim için önemli olan kavramlarımızdan biri nöroplastisitedir. Plastisite; bir bireye, genetik yatkınlığının ve yaşının sunduğu potansiyelini, zorlayıp sonuna kadar kullanarak, bireyin o potansiyelinin gelişmesine ve çevre şartlarına göre düzenlenmesine olanak tanıyan fizyolojik bir süreçtir. Beyin sürekli değişim ve dönüşüm halindedir. Zamanla hücrelerin çeşitli öğrenme biçimleriyle daha da uzmanlaştığını görürüz. Bugün tek başına adaya düşen bir kişi, eğer özel çalışmalar yapmayacaksa ya da matematiksel alanda problemler çözmecekse, analitik kapasitesi geriler ama yaşam fonksiyonları, yani hayatta kalma becerisi güçlenir, içgüdülerinin fazlasıyla ortaya çıktığı gözlemlenir. Adada işe yaramayacak işlevleri yöneten bütün sinaptik nöron hücreleri budanırken, sinaptik kök salma yoluyla da yeni yetenekler kazanılır. Dolayısıyla öğrenilmeyecek hiçbir şey yoktur.

HERKES YARATICI OLABİLİR

Yetenek, öğrenme ile mi kazanılıyor? Öyleyse herkes başarılı birer sporcu ya da müzisyen olabilir mi?

Eğer doğuştan gelen bir engel yoksa tüm insanlar müzik yapabilir, resim çizebilir. Matematikle arası hiç iyi olmayan biri, çok iyi bir matematikçi olabilir. Sadece bu durum birileri için kolayken, birileri daha zorlu bir yolculuktan geçer. Ama bizim yetenek dediğimiz kavramın tanımında, doğuştan gelen bir durumdan söz ediliyor. Biz yeteneği varsa var, yoksa yok şeklinde algılıyoruz. Bu yanlış bir algıdır. “Senin matematiğe yeteneğin yok veya heykele

yeteneğin yok, bu alanda ilerleme” deniliyor. Hayır, herkesin her şeye yeteneği var, beyin hücrelerinde gerçekleşen sinaptik budama veya kök salma yoluyla öğrenilmeyecek hiçbir şey yok.

Peki, ya yaratıcılık? O da öğrenilen bir kavram mı?

Nörokimyasal bir aktivite olan öğrenme herhangi bir konu hakkında başladığında, beyindeki 140 milyar nöronun bir kısmı ayrılıyor ve bir alanda uzmanlaşıyor. Artık o alanda öğrenme başlıyor, diyebiliriz. Kişide yeteri kadar dikkat, ilgi, çalışma, hayal gücü, hedef, arzu da mevcutsa, ortada iyi bir müzisyen olmamak için herhangi bir neden de kalmıyor. Tabii, duyuşsal kapasitesi yüksek olan kişiler bunu daha kısa sürede başarabilir.

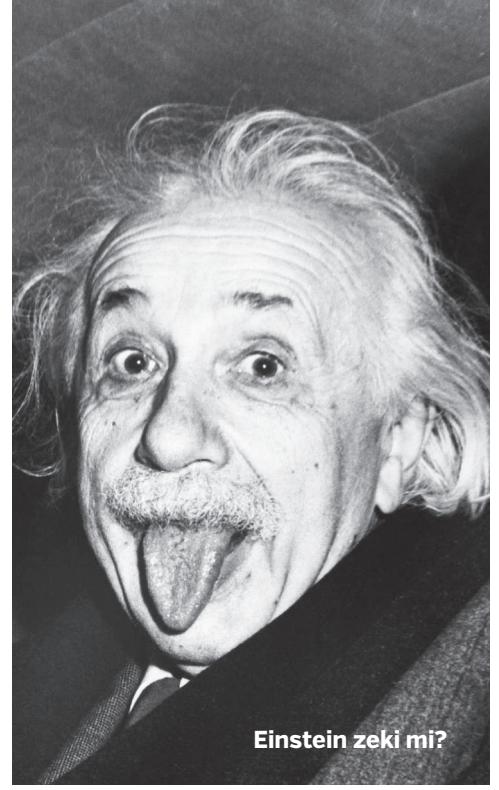
Peki, yeterli çalışma ve öğrenme ile dâhi olunur mu?

Dâhilik, sanat, bilim gibi bir alanda çok iyi olmak anlamına geliyor, ama

bunun kriterini kim belirliyor? Salvador Dali dünyanın en iyi, en itibar gören ressamlardan biriyken British ekolün sanatçısı Damien Hirst de dâhi diyorlar. Gerçekten dâhiler mi?

Sanattaki dâhilik görüşünüz bilim için de geçerli mi?

Mesela Einstein için dünyanın en zeki insanı, diyorlar. Einstein'ın beyin ağırlığı normal bir insana göre daha hafifken, glia denilen beyindeki işlevsiz hücrelerinin daha yoğun halde bulunduğu gözlemleniyor. Buna göre, “glia hücreleri normal bir insana oranla fazla olan Einstein için, dünya bilim tarihine geçmiş en önemli isimdir” mi demek gerekiyor, yoksa “Einstein zaten çalıştığı için mi bu glia hücreleri gelişmiştir” demek mi? Nöroplatisiteye göre ikinci seçeneğin olma olasılığı daha yüksek görünüyor. Sonuç olarak bir alanda uzmanlaşan herkesin glia hücrelerinin sayısının arttığı tespit ediliyor. ■

YARATICILIĞIN BİYOLOJİK SAATİ

Peki, Ataşehir Belediyesi'nde düzenlediğiniz atölyenin konu başlığı olan “Yaratıcılığın Biyolojik Saati” nedir ve gerçekten yaratıcılık için böyle bir zaman söz konusu mudur?

Dünya sonsuz bir döngü ve biz büyük bir sarmalda her şeyi tekrar tekrar yaşıyoruz. Dünyada ki temel prensip benzersizlik... Hiç bir nesne, hiçbir insan birbirine benzemiyor, ama onu destekleyen her şeyin sonsuz derecede tekrarlandığı prensipler mevcut. Dolayısıyla yaratıcılık dediğimiz olgu öğrenmeyle başlıyor, öğrenmenin başlangıç noktası AIDA; yani dikkat (attention), ilgi (interest), arzu (desire), eylem (action). Bir de doğuştan genetik

kodların ve kültürün genetik birleştiği hali var. Birbirinden daha yaratıcı olan kültürlerin kolektif hale gelmesi. Tüm yaratıcılık burada çalışıyor. Biyolojik saat bu aslında. Bunun bir öğrenme biçimi, bir döngüsü var, ama beyin reflekslerinden biri de bir kere yaratıcı olursan yaratıcılığı öğreniyor olman. Beyinde dil öğrenme ya da sanat, bilim, yazı yazma gibi pek çok kod mevcut ve eğer biz o kodları çözersek o alandaki yaratıcılığı da çözmüş oluyoruz.

Genetik faktörler ve öğrenme adına yapılan tüm çabaların dışında yaratıcılık için uygun bir zaman dilimi de söz konusu mu peki?

Beyin kova prensipleriyle çalışır. Kova dolmaya başladığı zaman alım kapasitesi azalır. Dolayısıyla sabahları hayatına sakince başlayan bir insanda süreç ilerledikçe algı yavaşlar, aynen kovanın içerisine doldurulan su gibi zamanla kapasite de azalır. O yüzden yaratıcılık gerektiren bütün işlere günün erken saatlerinde başlamak oldukça önemlidir. İnsanlar bazen biyolojik saatlerini, metabolizmalarını geceye doğru ayarlarlar, ama bu öğrenilmiş bir davranıştır. Gece daha verimsiz ve daha minimum kapasite kullanımıyla alakalı olan bir saattir. Güzel bir uykudan sonra sabah 05.00- 06.30 arası çalışmak yaratıcılık açısından hayli verimli saatlerdir. ■

Fotoğraflar:
FUAT ÖZDEMİR

SAHNEDE ROL ARKADAŞI, EVDE **ANNE-KIZ**

Kavin

Biri âşık olduğu sahneler için ailesini karşısına almış, diğeri adeta sahnede doğmuş iki kadın, Füsün ve Sevinç Erbulak. Tiyatro sahnelerinden ve ekranlardan tanıdığınız, Ataşehir'de aynı evi, aynı hayatı paylaşan biri anne, diğeri kız iki kadının ağzından dökülen her cümle hayatın demini veriyor. Bir de Kavin var ki, o geleceğin umudu ve neşesi.

Çocukların, özellikle kız çocuklarının hâlâ birey olduklarını kabul edemeyen bir toplumda hakkını savunan ve ondan sonrakiler için mücadele edecek bir çocuk yetiştirdi Fusun ve Altan Erbulak. Adı Sevinç. Evet, hepinizin tanıdığı, yıllar önce babasının asi kızı olarak “bana bir masal anlat” diyen o kız büyüdü ve annesi Fusun Erbulak ile bir çocuk daha yetiştiriyorlar. Biz de oyunculuklarına aşına olduğumuz Erbulak kadınlarının kapısını çaldık ve ülkede kadın olmaktan, aynı evi paylaşan üç neslin benzerlik ve çatışmalarına kadar pek çok konuyu konuştuk. Şimdi söz onlarda:

Ailelerin pek de tasvip etmediği bir dönemde oyunculuğa başlamanın zorlukları nelerdi?

Fusun Erbulak: Küçük Sahne’de sıkça oyun seyretmeye giderdik. Perdenin arasından hazırlanan oyuncular gördükçe, yerimin seyirciler arasında olmadığını fark ettim, daha 12 yaşındaydım. Tabii, o dönemde oyuncu olmak toplum tarafından hoş karşılanmıyordu. Ailem oturdu, kalktı, kıyameti kopardı. Ben o sıra Notre Dame de Sion Fransız Lisesi’nde okuyordum, konservatuara da okuldan sonra gizlice gidiyordum. Galatasaray Lisesi’nde Fransızca oynadığımız amatör oyundan rol arkadaşımın annesi anneme, “senin kızın da benim oğlum gibi Galatasaray’da oynuyor” deyince, kıyametler koptu.

Ne oldu?

Fusun Erbulak: Oyunun olduğu gün evden çıkmama izin vermedi. Arkadaşlarım “camdan atla gel” dediler, dördüncü katta oturuyoruz, atlayamadım tabii. Oyuna gidemediğim için çok üzüldüm. Benim yerime sahneye Çetin İpekkaya peruk takip çıkmış, yuhalanmış. Sonra gizli gizli Ayla Algan’ın kurslarına gitmeye başladım. Annem şapka takip beni takip ediyormuş, fark etmedim. Bize “organlarınızdan korkmayın” demişlerdi, biz de egzersiz mahiyetinde yerde kızılı erkekli dönerken başında şapkası ile annem içeri girmez mi? “Burası genelev mi Ayla” diye bağırıldığını hatırlıyorum. Her şeye rağmen annemin inadını bastırdım. Zordu, ama zevkliydi.

Oyuncu bir anne-babanın çocuğu olarak sahneler sizin için kaçınılmaz sondu herhalde?

Sevinç Erbulak: Kulis bizim ikinci evimizdi; hatta bir çocuk için daha cazip bir ev... En afili oyuncakların ve kıyafetlerin olduğu, bunun yanında kostüm, makyaj malzemeleri; yani kılık değiştirmek için ne gerekiyorsa her şey oradaydı. Başka biri olma fırsatına ait bütün malzemelerin 7/24 elinin altında olma lüksüne bir de dünyanın en eğlenceli insanlarıyla; yani oyuncularla arkadaşlık yapma lüksü de eklenince oyunculuk benim için kaçınılmaz oldu.

Peki, kulisteki oyun sahneye nasıl taşındı?

Fusun Erbulak: Babası ile oynadı, beş yaşındaydı.

Sevinç Erbulak: Ali Ağabey (Ali Poyrazoğlu) “Seçimler” oyununda beni sahneye bıraktı. Aslında bir nevi “hadî” dedi. Oyunu sürekli izliyordum, cümleler ezberimdeydi, ama o gece hiçbir şey yapamadım, çok korkutucuydu benim için. O zamana kadar kuliste sadece oyun arkadaşlarımı görüyordum, seyirci ile karşılaşınca kaçtım.

ANNEM OYUNLARDA NOT TUTAR

Peki, sonra ne oldu?

Sevinç Erbulak: Ertesi akşam Ali Ağabeye gidip “ben şansımı bir daha denemek istiyorum” dedim. O da şaşırmıştı, ama bu kez başardım. İlk tiyatro yevmiyem de Ali Poyrazoğlu’ndandır. Onu hâlâ saklarım.

Bir evde iki oyuncu kadın... Birbirinizi eleştirdiğiniz durumlar oluyor mu?

Sevinç Erbulak:

Bunu genellikle annem yapar. Oyunlara elinde defteri ile gelir, not tutar. Bizde eleştiri negatiflikten ziyade yol gösterici anlamına gelir ve her oyuncunun da buna ihtiyacı vardır. Annem de bana bunu her zaman yaptı. 20-30 sayfalık notlarla başladı, sonra onlar giderek azaldı. En son Fırat’la (Fırat Tanış) oynadığımız “Ayrılık” oyununa geldi. Sahneye çıkar çıkmaz açtı defterini ve bir şey yazdı, hem de daha hiç konuşmamışken. Bütün oyun boyunca annemin oraya ne yazdığını düşündüm, çünkü devamında başka bir şey yazmadı. Oyundan hemen sonra sordum, “çok güzel görünüyordun, onu yazdım” dedi.

KUSURSUZ OLMAYA ÇALIŞTIM

Bütün bir oyun boyunca o yazıya takılmanızın nedeni kusursuz olmaya çalışmanızdan mı kaynaklanıyor?

Sevinç Erbulak: Kesinlikle, hep kusursuz olmaya çalıştım. Repliğimi unuttum, yanlış söyledim ya da totem kolyemi takmamışım diye kendimi yiyip bitirirdim, ama artık çok rahatım. Çünkü hayatımda kızım Kavin var. ➡

FÜSUN ERBULAK: Gülriz Sururi “kadınlar komik erkeklerle âşık olur” der, ben de bunun doğruluk payına inanıyorum. Altan, evde de bizi çok güldürürdü, sahnede oynarken de yapmadığını bırakmazdı. Hayata bakışı ile de ileriki yılların erkeğiymiş. İnsanlara bir savcı edası ile değil, avukat gibi haklı yanlarının da olabileceğini düşünerek yaklaşırdı. Ben ise Kafkaist, fazlasıyla karamsar... O benim bu yanıma tedavi etti, onunla çok mutlu oldum. Ölümü düşündüğüm zamanlar, erteleme sebebidir. Ona çok şey borçluyum. O benim kocam, dostum, arkadaşım; her şeyimdi.

ALTAN ERBULAK'A DAİR

SEVİNÇ ERBULAK: Her kız çocuğunda olduğu gibi benim babam da benim idolümdü. Çok hümanist, çok vicdanlı, adalet terazisi son derece dengeli ve çok komik... İlk aşkımdı. Hayatım boyunca onun benzerini aradım, bulamadım. Şahane, harika, mükemmel sıfatlarının dışında, insan gibi bir babam vardı. Ben babamı 13 yaşındayken kaybettim, o yaşma kadar da karşısına geçip konuşmak istediğim her şeyi konuşabildim. O da beni karşısında yetişkin bir kadın varmış gibi dinledi, öyle cevaplar verdi. Babam, kendini varlığında da yokluğunda da aratan, benim için şahane biriydi yani.

➔ KADIN OLMAK BU ÜLKEDE ZOR

Kadın olmanın zor olduğu bir ülkede güçlü ve başarılı olmak işe yarıyor mu?

Sevinç Erbulak: Biz kör olasılar gibi şanslıyız. Ataşehir Ekspres Dergisi için evimizde; sağımda kızım, solumda annem röportaj veriyoruz. Bizler yaşadığımız ülkede kadın olarak şanslı azınlığı oluşturuyoruz. Çünkü biz bu röportajı yaparken bir yerlerde bir kadın koruma talep ettiği halde verilmediği için bir adam tarafından katlediliyor, şu an oluyordur bu.

Ayrılmak istediğini söylediği kocası ona bir gazete kupüründeki mesajı atıyor mesela. Kadın olmak bu ülkede çok zor. Bunun en önemli nedeninin de çocukların üreme organları ile küfür vasıtasıyla tanışmaları olduğunu düşünüyorum. Avrupa'da çocuk yuvada öğreniyor bunu, birlikte giyinip, soyunuyorlar. Sapık olma ihtimalleri elinden alıyor. Avrupalı erkek, kadına aç değil bizim toplumumuzda olduğu gibi.

Peki, sizin bu konuda kızınıza olan yaklaşımınız nasıl?

Sevinç Erbulak: Bana annem ve babam nasıl anlattıysa ben de kızım Kavin'e aynı şekilde anlatıyorum, bilinçli yetişsin diye. Diğer türlü çocuk anneye bakıyor, ezik; babaya bakıyor “erkek yapsa elinin kırı” deniyor ve çocuk da öyle yetişiyor. Ama kızları saklıyorlar. O saklanan kız çocukları, akşam Bostancı'da evine yürürken evli, iki çocuk babası bir sapık tarafından tecavüze uğruyor. Adam “karım hamileydi” dediğinde ise serbest bırakılıyor. Bu ülkede katil olmanın cezası üç, karısının katili olmak ise iki sene...

Bu durum bir kız çocuğu yetiştirirken sizi endişelendiriyor mu?

Sevinç Erbulak: Tabii ki kız çocukları için korkuyorum. Ben çocuk sahibi olmanın ehliyete bağlanması gerektiğini düşünüyorum, ayrıca kızımın geleceğini de bu ülkede görmüyorum. Çünkü benden önce bir mekanizma, onun nerede ve nasıl yaşayacağına karar verirse ya da kimlerle görüşebileceğinden ne giyeceğine kadar özeline karışırsa, ben kendimi affedemem.

Fusun Erbulak: Hiç pes etmiyoruz, Sevinç ya da Fusun olarak oyunlar üretip insanlara ulaşmaya çalışıyoruz. Bir kişinin değişmesi, dünyanın değişmesi için büyük bir umut bizim için.

ANNEM ARTIK BİR ÇOCUK

Kadınlar yaş aldıkça annelerine benzer, derler. Siz de annenize benzemeye başladınız mı?

Sevinç Erbulak: Kesinlikle, istisnasız bir benzerlik söz konusu. Kızlarla “ambulans” diye bir grubumuz var. Herkes annesinden çok şikâyetçi... Herkes annesinden çok sıkılmış, herkes annesinin bir canavara dönüştüğünü düşünüyor ve de bir çocuğa... Benim annem de artık bir çocuk hem de Kavin’den daha küçük bir çocuk.

Fusun Erbulak: Bir de ben 51 yıllık Tip1 şeker hastasıyım, onun da bu söylediklerinde büyük etkisi var tabii.

Peki, evde kimin kuralları geçiyor?

Sevinç Erbulak: Herkes birbirinin kurallarının içine giriyor, çıkıyor. Bu sebeple annemle Kavin çok kavga ediyorlar.

YENİ OYUNLAR, PROJELER

Sevinç Erbulak: Şu an Fırat ile (Fırat Tanış) “Ayrılık” oyunumuz var. Hem İstanbul’da hem de turnelerle tüm ülkede oynamaya çalışıyoruz. Şehir Tiyatroları’nda da yeni oyun için provalarımız başladı.

Fusun Erbulak: En son Özen Yula’nın “Kırmızı Yorgunları” oyununda oynadım. Eve de yakındı, iyiydi. Ayaklarım sorun çıkardığı için artık üşeniyorum. Evde oturayım, kitap okuyayım istiyorum. Dormen ya da Çevre Tiyatrosu’nda yerleştik, senede bir ay İzmir’e giderdik, o kadar. Ama şimdi öyle değil, haftanın iki günü bir yerlere gidiliyor, otellerde kalınıyor. Bu benim için çok yorucu.

Anlaşamadığınız noktalar neler?

Fusun Erbulak: Okuldan geldiğinde ellerini yıkamayınca bir söylüyorum, iki söylüyorum sonra da sinirleniyorum ya da dişlerini fırçalamadığında.

Sevinç Erbulak: Annem bilime çok inanır. Psikoloğun anneme tavsiyesi, bu durum tehlike arz etmediği sürece müdahale etmemesi yönünde, ama kendini tutamıyor.

Fusun Erbulak: İşte tehlike arz ediyor, mikroplu elleri ile yemek yiyor. (gülüyor)

Sevinç Erbulak: Ben hiç annem gibi değilim, ama olacağım herhalde, bekliyorum.

Peki, kaç yıldır Ataşehir’desiniz?

Sevinç Erbulak: Bin senedir herhalde. Ataşehir çok konforlu, özellikle annem için yaşaması rahat bir muhit. Muhtarı, bankası, kuaförü, marketi hepsi çok yakın; fakat siteler artmaya başladı, çehresinin değiştiğini düşünüyorum. Kalabalıklaştı, dolayısıyla trafik sorunu oluştu. Her şeye rağmen annem buranın bağımlısı, gidemiyoruz.

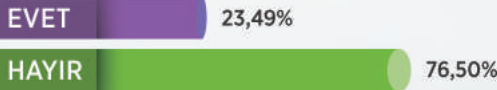
Fusun Erbulak: Ben Ataşehir’i olduğu kadar, Ataşehir Belediyesi’nin hizmetlerini de seviyorum. Mesela en son bisiklet kampanyası başladı, gerçekten çok güzel.

Sevinç Erbulak: Belediyenin hayvanlara gösterdiği ilgi de takdire şayan gerçekten. Sosyal Medya’yı da çok iyi kullanıyorlar. Başka kurumlara sosyal medyadan yazdığım da karşımda muhatap bulamıyorum, ama Ataşehir Belediyesi Sosyal Medya’sının dönüşü 10 saniyeyi geçmiyor. Yani orada, ekran başında, alakadar olan birileri var. Geçenlerde Ataşehir Bulvarı’nda bir restoranda oturmuş yemek yerken, karşı binanın yangın merdiveninde bir adamın elindeki hayvana bir şeyler yaptığını fark ettim ve hemen belediyenin sosyal medya hesabından durumu yazdım. Önemsemezler diye düşündüm, ama inanır mısınız iki dakika içinde olay yerine geldiler ve kuzgun avlamaya çalışan adama müdahale ettiler. ■

DİKKAT KANSER SİZİN DE KAPINIZI ÇALABİLİR!

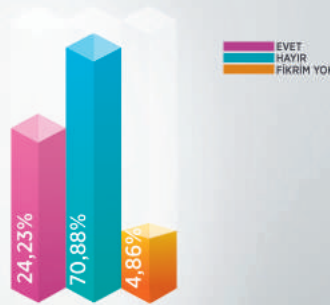
4 Şubat Dünya Kanserle Mücadele Günü dolayısıyla neredeyse griple yarışan hastalığın peşine düştük: Onkolog Dr. Yavuz Dizdar kanserdeki artışa dikkat çekerken, Pembe Kadın Kanserli Hasta ve Yakınlarıyla Dayanışma Derneği Genel Sekreteri Seda Kansu kadın kanserlerine dair toplumsal algıyı anlattı. Oyuncu Müjde Uzman ile Naciye Ergün ise deneyimlerini paylaştı. Saha çalışmasıyla da Ataşehirliilerin kanserle ilgili düşüncelerini öğrendik.

Ailenizde kanser tanısı var mı?

ATAŞEHİR GENEL

Kanser sizce çaresiz bir hastalık mı?

ATAŞEHİR GENEL

Ataşehir Belediyesi Basın Yayın ve Halkla İlişkiler Müdürlüğü tarafından yapılan araştırma, 12-15 Ocak 2018 tarihleri arasında İstanbul ili sınırları içerisinde ATAŞEHİR ilçesi Atatürk, Barbaros, K.Bakkalköy, İçerenköy, Kayışdağı, İnönü, Ferhatpaşa, Mevlana, Mimarsinan, Yeniçamlıca, Yenışehir, Esatpaşa, Fetih, Örnek, M.Kemal, Aşık Veysel, Yenisahra mahallelerinde 18 yaş ve üstü nüfusu temsil eden 444 vatandaşımızla hanede yüz yüze görüşme metoduyla yapılmıştır. Araştırmanın örnekleme mahalle nüfus yoğunlukları gözetilerek, çok aşamalı-tabakalı-tesadüfi yöntem ile belirlenmiş; cinsiyet ve yaş kotası uygulanarak Ataşehir genelini temsil edecek şekilde düzenlenmiştir. Araştırma sonuçları gerek sahada, gerekse bilgisayar ortamında çeşitli kontrollere tabi tutulmuş, elde edilen bulguların tutarlılığı gözlemlenmiştir.

Rakamlar korkutuyor: 2030 yılına kadar her yıl 23,6 milyon yeni kanser vakası yaşanacağı tahmin ediliyor. Kanser ölümlerinin yarısından fazlası ise İnsan Gelişim Endeksi'nin düşük veya orta düzeyde olduğu ülkelerde gerçekleşiyor.

Akciğer,
karaciğer,
mide ve

bağırsak tüm kanser ölümlerinin neredeyse yarısını oluşturuyor. Avrupa'daki her dört ölümden biri kanserden kaynaklanıyor. Kanserden kaynaklanan ölümlerin toplam ölümler arasında oranın en yüksek olduğu ülkeler Hollanda, Slovenya ve İrlanda. Türkiye ise 2014 istatistiklerine göre yüzde 20,7 ile beşinci sırada... Şimdi bu rakamlar nereden çıktı diyorsanız, 4 Şubat Kanserle Mücadele Günü'nü ve hastalığın giderek arttığını hatırlatmak için diyebiliriz. Yine de biz en iyisi rakamların altında daha fazla ezilmeden konuyu uzmanına, İstanbul Üniversitesi Onkoloji Enstitüsü Radyasyon Onkolojisi Bölümü Öğretim Görevlisi Dr. Yavuz Dizdar'a, Pembe Kadın Kanserli Hasta ve Yakınlarıyla Dayanışma Derneği Genel Sekreteri Seda Kansu'ya, kanserle başa çıkmayı başarmış oyuncu Müjde Uzman ile Naciye Ergün'e bırakalım. Sorularımızı önce Dr. Dizdar'a yöneltiyoruz:

Kanser nedir?

Kanser, hücrelerin kontrolsüz bir şekilde çoğalarak diğer dokulara nüfuz etmesidir. Hastalıkta halsizlik, iştahsızlık, kilo kaybı gibi durumlar görülür ve kemoterapi dahil olası tüm tedavi yöntemlerine gereksinim

duyulur.

Fakat hastanın genel durumunu bozmayan, ele gelen şişlik hali; yani tümör ise kanserden farklıdır. Bir kere her tümör kanserli değildir ve tedavi önceliği cerrahi müdahaledir.

ERKEN TANI TARTIŞMALI

Kanser kendini belli eder mi, nasıl anlaşılır?

Kanserden bahsedebilmek için hastanın genel durumunun bozulması, kilo kaybı, iştahsızlık, halsizlik gibi belirtilerin olması lazım. Ben bunlar dışındakileri, özellikle meme ve prostattan kaynaklanan türleri tümör olarak kabul edip, tedavinin abartılmamasından yanayım. Erken tanı için yapılan uygulamalar, tiroid başta olmak üzere, özellikle meme ve prostatta abartılı bir kanser artışıyla neticelendi, ama bunlar ne kadar ciddi sonuçlar doğurur, bilemiyoruz. Bir de akciğer, mide ve pankreas gibi dokuların kanserleri var ki bu tür kanserler kendini belli eden türlerdir.

Erken teşhis kanserin tedavisi için ne ifade ediyor?

Aslında erken teşhis ve tedavinin ne getirdiği biraz tartışmalı. Tarama ve tanı yöntemlerine eklenen her yeni ve "daha güçlü" tetkik yeni bir bilinmezlik alanı açıyor. Bunun son örneklerinden

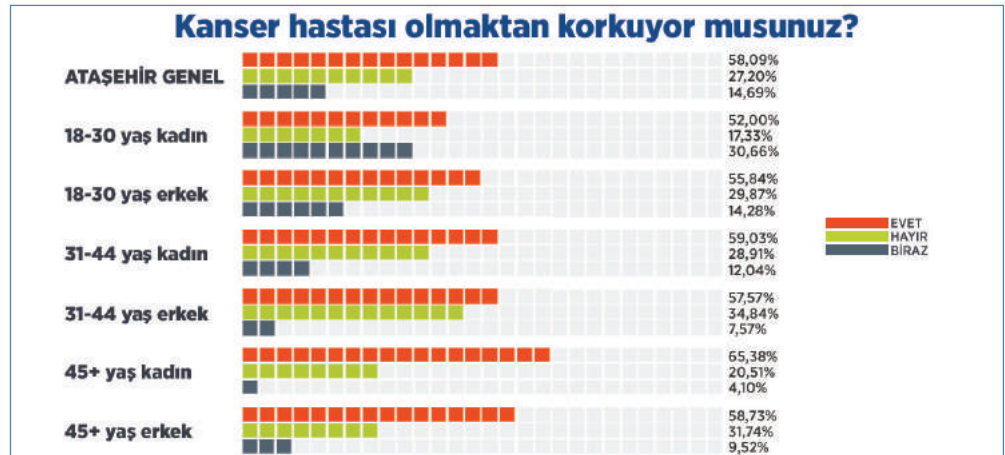
biri de manyetik rezonans (MR)... MR, memenin incelenmesinde kullanılan standart ultrasonografi-mamografiden farklı bir görüntü verir. Örneğin standart yöntemlerle bir tümör saptanırken, aynı memeyi MR ile değerlendirirseniz tümör sayısı üçe, beşe çıkabilir. Bu da bir tek cerrahi müdahale yerine, artık "memenin alınması gerekir" sonucunu doğurur. "Her yeni ve daha detaylı gösteren tetkik daha iyidir" demek hatadır.

Son yıllarda kanser oranlarındaki aşırı artışın altında yatan nedenler nelerdir? Bu hastalıktan korunmak mümkün mü? Beslenmenin kanseri önleme ve tedavi sırasındaki önemi nedir?

Batı bilimi kanserin nedenini üç soruna bağlar; sigara, alkol, hareketsizlik ve aşırı kilo. Fakat bu etkenler kanserdeki artışa açıklamaya yetmiyor. Örneğin sigara, akciğer ve mesane kanseri için anlamlı bir risk teşkil ederken, meme kanseri ile bir bağlantısı saptanamıyor. Alkol desek, Türkiye'de alkol kullanımı Batı ülkelerine kıyasla oldukça düşük. Obezite elbette bir sorun, hareket kısıtlılığı kesinlikle kansere eşlik mi eder, yoksa nedeni midir, bilinmiyor. Bu durumda kanserin nedeni olarak ilk akla gelen şey; beslenme... Çünkü herkes bir şekilde karnını doyurmak zorunda. Yediklerimiz dış görünüş olarak eskisinden farksız, ama raf ömrüne ve bozulma biçimlerine baktığımızda, tatlarını, kokularını değerlendirdiğimizde tamamen değişmişler. Misal yoğurt ve ayran artık ekşimiyor, meyvelerin tadı yok, sosis ve salam gibi ürünlerde ise hiç kokuşma meydana gelmiyor. Yediklerimizin bütünü doğal bozulma biçimini yitirmiş. Bu sebeple kanserden korunmak için beslenmenin doğal çevrilmesi şart. Ayrıca hastalığın tedavisi sırasında da bu mecburiyet elbette devam ediyor. ➡

Dr. Yavuz
Dizdar

➔ **Kanser tüm dünyada aynı hızla mı artıyor?**

Kanserde son on beş yılda neredeyse her ailede iki vaka olacak şekilde net bir artış var, ama bununla ilgili veriler karartılıyor. Hatta Batıya oranla ülkemizde patlama düzeyinde bir artış mevcut. Bu ülkelerin bir kısmı zaten gıda konusunda Türkiye'den çok daha tutucu, geleneklerinden kopmamış ve gıdalarını da endüstrileştirmemiş. Marketlerinde bizdeki gibi devasa bisküvi reyonları yok mesela ya da taze gıda reyonlarının kalitesi çok yüksek. Peynirler peynir gibi ve gördüğüm kadarıyla kutu süt denen mevhum da yok, soya sütü hariç. Bu seçimi bilerek mi yapmışlar tartışılır, ama gıdanın kalitesi konusunda hassaslar.

Kanser, atalarımızdan bizlere aktarılan genetik bir hastalık mı?

Genetik yatkınlık kanserde önemli bir yer tutmuyor. Bugüne kadar yapılan araştırmalar genetik nedenli kanserlerin çok az olduğunu gösterdi. Kanser hücrelerinde de genetik değişiklik çok az var. O halde sorun hücrede değil, hücrenin yaşadığı ortamda olabilir. Dolayısıyla siz uzun raf ömürlü ambalajlı gıdayı bir kez yerseniz sorun yok, ama ucuz marketlere gidip, beslenmenizin bütününe bu tür uzun raf ömürlü gıdaya çevirirseniz uzun zamanda hastalıklar ardı sıra gelişmeye başlar. Önce fitiklar ortaya çıkar, bel ya da karın fitikları, daha sonra bunun üzerine diyabet, damar hastalıkları ve kanser gibi hastalıklar eklenir. Dolayısıyla kanser birkaç özel durum dışında kalıtsal aktarılan bir hastalık gibi görünmüyor...

Peki, stresin hastalık üzerindeki etkisi nedir?

Stres insan vücudunun bütününe etkileyen değişikliklere neden olur. Burada önemli olan stresin kontrol edilebilir düzeyde tutulması. Haddini aşan üzüntü gibi ağır stresler hastalığın ortaya çıkmasını tetikler. O nedenle insan sadece fiziksel sağlığını değil, ruhsal bütünlüğünü de gözetmelidir. Olaylar karşısında "tevekküllü durabilecek" bir dünya anlayışı esastır, her şey öyle ya da böyle bizim için.

Peki, moral ve inanç tedavinin bir parçası mıdır?

Moral kesinlikle çok önemli, inanç da öyle... İyileşeceğine inanmayan hiçbir hasta maalesef iyileşemez, iyileşse bile psikolojik etkiler sürer. Bu nedenle hasta günlük yaşamından asla kopmamalı, hastalığı gelip geçici bir sağlık sorunu olarak algılamalıdır. Moral ve inanç bu çabayı güçlendirir. ■

Müjde Uzman

PROVASI OLMAYAN ROL: KANSE

Bir oyuncunun giremeyeceği rol, oynayamayacağı karakter yoktur herhalde. Bazen bir doktor, bazen de o doktorun tedavi ettiği bir hasta... Ama bu sefer ne o hastane odası bir dizi setiydi ne de doktorlar ve hemşireler rol arkadaşıydı oyuncu Müjde Uzman'ın. O dört yıl önce yakalandığı tiroid kanserini yendi ve yaşadıklarını diğer hastalara yol gösterebileceği diye bizimle paylaştı:

Kanserde erken teşhis için gereken rutin kontrollerinizi yaptırır mıydınız?

Açıkçası, hayır. Aslında ailede de var, ama ben de başına bir şey gelmeden harekete geçmeyenler gibi davrandım. Aslında sağlığına dikkat eden, vücudunun hizmetinin farkında olan biriyim, ama "kanser" biraz büyük harfli bir konu, insan düşünmek bile istemiyor.

Hastalığın belirtisi var mıydı, tanı nasıl konuldu?

Hayır yoktu. Tiroid hastası annem hastalığının bize, yani iki kızına geçebileceğini, bu sebeple kontrole gitmemizi söylüyordu. Hastalık bu kontroller esnasında ortaya çıktı. Benim tiroidim sağlamdı, ama nodüllerde şekil değişiklikleri meydana gelmişti ve maalesef bu da kanserin belirtisiydi.

HEP DALGA GEÇTİM

Bu durumu öğrendiğiniz an ne hissettiniz?

O an pek bir şey hissetmedim. Zaten benimki, kanser tarihinde en hafif atlatılan, en risksiz olan türdü. Yine de ne olursa olsun sevimsiz bir durum ve atom tedavisi de olmam gerekiyordu. Yalnızca doktorun söylediklerine ve tedaviye odaklandım ve nedense hep dalga geçtim bu durumla.

Tedavi süreciniz nasıl ve ne kadar sürdü?

Ultrason sonrası hemen biyopsi istendi. Sonuç hemen belli oldu ve "derhal ameliyat" dendi. Patoloji sonucuna göre de atom tedavisi; yani radyoaktif iyot tedavisi olmam gerektiğine karar verildi. O da ameliyatın ardından ilaç kullanmamayı ve özel bir diyet yapmayı gerektiriyor. Atom tedavisi için iki gün hastanede yattım. Sonrasındaki 15 gün boyunca da üzerimdeki radyasyon seviyesinden dolayı evde izole hayat yaşamam gerekti.

Bu sizi psikolojik açıdan yıprattı mı?

Daha hastaneden çıkarken insanları uyarıp sizden uzaklaşmalarını sağlıyorlar, kimseye yaklaşmıyorsunuz. Üç kedim vardı, onlara dahi yaklaşmadım. Ailem kapıya yemek bırakıp gidiyordu. İnsan kendini uzaylı gibi hissediyor, ama

ne olursa olsun, tedavinin bir parçası olduğunu bildiğinizden sabredip "çok şükür" demek gerekiyor. Ben de öyle yaptım.

HASTANIN PSİKOLOJİSİ

Aynı zamanda yoğun bir tempoda çalışıyordunuz. Zorlanmadınız mı?

Ameliyatın hemen sonrasında büyük bir markanın yüzü oldum ve bir günde kısa kısa beş farklı reklam filmi çekmemiz gerekiyordu. Doktorum atom tedavisini bir kaç gün erteleyebileceğimi belirtti. Tiroidim tamamen alınmış ve ilaç kullanamıyordum, bu durum da aşırı derecede uyku yapıyordu. Tüm iyotlu yiyeceklerden uzak duruyor, sadece tuzsuz makarna, elma suyu, domates, salatalık filan yiyordum. Dolayısıyla enerji veren her şey yasaktı. Nasıl yaparız

derken bana bir güç geldi. Sanırım setin en enerjisi bendim ve tüm çekimleri sorunsuz atlattıktan sonra hastaneye yattım.

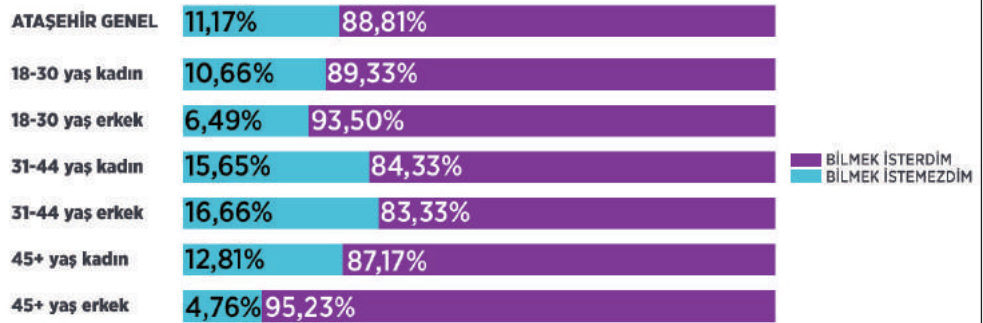
Siz hastalığı ve tedavi sürecini gizli yaşayanlardansınız... Bunun sebebi neydi?

Olayın olduğundan daha büyük hale gelmesini ve kontrolümden çıkmasını istemedim.

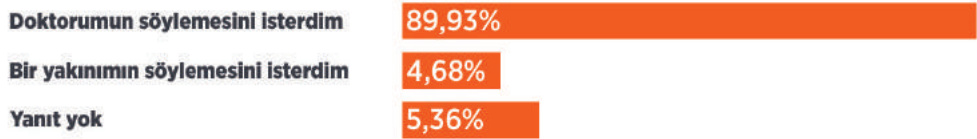
Destek olmak isteyen insanları tabii ki sevgiyle kucaklıyorum, ancak insan bazen aynı şeyleri tekrar tekrar anlatmaktan, tatsız şeyleri hatırlamaktan hoşlanmayabiliyor.

Burada öncelik hastanın psikolojisi, diğerlerinin değil. Hasta iyi olacak ki yakınları da iyi olsun. Tedavi sürecinde olanların fazlasıyla sabırlı olması ve doktorunun tavsiyelerinin dışına çıkmaması çok önemli... ■

Kanser hastası olsaydınız gerçeği bilmek ister miydiniz?

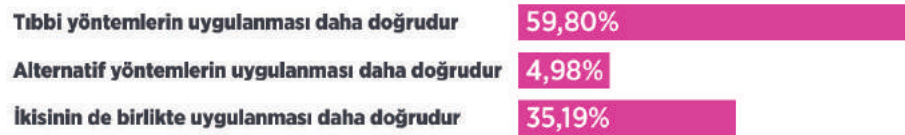

Kanser hastası olduğunuzu kimin söylemesini isterdiniz?

ATAŞEHİR GENEL

Kanser tedavisinde tıbbi yöntemlerin mi, alternatif yöntemlerin mi uygulanması sizce daha doğrudur?

ATAŞEHİR GENEL

Hayat kendimi üzmeyecek kadar kıymetliydim

Ataşehir Belediyesi Mali Hizmetler Müdürlüğü'nde tahsilat şefi olarak çalışan Naciye Ergün 44 yaşında yakalandığı yumurtalık kanserini tesadüfen öğrenmiş. Kabullemesi zor olsa da asla yenilgiyi aklına getirmemiş. Ailesinin desteği ile sağlığına kavuşan Ergün, altı yıl önce yaşadıklarını şu an yaşayan tüm kadınlara güç ve umut olması için bizlerle paylaştı. Şimdi onu dinliyoruz:

Hastalık kendini nasıl fark ettirdi?

Tamamen tesadüf... Göğüslerimdeki fibrokistlerden dolayı doktora gitmiştim. Doktor, "bir de yumurtalık muayenesi yapalım" dedi. Zaman zaman karnıma yarım saniye süren şiddetli kramplar giriyordu, ama önemsenecek bir durum olduğunu hiç düşünmemiştim. O muayene esnasında doktor yumurtalıklarımda gördüğü kitleye istinaden hemen jinekoloğa yönlendirdi. Tetkikler, filmler derken birbiri ile öpüşen iki kitle olduğu ortaya çıktı. O an tabii kitlenin kanserli olup olmadığı tespit edilmedi, ama derhal ameliyat olmam gerekiyordu.

Kanser olduğunuzu size, patoloji sonuçlarından sonra mı söylediler?

Evet. Ben de kitlenin varlığını öğrenir öğrenmez elimde raporlarla doktor doktor gezdim, belki biri "önemsiz" der diye. Fakat kimse beklediğim cevabı vermedi. Doktor ameliyat anında aileme durumu anlatmış, kitlenin kanserli olduğunu söylemiş, ama benden gizlediler. O dönem aynı iş yerinde çalıştığım arkadaşım benzer bir ameliyat sonrasında 45 günlük rapor almıştı. Doktoruma "kaç gün rapor vereceksiniz" diye sordum. "Senin tedavin uzun sürecek, en az beş, altı ay" deyince kanser olduğumu anladım.

Fotoğraf:
ÇAĞLA GÜRSOY

Kanserli kitlenin alınmasının ardından yorucu ve uzun bir tedavi süreci başladı sanırım.

Evet, gerçekten yorucuydu. Bu süreçte eşim bir dakika olsun elimi bırakmadı. İki kızımın bana ihtiyaçları vardı ve onları

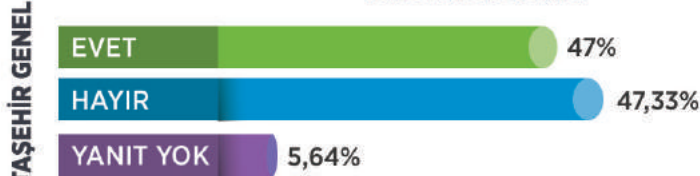
yalnız bırakamazdım. O sebeple "ben bu hastalığı yeneceğim" dedim ve tedavimin devamı olan kemoterapiye başladım. 21 gün ara ile altı kez kemoterapi aldım. Moraliğim hep yüksekti. Hazırandı, bol bol yürüyüş yaptım. Vapura bindim, martılara simit attım. Hayat devam ediyordu ve etmesi için de elimden ne geliyorsa yapmaya çalıştım.

KUAFÖRE GİTTİM VE...

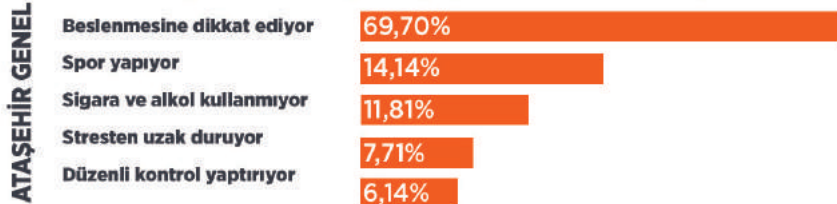
O süreçte kemoterapinin yan etkileri nelerdi? Sizi nasıl etkiledi?

Kemoterapinin onuncu günüydü, saçımı tuttuğumda bir kısmı elimde kaldı, "tamam" dedim, zamanı gelmiş. Kuaföre gittim ve sıfıra vurdurdum. Çıkarken eşim karşıma dikiliverdi. O da saçlarını sıfıra vurdurmuştu. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum, çok duygulandım. Ayrıca rahim ve lenfleri temizlediklerinden zorunlu menapoza girdim, ter basmaları ve ateş beni çok zorladı.

Kanserden korunmak için aldığınız önlemler var mı? Varsa nelerdir?

Korunmak için önlem aldığını söyleyenler birden fazla seçenek belirttik;

Tedavi boyunca moralin önemine vurgu yapılıyor, siz psikolojinizi nasıl ayakta tuttunuz?

Kemoterapinin etkisi ile kirpiklerim ve kaşlarım da tamamen döküldü. Sadece sağ kaşım da bir tek tel kaldı. Kızım gidip gelip onu seviyor “anneciğim ne olur yüzünü yıkarken ona zarar verme” diyordu, dökülmesin diye. Sonra kaşlarıma kalem çekmeye başladım, peruk aldık. Bana kemoterapi yatarak, tam gün veriliyordu. Eşim çıkışta beni almaya gelirken, birkaç tane beğenebileceğimi düşünerek farklı renklerden şapkalar almış, onları gösterirken yanımda yatan hanımefendinin gözleri doldu. “Ne kadar şanslısın” dedi. Meğer evde yemek yoksa, kaldı ki o gün kemoterapi bile almış olsa eşi “yemek neden hazır değil” diye kıyameti koparıyormuş. Bu sebeple altı yıldır kemoterapiyi hiç tam alamamış. Ben o gün bir kez daha desteğin ve moralin ne kadar önemli olduğu anladım.

GÜNDE ÜÇ LİTRE SU İÇTİM

Tedavinize ek olarak alternatif tıptan faydalandınız mı? Beslenmenize özen gösteriyor muydunuz?

Alternatif tıbbi hiç denemedim. Doktorum ne önerdi ise onu uyguladım. Vücut direncimi dengelemek için daha çok protein ağırlıklı beslendim. Kemoterapiden dolayı mide bulantıları oluyor, yemek kokusuna bile tahammülünüz olmuyor. Ağızınızın içinde sürekli bir metal tadı... Ona rağmen beslenmeme dikkat ettim. Mesela her sabah bir kâse köy yoğurdu yedim, günde üç litre su içtim.

Peki, sizce bu hastalık size neden uğradı?

Ben aşırı duygusal bir yapıya sahibim. Çocuklarım sesini biraz yükseltse, hüngür hüngür ağlardım. Karşı tarafı kırmamak için kendi kırgınlıklarımı hep içime attım. Tedavi sürecinde o güne kadar hiç kendim için yaşamadığımı fark ettim; evlenene kadar annem ve babam için, evlendikten sonra da eşim ve çocuklarım için... Aslında düşününce birinin üzülmeye ihtiyacı da yok, ne yapıyorsa insan kendine yapıyor. Hastalıktan sonra hayatımda pek çok şey değişti. Hayat kendimi üzemeyecek kadar kıymetliymiş. ■

Peruk için rapunzel bankası

Seda Kansu'ya 2009'da meme kanseri tanısı konuldu, bir yıl sonra da Nevval Sevindi öncülüğünde kurulan Pembe Kadın Kanserli Hasta ve Yakınlarıyla Dayanışma Derneği'nin kuruluşuna katıldı ve genel sekreter ile projeler koordinatörü olarak gönüllü çalışmaya başladı. Dernek hem yurt içinde -Mardin'de 19 köyle kadın kanserleri eğitimi vermek gibi- projeler geliştiriyor, hem de uluslararası STK'larla da birlikte çalışmalar yürütüyor. Kansu bu çalışmalardan edindiği bilgi ve deneyimlerini bizimle paylaştı:

Sık sık toplantılar için yurt dışına gidiyorsunuz. İzlenimlerinizde kanser tedavisinde Türkiye ile diğer ülkeler arasındaki teknolojik yenilikleri değerlendirme ve kullanma açısından bir fark var mı?

Kanser tedavisinde Türkiye'nin en olumlu yönü hastalığın tedavisinin çok büyük bir kısmının ücretsiz olması, ama onun haricinde tanı teşhis ve tedavi aşamalarında çok büyük eksiklik ve hatalar var. Mesela özel hastanede en fazla 5 gün içinde biyopsi yapıp sonuç alınırken kamuda sadece biyopsi için gün almak 10 günle bir ay arası uzuyor, rapor içinde en az 7 gün bekleniyor. Kanser hücresinin çoğalma hızı agresifse bu hasta için ne kadar risk taşıyor düşünmesi bile korkunç. Hâlâ SGK tarafından onaylanmayan veya ruhsat bekleyen yeni akılcı ilaçlar ve immünoterapi ilaçları var. Bunlar binlerce hastanın hayatını kurtarabilir, çünkü 4 evre kanseri bile yavaşlatan ilaçlar da bulunuyor.

Tedavide uygulanan kemoterapinin yan etkilerinden biri saç dökülmesi ve bunun özellikle kadınlar açısından travmatik bir yanı olduğu görülüyor. Kimi peruk takıyor, kimi başka yöntemlerle bu dökülmeyi gizliyor. Erkeklerde de böyle bir kaygı var mı ve bu dünyada da böyle mi?

İlk önce erkeklerden başlayalım: Erkekler sadece kemoterapide değil kanserin her aşamasında çok ketumlar. Ben kanserim demeyi sevmiyorum ve bir an önce tedavinin bitmesi modunda oldukları için sosyalleşmiyorlar. Kadınlara gelince, genelde bütün dünyada saç kadın fiziğiyle eş değerde. Tabii ki saçların birden yok olması çok dramatik bir olay, bir de kanserin travması varken bunu kabul etmek kolay değil. Ama bilhassa batıda artık genç jenerasyonlar bu konuyu o kadar problem etmiyor, bandana kullanıyorlar. Fakat yine de çalışan kadın

kemoterapi saçsızlığıyla işe gitmeyi pek istemiyor ve peruk kullanıyor. Bizim Facebook'da Rapunzel Bankası adında bir grubumuz var, bize bağış edilen perukları ihtiyaç sahibi, kemoterapi gören kadın hastalara ücretsiz yolluyoruz.

Meme ve rahim kadın için biyolojik cinsiyetten çok toplumsal cinsiyet açısından önemli diye düşünüyorum. Kanserle mücadelede bu algıların değişimi ne kadar sağlanabildi? Bu konuda kültürler arasında bir fark var mı?

Kadın kanserleri meme, rahim ve yumurtalık doğrudan kadınlığı psikolojik olarak vuran kanserler. Meme kanserinde cinsellik ve emzirme, yumurtalık ve rahim kanserinde ise yine cinsellikle üreme, kadınları çok korkutuyor ve düşündürüyor. Bu kadınların partnerlerini de etkiliyor. Batıda eşler bu konuda beraber psikolojik destek alabiliyorlar veya artık kadın sadece bir cinsel obje olarak görülmediği için erkek kanserle yaşayan partnerine çok daha fazla destek oluyor.

Türkiye'de durum ne?

Bu konuda maalesef Türkiye ve Ortadoğu ülkelerinin not karnesi kötü. Tanıdan itibaren büyük şehirlerde ayrılma, boşanma ve aldatma başlıyor. Kırsalda artık yarım kadın gözüyle bakıldığı için bilhassa ikinci eş durumunun doğal sayıldığı bölgelerde hemen bir kuma aranmaya başlıyor. Kadın kanserleri için bölgeye gittiğimizde hemşirelerden aldığımız bilgiler bu yönde. Ayrıca kadın kanserleri için yaptığımız toplantılarda en çok sorulan soru da smear testinin bakireliği bozup bozmadığı. Arap ülkelerinde durum çok daha vahim. Kanser olan kadının Allah tarafından cezalandırıldığı düşünülüyor için gençse evlenemiyor, evliyse kızını kimse almaya yanaşmıyor, komşular görüşmek istemiyor. ■

KADIN SAĞLIĞI

için yanı başınızdayız

Fotoğraflar: MURAT ŞİMŞEK

Kadınlar sağlıklarını, özellikle de kadın hastalıkları bakımından ne kadar önemsiyor ya da rutin kontrollere gitmek konusunda bilinçli mi? Ataşehir Belediyesi tarafından 2015 yılında faaliyete geçirilen Kadın Sağlığı, Mamografi ve Kemik Yoğunluğu Görüntüleme Merkezi kadın sağlığı bilincini de yükseltmeyi hedefliyor. Merkezden geçen yıl 12 bin kadın faydalandı.

LEYLA ÖZ

Dünyada ve ülkemizde en sık rastlanan kanser türlerinin başında geliyor meme ve rahim ağzı kanserleri. Bu duruma rağmen pek çok kadın yakalandığı bu hastalıktan tesadüfen haberdar oluyor. Bir kadının doğurganlığını etkileyen iki önemli kanser türünün tanı, teşhis ve tedavisinin diğer türlere oranla daha kolay olduğu günümüzde kadınlarımız neden bu kadar bilinçsiz, hem de hastalığın teşhisinin yapıldığı merkezler yanı başlarında iken? İşte o merkezlerden biri de Ataşehir'de ve Ataşehirli kadınlar için ücretsiz hizmet veriyor. 2015'te açıldığı günden beri on binlerce hastanın muayene olduğu Ataşehir Belediyesi Kadın Sağlığı, Mamografi ve Kemik Yoğunluğu Görüntüleme Merkezi'nde geçen yıl yaklaşık olarak 12 bin Ataşehirli kadın muayene oldu ve tetkik yaptırdı.

Merkezde bulunan kadın doğum uzmanı, genel cerrahi uzmanı, radyoloji uzmanı, yardımcı sağlık personeli ve radyoloji teknisyeni sayesinde meme ve rahim ağzı kanserinin tanı ve teşhisi için radyolojik görüntüleme kapsamında Mamografi (MG) ve Ultrasonografi (USG) çekimi dışında, özellikle 50 yaş üstü kadınların kâbusu haline gelen kemik erimesi (Osteoporoz) için Kemik Mineral Yoğunluğu (KMY) ölçümü, jinekolojik muayene, ultrason görüntüleme, Smear Testi ve HPV Testi

yapılıyor. Muayene ve tetkikler sonucunda şüpheli bulgulara rastlanan hastalar ileri tetkik, tanı ve tedavi için tam donanımlı bir hastaneye yönlendiriliyor. Özellikle erken teşhisin önemini vurgulandığı merkezde, uzman hekimler geç kalınmaması adına kadınların meme kanseri muayenesini kendilerinin de kolaylıkla yapabileceklerini ifade ederken, bu hususta bilgilendirme de yapılıyor.

Sağlıklı bireyleri sağlıklı kadınların yetiştirdiğini ve bu sebeple özellikle kadınların rutin muayenelerini ihmal etmemeleri gerektiğini unutmamak lazım... Bir de uzman hekimlerin, son

teknoloji cihazların bulunduğu Kadın Sağlığı, Mamografi ve Kemik Yoğunluğu Görüntüleme Merkezi gibi merkezler ücretsiz olarak ayağınıza kadar gelmişken... Ataşehirli kadınlar, Ataşehir Belediyesi sizlerin sağlığını düşünüyor ve hepinizi Kadın Sağlığı, Mamografi ve Kemik Yoğunluğu Görüntüleme Merkezi'ne salıgınızı ihmal etmemek adına muayeneye bekliyor. ■

Kadın Sağlığı, Mamografi ve Kemik Yoğunluğu Ölçümü Görüntüleme Merkezi:
İçerenköy Mah. Prof. Dr. Necmettin Erbakan
Cad. No: 108-110 Tel: 0216 570 50 00
(Dahili: 1943-1991)

Ataşehir'de
**kültür
& sanat**

KONSER

14
Şubat 2018
çarşamba

Saat: **20.30**

MSKM

Ataşehir Belediyesi
**MUSTAFA SAFFET
KÜLTÜR MERKEZİ**

MICATONE

Biletlerinizi etkinliğin tarihinin **3 gün öncesinden** başlayarak **MSKM Gişe**'den satın alabilirsiniz.

**ATAŞEHİR
BELEDİYESİ**
Gelecek burada

0216 **570 5000**
www.atasehir.bel.tr

 facebook.com/atasehirbel twitter.com/atasehirbel

Eğlence yüklü sömestrden geriye kalanlar...

Yarıyıl tatiliyle birlikte çocuklar için sömestr şenliği düzenleyen Ataşehir Belediyesi, 10 tiyatro oyunu, bir dizi atölye ve sinema gösterimleriyle Ataşehirli çocuklara tatilin keyfini yaşattı.

FATMA UÇAR

Okulların kapanması ile birlikte Ataşehirli çocuklar belediyenin kültür merkezlerindeki etkinliklere koştu, çünkü Ataşehir Belediyesi onlar için sömestrde tiyatro, sinema ve atölyelerle dolu dolu bir program hazırladı.

20 Ocak-4 Şubat tarihleri arasında gerçekleşen programa yüzlerce Ataşehirli çocuk, onlara eşlik eden velileri ile birlikte katıldı.

Mustafa Saffet Kültür Merkezi (MSKM), Neşet Ertaş Kültürüvi, Düştpe Oyun Müzesi, Cemal Süreya Etkinlik Merkezi ve Ferhatpaşa Gençlik Merkezi'nde Ataşehirli çocukların yarıyıl tatillerini hem eğlenceli hem de öğretici hale getirmek için ücretsiz olarak düzenlenen program ile ilgili

izlenimlerini kültür merkezleri sorumluları ve etkinliğe katılan minikler anlattı. İlk söz Ataşehir Belediyesi MSKM Sanat Yönetmeni A. Oben Özkal'da:

ATAŞEHİRLİ ÇOCUKLARDAN FULL KAPASİTE KATILIM

Sömestr tatili süresince Ataşehir Belediyesi 7. Çocuk Tiyatroları Festivali çerçevesinde çocuk tiyatro oyunları ve çocuk filmleri gösterimlerinin gerçekleştirildiği MSKM, 3-12 yaş aralığındaki pek çok Ataşehirli çocuğa kapılarını açtı.

MSKM Sanat Yönetmeni A. Oben Özkal "etkinliklerimizi düzenlediğimiz 331 kişilik kapasitesi olan Halit Akçatepe Sahnesi her etkinlikte doluydu. Hatta etkinliklerimizin salon kapasitesinin iki

katı kadar ilgi ve talep gördüğümüz anlar oldu" dedi. MSKM'de izleyici memnuniyeti yakaladıklarını ifade eden Özkal, sözlerine şöyle devam etti: "Vatandaşlarımız sağ olsunlar programlarımızla ilgili bizlere çok güzel dönüşler yaptılar. İletilen tek şikâyet ise salon kapasitemizin etkinliklere olan ilgiye yetersiz kalmasıydı. Bu duruma üzölmeli miyiz, yoksa sevinmeli mi bilemiyorum".

Ayrıca Ataşehir Belediyesi'nin çocuklara yönelik düzenlediği tüm faaliyetlerde, pedagojik açıdan dünyaya çocukların gözünden bakmayı deneyen ve onların gelişimlerine katkı sağlamaya özen gösteren bir anlayışta olduğunu ifade eden Özkal, "bu aktivitelerin çocukların sosyal açıdan gelişimleri ve hayata bakışlarında önemli etkiler bıraktığını düşünüyorum" dedi. ■

ATAŞEHİR'DE TATİL ŞENLİĞE DÖNÜŞTÜ Atalay Eren (Birim sorumlusu)

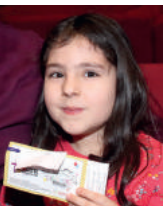
Ataşehir Belediyesi olarak, bu tatilin minik bir çocuk şenliğine dönüşmesi için çabaladık ve sanırım bunu bir nebze de olsa başardık. Ferhatpaşa Gençlik Merkezi olarak sömestr tatili boyunca düzenlediğimiz çocuk filmleri ile belki de sinemaya hiç gitme imkânı bulamamış çocuklarımıza ücretsiz gösterimlerle hayal

etme gücünün sınırsızlığını göstermiş olduk. Mesela küçük yaş grubundaki çocuklar, her insanın farklı özellikte olduğunu keşfedip, bunun sebebini merak eder. Bizler de, filmler aracılığıyla onların kendilerine sordukları sorulara cevap bulmaya çalışıyor ve birey olabilmek bilincine ulaşmalarını amaçlıyoruz. ■

ZEYNEP ECE BALSOY: TİYATROYU ÇOK SEVİYORUM

Ataşehir Belediyesi MSKM müdavimlerinden biri olan 6 yaşındaki Zeynep Ece Balsoy anasınıfına gidiyor. Ataşehir Belediyesi 7. Çocuk Tiyatroları Festivali'nin ilk oyunu olan "Pinokyo Komedi'si"ni izleyen Balsoy, MSKM'den her seferinde çok mutlu ayrıldığını söyledi. ■

NEHİR ADA SELÇUK: TİYATRODA ÇOK EĞLENİYORUM

Nehir Ada, her hafta babası Tarık Selçuk ile birlikte kültür merkezini ziyaret edenlerden... 4 yaşındaki Nehir Ada'nın babası Tarık Selçuk "tiyatro sevgisini ailemizden aldık. Kızım da tiyatroyu çok seviyor. Yeni şeyler öğreniyor, soru soruyor. Konuşmasını da olumlu etkiliyor. Ataşehir Belediyesi yetkililerine çok teşekkür ederim" diye konuştu. ■

ETKİNLİK BİLETLERİ İLK GÜNDEN TÜKENDİ

Hüseyin Dinçtürk
(Neşet Ertaş Kültürevi Koordinatörü)

Merkezimizin yer aldığı İçerenköy, Türkiye'nin en kalabalık mahallelerinden biri. Dolayısıyla çocuk ve genç nüfusun yoğun olduğu bölgemizde eğitim, kültür ve sanat gereksinimlerine yetişmek için sürekli çalışıyoruz. Bu etkinliklerden biri de merkezimizde sömestr tatili dolayısıyla yaptığımız çocuk filmleri gösterimiydi. Sınırlı sayıdaki kontenjanlarımız her seferinde biletler satışa çıktığı gün tükendi. Bir yandan oluşan yoğun talep bir yandan da velilerin hem memnuniyeti hem de merkezimize olan güveni bizleri çok mutlu etti. Bu aktivitelerdeki amacımız, öğrencilerin sosyal ve kültürel gelişimine katkı sağlamak. Bu filmler de çocuklara verilmek istenilen sosyal mesajları içeriyor ve biz bunu çok önemsiyoruz. Çocuklar belki de ilk defa bir sinema filmiyle buluşuyor ve nasıl sinema seyircisi olunur, buralarda öğreniyor. ■

TİYATROYA GİTMEMİŞ ÇOCUK KALMASIN

Sömestr şenliği boyunca Cemal Süreya Etkinlik Merkezi, Ataşehirli miniklere ve ailelerine çocuk tiyatroları ve çocuk filmleri gösterimleri düzenledi. Merkezin sorumlusu Didem Deveci, etkinliklere katılımın yoğun olduğunu ve talebe cevap verebilmek için çözümler ürettiklerini belirtiyor. Her çocuğun etkinliklerden gülerken ayrıldığını ifade eden Deveci, "bölgemizde bu zamana kadar tiyatroya gidememiş, tiyatro kültürünü yeni yeni öğrenen çocuklarımız var ve bizler de bu eksikliği kapatmak adına buradayız. Onların ve ailelerinin merkezimizden ayrılırken mutlu olması bizler açısından oldukça önemli. Bu yılki sömestr etkinliğine Ataşehirli velilerimiz dışında diğer ilçelerden de katılım oldukça yoğun. Bizler sadece Ataşehir için değil, ülkemizin tüm çocuklarının geleceğine ufak da olsa katkı sağlamak, aydınlık yarınların kültürden ve sanattan geçtiğini onlara anlatmak için buradayız" dedi. ■

Bazen hüzün, bazen ayrılığın son hali; ölüm... Bazen de rengarenk bir renk cümbüşü gibi “Güz Şarkıları”. Puslu bir resmin ritmini tutan bestelerin solisti Güvenç Dağüstün “her şarkının duygusunu içimde hissettiğim gibi dinleyiciye aktarmaya çalıştım” diyor.

GÜZ’ÜN ŞARKILARI

DENİZ KARA

Ahmed Arif “Hasreti Uykularda” ile anlatmış güzü. Cemal Süreya “Usulcana” demiş, Can Yücel “Yeşilmişik”... Hüznün mü, ayrılığın mı mevsimi bilinmez ama birbirinden kıymetli yedi şaire ilham olan güz, şimdi de Fazıl Say besteleri için kollarını sıvamış. Farklı duyguları farklı türde ve enstrümanlarla icra ettikleri “Güz Şarkıları” albümünde, piyanist Ece Dağıstan’ın yorumuna, sesi ile eşlik eden ünlü opera sanatçısı Güvenç Dağüstün aile albümü, “Güz Şarkıları”nı anlattı.

“Güz Şarkıları” albümünde yer alan eserler için seçilen şiirler hem anlam hem de icra açısından oldukça zorlu görünüyor. Siz de aynı fikirde misiniz?

Evet, size katılıyorum. Anlam olarak çok kolay tüketilebilecek şiirler değil. Üzerinde düşünmek gerek. Bu da iyi bir şey bence. Şarkılar icra açısından da oldukça zor ve her şarkı başka bir tavır gerektiriyor. Hâl böyle olunca da icracı ben oluyorum sanırım. Bu konuda tevazu gösteremeyeceğim.

“Güz Şarkıları” uzun ve meşakkatli bir çalışmanın ürünü... Say’ın tabiri ile “aile arasında imece usulü” yapılan bu albüm için hazırlık aşamasını değerlendirirseniz, bu yol sizin için nasıl geçti?

Bir ayı aşkın bir prova ve altı günlük stüdyo süreci sonunda ortaya çıkmış bir albüm bu. Aslında kısa bir zaman gibi görünebilir, ama arkasında yirmi yılı aşkın bir dostluk var.

Albümde çok farklı müzik türlerine rastlıyoruz. Sonbaharın melankolik renklerini hissettiren ve her biri farklı tarzdaki sekiz şarkıdan oluşan “Güz Şarkıları”nda batı müziği, Türk Musikisi ve caz formunda besteler mevcut. Siz hangi müzik türünü kendinize daha yakın buluyorsunuz?

Bu soruya hep verdiğim yanıtı yinelemek isterim: Louis Armstrong der ki “iki çeşit müzik vardır; iyi müzik ve kötü müzik”.

20 yıllık bir deneyim ve birikime rağmen şan tekniği açısından bir hayli zor olan şarkıların birlikteliği olan “Güz Şarkıları”nda zorlandım ya da çekindim dediğiniz beste oldu mu?

Hiç biri kolay değildi. Hepsi icrası çok büyük ustalık gerektiren şarkılar. Doğruyu söylemek gerekirse ben zorlanmadım.

Birbirinden değerli şairlerin her biri ayrı tatta ve duyguda olan eserlerini seslendiriyor olmak üstünüzde ekstra bir sorumluluk yarattı mı?

Yaratmaz mı? Tabii ki yarattı. Her şeyden önce şiir bestelemek çok iddialı bir şey. Fazıl Say kendi müziği ile şiiri muhteşem bir şekilde buluşturdu. Ortaya çıkan sonuç o kadar iyiydi ki, bu da benim işimi kolaylaştırdı.

VASATA TESLİM OLMAMAK

Peki, hangi şarkı sizin için öne çıkıyor?

İnanın her dinlediğimde değişiyor bu. Dinleyici açısından da öyle oldu. Her şarkının başka bir kitlesi oldu belki de.

Renk cümbüşü sonbaharın duygulara bürünmüş halini andıran albüm “Yeşilmişik”te enerji yüklerken, “Hasreti Uykularda” ile hüzne sevk ediyor. Albümün adı gibi güzü çağrıştıran, o puslu anlatan şiirler sizde nasıl bir etki yaratıyor?

Aileden gelen bir şekilde kendimi bildim bileli şairler ve şiir ile iç içeyim. Her şarkının duygusunu içimde hissettiğim gibi dinleyiciye aktarmaya çalıştım. Dediğiniz farklı duygular size geçmişse demek ki başarılı olmuşuz. Ne mutlu.

Daha önce Fazıl Say’ın Nâzım Oratoryosu’nda “Bugün Pazar” adlı besteyi de seslendirmiştiniz. Yıllardır ortak çalışmalar yapıyor olmanıza rağmen bu kez Fazıl Say şarkılarını onsuz söylemeniz, sizin açınızdan bir stres unsuru muydu?

Belki en başta böyle hissetmiş olabilirim. Ama Ece (Dağıstan) ile ilk provamızın daha onuncu dakikasında tüm endişelerimden kurtulmuştum. Fazıl ile çalıştığım kadar rahat çalıştık. Hatta bazen belki daha da rahat...

Babanız Yusuf Dağüstün’ün 40 yıl önce “Bağımsızlığa Ezgiler” uzunçalarında okuduğu “Akrep Gibisin” şimdi “Güz Şarkıları”nda hem de sizin yorumunuzla. Sizin açınızdan oldukça duygusal olmalı?

Aynı uzunçalarda “Bugün Pazar” da vardı. Gerçekten çok duygulandıran bir rastlantı... O şarkıları söylerken, öyle olmadığını bildiğim halde, bazen sanki babam beni dinliyor gibi gelir bana. Ona beğendirmeye çalışırım.

Albüm satışlarının teknolojinin karşısında can çektiği şu dönemlerde “Güz Şarkıları”nın rekor düzeyde satış yapmasının sırrı sizce nedir?

Bu albüme çok yoğun ilgi olacağını tahmin ediyorduk, ancak bu kadar çabuk olacağını beklemiyorduk belki de. Bu ilginin sebebini ben şöyle açıklıyorum: Vasatın hayatın her alanına yayıldığı günümüzde bence güzel işler, kalite, dikkat çekici oluyor ve her zaman buluşması gereken kişilerle buluşuyor. Dolayısıyla bence vasata teslim olmamak lazım; hayatın her alanında... ■

Ece Dağıstan, Fazıl Say ve Güvenç Dağüstün. Fotoğraflar: ASLI GİRGIN

Silvia Perez Cruz repertuvarındaki klasiklere, yeni şarkılarını da ekleyerek çıkardığı son albümü "Vestida de nit" in dünya turnesi kapsamında İstanbul'a geliyor. Sanatçı 20 Şubat'ta İş Sanat'ta hayranları ile buluşacak.

Yıldız isim İstanbul'da

Sílvia Pérez Cruz, 2001-2011 yılları arasında Las Migas, Immigrasons, Flame, Imagination, Coetus gibi flamenko, caz, pop, geleneksel Katalan müziği, İber Halk Müziği ve Güney Amerika folkloru tarzında 10'dan fazla farklı stildeki grupta yer aldı. 2012'de yayımladığı altın plak ödüllü "November 11" albümü ile Uluslararası Terenci Moix Ödülünü kazanan, "Granada" ve "Vestida de nit" albümleriyle başarısını perçinleyerek en iyi şarkı dalında Goya Ödülü'nün de sahibi olan sanatçı ile İstanbul konserini ve son albümünü konuştuk.

Sadece şarkıcı olarak değil, müzik ve sanatın her alanında çalışmalarınız var. Son albümde de besteci ve aranjör kimliğinizle öne çıkıyorsunuz. Hangi alan size daha çok keyif veriyor?

Aynı zamanda enstrüman çalıyor, filmler için soundtrackler hazırlıyorum. İşin mutfağında olmak da sahnede olmak kadar hoşuma gidiyor. Kendimi şarkı söylemekten hoşlanan bir müzisyen olarak tanımlıyorum.

Müziğe nasıl başladınız?

Üç yaşındaydım müzik öğrenmeye başladığımda. Sürekli müzik ile iç içeydim ki bunun da ailemin bana öğrettiği en değerli şey olduğuna inanıyorum. Babam gitar çalar şarkı söyler, annem de ona eşlik ederdi. Ben de böylece küçük yaşlarda müzikle tanıştım.

"Vestida De nit" in tarz olarak diğer albümlerinizden farkı nedir?

Albümde hem cover hem de bana ait şarkılar var. "Vestida De nit" de olabildiğince özgür bir şekilde kendi tarzımızı yansıtmak ve istediğimiz soundu oluşturmak için çok fazla araştırma yaptık. Şarkılarım estetik bir şekilde kendi müziğimin artistik özelliklerini taşıyor.

Bir yandan film soundtrackleri yapıp bir yandan da aktris olarak projede yer almak nasıl bir duygu?

Küçüklüğümde bu yana rol yapmak, şarkı söylemek, dans etmek gibi farklı sanatsal disiplinlerin içinde olmayı seviyorum. "Cerca de tu casa" bu anlamda benim için harika bir tecrübe oldu. En son biri original, ikisi cover olmak üzere İspanya-Uruguay ortak yapımı Uruguaylı yönetmen Alvaro Brechner'in yönettiği bir proje için üç şarkı hazırladım ve aktris olarak küçük bir de rol aldım.

Caz, flamenko ve klasik müzik eğitimi aldınız. Sizi en çok etkileyen müzik tarzı hangisi?

Evet, klasik, caz ve flamenko okudum ve hepsinin beni bir şekilde etkilediğine inanırım. Şarkılar ortaya çıktıkça anlıyorum ki aslında ben hepsinin birer karışımıyım. İber Yarımadası, Güney Amerika, Habaneras ve Küba müziğini farklı müzisyenlerden deneyimledim ve pek çok stili öğrendim. Gerçi benim için stillerden çok müziğin kendisini hissedebilmek daha önemli. ■

**TEKRAR
İSTANBUL'DA
OLMAK
HEYECAN
VERİCİ**

20 Şubat'ta İş Sanat'ta Türkiye'deki hayranlarınızla buluşacaksınız. Onları nasıl bir repertuvar bekliyor?

Hem son albümümde hem de dinleyicilerimin en sevdiği şarkıları seslendireceğiz. Bu benim yıllar sonra ikinci Türkiye konserim olacak ve İstanbul'da olacağım için çok mutluyum. Dinleyicilerimizle, müzisyen arkadaşlarımla bir ailenin parçası, kocaman bir yürek gibiyiz. Tekrar İstanbul'a gelmek benim için heyecan verici. ■

FİLM: **Cebimdeki Yabancı** YÖNETMEN: **SERRA YILMAZ**

Hem sinema hem de tiyatro oyunculuğunu ulusal ve uluslararası pek çok ödülle kanıtlayan Serra Yılmaz bu kez yönetmen koltuğuna oturdu. Cep telefonu üzerinden kadın-erkek ve arkadaşlık ilişkilerine bakan Cebimdeki Yabancı 2 Şubat'ta gösterime girecek. Filmin yapımcısı ise neredeyse bütün filmlerinde Yılmaz'la çalışmayı yeğleyen Ferzan Özpetek.

BERAT GÜNÇIKAN

“Cebimdeki Yabancı” filminden bir kare...

Cahide Sonku, Bilge Olgaç, Birsen Kaya, Lale Oraloğlu, Canan Gerede, Türkan Şoray, Bilet İlhan, Handan İpekçi, Tomris Giritlioğlu, Yeşim Ustaoğlu, Hatice Yakar, İlksen Başarır... Türkiye sinemasının kadın yönetmenleri denildiğinde ilk akla gelen isimleri sıraladık. Elbette daha fazlası var, özellikle de sinema okullarının ve kadınların hikâyelerini sinema diliyle anlatma heveslerinin artışı göz önünde tutarsak... Ama yine de 104 yaşındaki Türkiye sinemasında taş çatlasa ellide kalacak kadın yönetmen sayısı hayal kırıklığı yaratıyor. Neyse ki biz bu yazıda yönetmenlere bir isim daha ekleyeceğiz. Çünkü Sonku ve Şoray’ın izinden giden

Serra Yılmaz, oyunculuğunun birikimini ilk yönetmenlik deneyimiyle kameraya aktardı. Cebimdeki Yabancı 2 Şubat’ta izleyici ile buluşacak.

Cebimdeki Yabancı aslında bir uyarılama. Yılmaz, İtalya’da iki yıl önce gişe rekorları kıran bir filmi Türkiye’ye uyarlarlarken yapımcılığı onlarca yıldır yol arkadaşlığı yaptıkları, yedi filme birlikte imza attıkları Ferhan Özpetek üstlendi. Senaryosunu Murat Dişli’nin yazdığı filmin oyuncu kadrosu da oldukça geniş: Belçim Bilgin, Buğra Gülsoy, Çağlar Çorumlu, Leyla Tuğutlu, Serkan Altunorak, Şebnem Bozoklu, Şükrü Özyıldız... Yine de filmin başrolünde bu oyuncuların ziyade hepsine ait birer cep telefonu var. Selfie

çektirip mahremiyetimizi gözler önüne serdiğimiz, ama aynı zamanda yeni sırlarımızın, yalanlarımızın suç ortağı cep telefonları bir akşam yemeğinde “oyun” olsun diye masanın üzerine konuluyor ve yedi arkadaş için artık hiçbir şey eskisi gibi olmuyor. Malum, cep telefonu daha çok film, bir o kadar kitap, hatta şarkı kaldırır, üstelik her yaş grubunu, cinsiyeti, mesleği içine alır, ama gelin biz şimdi dikkatimizi filmin konusundan yönetmene kaydıralım ve Serra Yılmaz’ı biraz daha yakından tanıyalım.

ÇERKEZ HALAYIK SEZA’NIN TORUNU

Kayıtlara 1954 doğumlu olarak geçen Serra Yılmaz, İstanbul’u İstanbul yapan renklerin, kokuların son demine yetişen şanslılardan. Küçük yaşta saraya verilen Çerkez Halayık anneanesi Seza ile birlikte Suadiye’de, Nişantaşı’nda, Cihangir’de ve Laleli’de, onun hikâyelerini dinleye dinleye, neşesinden beslene beslene büyüyor. Babası Ertuğrul gemisinin komutanı Osman Paşa’nın torunu, TRT’nin ilk yöneticilerinden Semih Tuğrul, annesi de Mualla Hanım, ama kişiliğine en çok anneannesinin kokusu siniyor. Dedesi ile babasının bir araya geldiklerinde uzayan tartışmaların dili Fransızcaya merak sarıyor, babasının itirazlarına rağmen St. Pulcherie’ye yazılıyor. Bununla kalmıyor, ➡

Serra Yılmaz TRT’nin eski yöneticilerinden babası Semih Tuğrul ve annesi Mualla Hanım ile.

Yılmaz (soldan 1.) St. Pulcherie lisesinde arkadaşlarıyla birlikte.

Filistin Kurtuluş Örgütü'nün aktif olduğu yıllarda Yılmaz Paris'te.

► okul arkadaşı, ileride ilk sevgili olarak resmi tarihine girecek Paulo sayesinde hem İtalyanca öğreniyor, hem de Milani ailesine sızıyor. İçine doğduğu ve içine girdiği iki aileyle tanıyor dünyayı ve kendini...

Tiyatro hevesine de lise yıllarında yakalanıyor, üstelik Paulo ile birlikte. Sekiz arkadaşın Paulo'nun İtalya'dan getirdiği kuklalarla kurduğu tiyatroya okul sahnesi dar gelince Onat Kutlar Sinematek'in kapılarını açıyor, Boris Vian'ın Cezayir Savaşı'ndan etkilenecek kaleme aldığı antimilitarist şiiri "Cumhurbaşkanım Size Mektup Yazıyorum" sahneleniyor. Oyunun müziği Pink Floyd'dan, sahnesi divitin ve borulardan. Bununla kalmıyor, grup dört yıl boyunca farklı oyunlar sahneliyor, Serra Yılmaz ise daha on üçünde çocuk bakarak, Fransızca dersleri vererek kazandığı harçlıklarını tiyatroya aktarıyor.

Üniversite yıllarına geldiklerinde grubun oyuncularının her biri bir yere dağılıyor. Yılmaz Fransız hükümetinden aldığı bursla psikoloji okuyor, yan ders olarak da tiyatroyu seçiyor. Dört yıllık eğitimden sonra hem psikoloji hem de tiyatro diplomasıyla dönüyor İstanbul'a.

Çok geçmeden de Dostlar Tiyatrosu'nun kadrosunda buluyor kendisini, Mehmet Akan'dan "Geleneksel Türk Tiyatrosu". Ruhi Su ve Arif Erkin'den "müzik", Macit Koper ve Genco Erkal'dan "sahne üstü" dersleri alıyor. Profesyonel oyuncu olarak sahneye adımını ise Yavuzer Çetinkaya'nın "Gün Dönerken" ile atıyor.

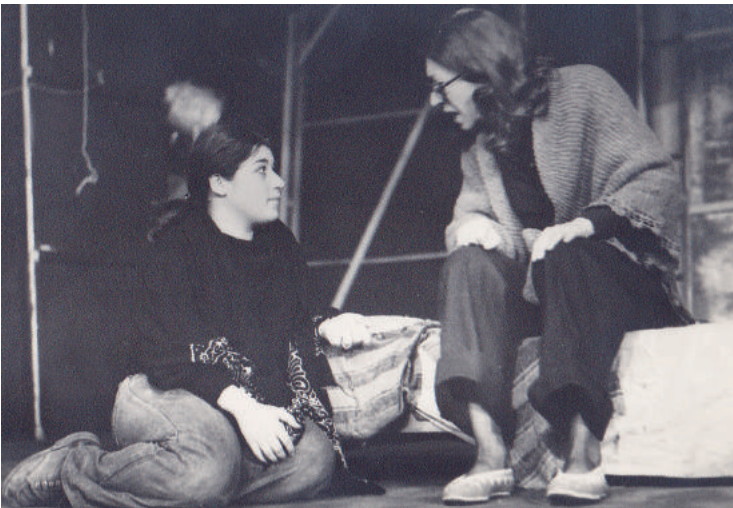
ANAYURT OTELİ'NİN ZEYNEP'İ

Fransa'da 68 rüzgârının son esintilerine tanıklık eden Yılmaz'ı Türkiye'de daha sert, daha katı bir sol rüzgâr karşılıyor. Fransa'da talep edilenler Türkiye'de ağıza bile alınmıyor. İlerici Kadınlar Derneği ile yol almak istese de fikir ayrılıkları çıkıyor önüne. Onun acil gördüğü konular "daha zamanı değil" diye geçiştiriliyor. Gazeteciliğe adım atıyor o günlerde, Politika Gazetesi'nin dış haberler servisinde çeviri yapıyor, makale derliyor. 1980 Mayıs'ını Budapeşte'de karşılıyor, oradan Ho Şi Minh'in doğum günü kutlamaları için Vietnam'a, Vietnam'dan da Kamboçya'ya gidiyor.

Sıra evliliğe geldiğinde kendine eş olarak Dostlar Tiyatrosu'nun daimi

oyuncularından Levent Yılmaz'ı seçiyor. Bir de kızı oluyor: Ayşe. Bu portrenin üzerine 12 Eylül'ün alacakaranlığı çöküyor sonra, işsizlik, parasızlık... 12 yaşından üniversiteye başlayana kadar sürdürdüğü eskrimden kazandığı gümüş kupaları satıyor. 1983'te Atif Yılmaz'ın Şekerpare'de verdiği rol soluk almasını sağlıyor, sonra gelen roller de. Asıl ününü ise Anayurt Otel'i ile sağlıyor. Ömer Kavur'un Anayurt Otel'i'ni filme çekeceğini öğrenince oturup bir kez daha okuyor Yusuf Atılgan'ın romanını. Zeynep karakteriyle yaşamaya başlıyor, ama teklif bir türlü gelmiyor, ta ki bir başka filmin çekimleri için Yalova'ya gitmeye hazırlanana kadar. Nazilli'de bir otelde bir ay süren çekimler boyunca muhayyilesini çalıştırıyor, romana başka sonlar biçiyor, başka ihtimaller...

Anayurt Otel'i'ni, Mustafa Altıoklar'ın Ağır Roman'ı izliyor. Bu filmdeki rolü "Ağır Ablâ", yani bir önceki rolünden sadece birkaç adım uzaklıkta. Yılmaz'ı filmlerinde ya da dizilerinde oynatmak isteyenler hep aynı karakterlerle çalışıyor kapısını: hizmetçi, dadı, vekilharç. Arada televizyon dizileri Şehnaz Tango ile İstanbul'un Gözleri Mahmur'da rol alıyor. Dizide

Dostlar Tiyatrosu'nun tedrisatından geçenlerden biri de Yılmaz'dı.

Ama asıl ününü Anayurt Otel'i'ndeki Zeynep rolüyle kazandı.

Serra Yılmaz
“La bastarda
di Istanbul”
oyunuyla
İtalya’da ödül
aldı.

Simultane çevirmen Yılmaz

Yılmaz'ın uzun yıllar gönül verdiği bir iş de simultane çevirmenlik. Bu işi sayesinde kolay kolay girilemeyecek adreslerin kapısından geçebiliyor. Çankaya Köşkü'nde Fransa Başbakanı Mitterand ile Türkiye Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın görüşmelerine o aracılık ediyor, akşam yemeğinde aynı sofrayı paylaşıyor. Papa 16. Benedict'in Türkiye ziyaretinde de çevirmenliği o üstleniyor. Kimi zaman uluslararası bir işkence komitesiyle cezaevlerine giriyor, kimi zaman o güne kadar adını bile duymadığı kuruluşların sorunlarını ya Fransızcaya aktarıyor, ya Türkçeye. Bu işi de kişiliğine uygun görüyor, “Her defasında bir şeyler öğreniyor insan” diyor “yeni yerler görüyor, yeni insanlar tanıyor”... ■

oyunamanın hem korkutucu hem de hoşagiden yanını keşfediyor. Onlarca oyunda rol almasına rağmen onu tanımayanlar, altı ay içinde sokakta parmaklarıyla göstermeye başlıyor: “Aaa, bak Şehnaz Tango'daki Kadriye”!

Tiyatroda provaları, sinemada ise çekimleri seviyor. Ona göre oyunculukta ölümü, zaman zaman da hayatı savmak gibi bir şey var. Fassbinder'in “Diğerlerinin Adı Ali” oyunu ile tiyatrodaki ilk kez yönetmenliği denediğinde insanın düşlediği şeyi sahnede yaratmasının zorluğuyla karşılaşılıyor. Yönetmen-oyuncu ilişkisini çok özel buluyor, “Yönetmenin oyuncuyu cezbetmesi lazım” diyor “Ben yönetmenden isterim ki, beni kapıp götürsün, benimle özel ilişki kursun”.

FERZAN ÖZPETEK'LE TANIŞMA

Onlarca yönetmenle çalışan Yılmaz, istediği bu ilişkiyi Ferzan Özpetek'le yakalıyor. İlk kez 1999 yapımı Harem Suare'de birlikte çalışan ikilinin yönetmen-oyuncu ilişkisi Cahil Periler, Karşı Pencere, Bir Ömür Yetmez, Mükemmel Bir Gün ve İstanbul Kırmızısı filmlerinde daha da güçleniyor. Yılmaz'ın kimi zaman birbiri ardına yıllarda çekilen, kimi zaman sekiz yıl gibi uzun bir süre ara verilen bu filmlerden İstanbul Kırmızısı öncesi

anlattıkları hem Özpetek ile dostluğuna hem de oyuncululuğuna dair izler taşıyor: “... Ferzan bana ‘şu diziyi seyret, yeni filmdeki kadını böyle düşünüyorum. Seyret ve ne düşündüğünü söyle bana’ dedi. Kötü kadını oynamayı düşünüyor, bütün umudu, seyircinin beni sevmemesi. Vazgeç, kötü kadını oynasam da beni daha fazla sevecekler diyorum. Tipleme hakkında bir fikri var ve tartışıyoruz. Ama ne zaman çekilecek, inanın bilmiyorum. Senaryo yazımı bitecek, mekânlar belirlenecek, uzun bir hazırlığı var. İşimizin büyük bir bölümü beklemek. Özellikle bir yönetmenin

Serra Yılmaz-Ferzan Özpetek

oyuncusu olarak anılmak, hem avantaj hem dezavantaj tabii ki. İtalya'da o kadar çok Ferzan'ın filmleriyle özdeşleşiyorum ki başka yönetmenlerin aklına gelemeyebiliyor ya da Ferzan'ın filmleriyle anıldığım için beni istemeyebilirler. Dezavantajlarınız olabilir...”

Peki, Yılmaz için dezavantajları da olan bu beraberlik Özpetek için ne ifade ediyor? Özpetek'in “Serra Yılmaz benim uğurum” demesine bakılırsa daha pek çok filme birlikte imza atacaklar. Belki yine bir Yılmaz filminin yapımcısı Özpetek olacak, belki bir Özpetek filminde Yılmaz başrolü oynayacak.

Hatırlatmakta fayda var, Türkiye'de sinema oyuncusu olarak tanınsa da İtalya'da hem sinema hem de tiyatro oyuncusu olarak alkışlanıyor Yılmaz. 2016'da İtalya'nın en prestijli tiyatro ödülleri Premia Persephone'da en iyi performans ve en iyi kadın oyuncu ödülünü Elif Şafak'ın “Baba ve Piç” romanından uyarlanan “La bastarda di Istanbul”daki oyunu ile alıyor. Ödülün sonra yaptığı konuşma tiyatroyu nasıl tanımladığına dair de cümleler içeriyor:

“... Tiyatro için yazan tüm dünya için yazıyor. Kültüre her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var. Bu merhameti yitirmiş dünyada bir tek kültür bizi kurtarabilir...” ■

BABAYANI DERVİŞ RUHLARIN PEŞİNDE

Yıllardır belgesellerine konu ettiği insan hikâyelerini adeta dantel edasıyla ince ince işleyen Nebil Özgentürk, bu defa “Babayani: Zamansız Yazılar” kitabıyla karşımızda. Yaşamında yer etmiş “derviş ruhları” anlatan yazar, bu kitapta ilk kez kendi öyküsüne de yer veriyor.

Nebil Özgentürk televizyonda yayınlanan uzun soluklu Bir Yudum İnsan belgeselinde iki yüzden fazla hayata dokundu.

Babayani de ise kendi hayatından da kesitler sundu, okura, bir zamanlar hayatın başka aktığını göstermek için...

SİMAY GÖZENER

“Söz uçar, yazı kalır, belgesel ölümsüzleştirir” diyor 30 yıllık meslek hayatında yüzlerce hayatı sonsuzlaştıran Nebil Özgentürk ve insanlar sadece kamerada değil, kaleminde de yaşamaya devam ediyor. Bu kez söz konusu olan bir kitap. Özgentürk’ün Çukurova’nın hüznü ile kalabalık dost sofralarının hoş sohbetlerini harmanlayıp kaleme aldığı “Babayani”. Biz de bu kitaptan yola çıkarak Özgentürk ile bir araya geldik, keyifli bir sohbet gerçekleştirdik. Sohbetimiz esnasında yaptığı resmi bizlere hediye eden oğlu Arın’a da sonsuz teşekkürlerimizi iletiyoruz.

Şimdiye kadar yazdığınız kitaplardan anlatım olarak da oldukça farklı olan kitabınızın adı nereden geliyor?

20’ye yakın kitabı olan bir adam olarak portreler, hayat öyküleri ve belgesel yazılarımla biliniyorum, ama bu kitapta farklı bir şey yaptım, kendi hikâyelerimi de anlattım. Babamın tanık olduğu, benim evde, hayatta tanık olduğum, güzel adamların hikâyeleri... Hani “beyaz atlara binip giden güzel insanlar” der ya Yaşar Ağabey (Yaşar Kemal), tıpkı onun gibi... 280 sayfa boyunca anlattığım hikâyeleri bağladığım bu adam ya da adamlar kim; babamın, benim tanık olduğum olaylar, dosyalar ya da portreler nasıl, diye çok düşündüm ve onların sevgi, vefa, adalet, demokrasi, özgürlük ve barış kavramlarının ortak adamları olduğunu fark ettim. Bir yandan da içlerindeki tatlı serseriye; hatta hınzırlığı koruyup, derviş ruhlu adamlar olduklarını... Bu bazen serseri aşk şiirleri ile şaşırtmış Sabahattin Ali, bazen Aziz Nesin, bazen de Can Yücel’di. Hep hasretini çektiğimiz eski mahalle insanları vardır ya, mahallemizin güzel insanları... Racon keserler, ama

Bazen bir yazarı anlattı, bazen bir oyuncuyu, bazen de sporcu. İzleyiciye unuttuklarını hatırlattı.

Fotoğraflar:
FUAT ÖZDEMİR

Nebil Özgentürk babası
Süleyman Özgentürk'le.

aynı zamanda herkes ona sığınır. İki kişi kavga eder, o çözer. Bu kişilere Osmanlı'da "Babayani" denirmiş. Tesadüfen satır arasında gördüğüm bu sözcük hoşuma gitti ve bu ismi kitabın ruhu ile birleştirmek istedim. Mahalle, birbiri ile futbol maçı yaparken maçı durdurulup, komşunun evinin taşınmasına yardım eden insanların zamanıdır aslında ve ben de eski zaman tüneline girerek onları, siyah beyaz zamanlarımızdaki duyguları hatırlatmak istedim bu kitapla.

HİKÂYELERDE HÜZÜN ARARIM

Çocukluğunuzu geçirdiğiniz, pek çok kültürün bir arada yaşadığı coğrafyanın da büyük katkısı var sanırım bu birikimde.

Ben bu konuda kendimi hem şanslı hem de şanssız hissediyorum. İşkenceden ölen, katledilen, hapse giren, sürgüne gönderilen, bine yakın film çekip oyuncu olarak bir metrekare evi olmayan insanların hikâyelerini dinleye dinleye büyüdüm. O adamları tanımaktan dolayı oldukça şanslı, bu büyük acı ve trajik hikâyelere ortak olduğum için de şanssız

olduğumu düşünüyorum. Bu hikâyelerle içimi hüznün kaplıyor, hep bir hüznün halinde dolaşıyorum.

Bu hüznün aynı zamanda kaleminizi beslediğini söyleyebilir miyiz?

Ben hikâyelerde hüznün ararım ya da macera; ama maceradaki hüznü daha

çok severim. İnsanları gülümseten, kahrkaha attıran hikâyelerim hep vardır, ama anlatılarımın sonu acı ile biter. Çünkü babam beni acılarla, acılı hikâyelerle büyüttü. 20 yaşına kadar okuma-yazma bilmeyen, 20'sinden sonra askerde okuma-yazma öğrenen, 20-30 yaş arasını intikam alırcasına kitap okuyarak geçiren, bu yüzden de okuduğu her kitabı bize satır satır anlatan bir adamdı benim babam. Adana'da, Çukurova'da yaşanan trajedileri çok iyi bilirdi ve zamanla o acı, hikâyelerden bize geçti. Ben o dinlediklerimi, başkalarının da anlattıklarının üzerine koyarak bir inşaat şantiyesine girdim ve 30 yıldır bu şantiyede küçük insan hikâyeleri dizdiğimi düşünüyorum. Bunları sergilemek, bu acıların bir daha yaşanmaması, ibret olması açısından oldukça önemli...

"NİYE ANLATMIYORSUN?"

Onca belgesel ve portre kitaplarından sonra ilk kez kendinizi ve ailenizi kaleme aldığınız bu kitap, sizin için artık bir ihtiyaç mıydı?

Bizler, kocaman televizyon ya da kocaman gazetelerde sunulan ➡

Özgentürk Zülfü Livaneli'ye birlikte.

► ekranlarda ve köşelerde kendimizden söz etmeyi gereksiz sayan bir kuşağın çocuklarıyız. Bu yüzden de “Bir Yudum İnsan”da Attila İlhan’ı anlatırken, onunla yediğimiz yemekleri, sohbetleri ya da Can Yücel ile olan yakınlığımızı daha önce anlatmadım. Mesela “Sardunyaya Ağıt” şiirinin çıkış öyküsüdür bizim ev ya da babamın üç çocuğunun hapishane hapishane dolaşması sırasında üç kuşu serbest bırakması hali Türkiye öyküsüdür aslında. Sanırım yaş kemale erince de artık anlatmanın gerekli olduğunu düşündüm. “Niye anlatmıyorsun” dedim kendi kendime. Bunu da 29 yaşındaki meslek yaşamımda anlatmazdım zaten, anlatamazdım.

Ben edebiyatta, sahnede, perdede devleştikçe; sokakta sadeleşirse kalır hayata, diye bir söz uydurdum ve hep buna inandım.

Babayani’de yer alan kişilere nasıl, neye göre karar verdiniz?

Yazılar birikince kitaba dönüşür ya bu kitap da öyle oluştu. Sonuçta yazılarımın geçmişine ve bugününe baktığımda “Babayani” başlığı altında olması gereken pek çok şeyi koydum. İyi ki de koymuşum. Mesela orada bir Zülfü Livaneli metni var. Ben Zülfü Livaneli ile ilgili onlarca

çalışma yaptım, belgeseller çektim. Bu yazıyı özel buldum. Kardeş kadar yakın olmamıza rağmen dışına çıktım. Hem kardeşliğimi hissettirdim hem de onun gençlik anlarında sanat dünyasına karşı insanlığını...

ROMAN YAZMAK İSTİYORUM

Peki, “Babayani” hangi temeller üzerine kuruldu desem?

25 yıl önce yayınlanan “Bir Yudum İnsan” adlı kitabımda da bugün “Babayani”de de aynı labirentte dolaşmışım; vicdan, adalet, özgürlük, barış, demokrasi... “İnsanları haksız yargılamayın, yargısız infaz yapmayın, demokrasi en güzel şey. Vicdan, yanınızdan hiç eksilmesin” diyen bir adamım.

Ama eksiliyor ve durum değişmiyor...

Onca yazıların anlamı yok diye düşünmek istemiyorum. Israrla yazmak, ısrarla zalimlerin yüzüne haykırmak, pes etmemek gerekiyor. Sürekli kaybediyoruz, sürekli katlediliyoruz, sürekli hapse tıkılıyoruz, bir neden uydurularak “örgüt üyesi” yapılıyor, bir konuşmamızdan dolayı bir yere itiriliyoruz her iktidarda, özellikle de bu iktidarda... Çok zor zamanlardan geçiyoruz. Herkes kendine bir ada buluyor. Biz de adamızda yazılarımızı yazmaya, kitap yazmaya devam edeceğiz.

20’ye yakın kitap, en son da “İstanbul Sanayi Belgeseli” ve “Galatasaray Tarihi ve Efsaneleri”... Peki, belgesel ile deneme tarzında yazdığınız “Babayani”yi kıyaslarsanız hangi türü kaleme almak daha keyifli?

Yazarlık 7’sinde ne ise 70’inde o değil. Yazı hayatınla beraber büyüyor. Denemeler yapıyorsun satırlar arasında, satrançlar oynuyorsun. Yazılar gittikçe demleniyor, demlendikçe de yazıyla oynayıyorsun. Mesela “Galatasaray Tarihi ve Efsaneleri” kitabında bugünlerin Tefik Fikret’ini yazdım. O da Galatasaray tarihi için benim 30 yıllık deneyimlerimden harman. “Babayani” ise deneme tadında yazdığım bir kitap. Portre yazıları ile arasındaki fark nedir diye soracak olursanız, “Babayani” benim yakın zamanlarımın demlenmiş yazılarının kitabı.

“Babayani”nin devamı gelecek mi?

İkinci “Babayani”, dördüncü “Bir Yudum İnsan” gelecek. Hatta oturup güzel bir roman yazmak istiyorum, sadece bir insana ait biyografi... Sen buna Orhan Kemal de mesela. Çünkü bu yazılar, oğlum Arın’ın kuşağı için de iyi şeyler dilesin isterim. Arın Türkiye’nin geleceği, Arınlar yönetecek hayatı. Onlar kitaplarla, özgürlükle, neşeyle, vicdanla büyüsünler istiyoruz. ■

**Soğuk havalarda
kapınızın önüne koyacağınız
bir kap yemek ile
can dostlarımıza yardım edebilirsiniz.**

**Arkadaşımın da
benim de size,
sizin şefkatinize
ihtiyacımız var**

**ATAŞEHİR
BELEDİYESİ**

Gelecek burada

0216 **570 5000**
www.atasehir.bel.tr

facebook.com/atasehirbld
twitter.com/atasehirbld

TEZER ÖZLÜ'NÜN BİTMİYEN HİKÂYESİ

Ölümünün
üzerinden 32 yıl
geçse de, Tezer
Özlü hâlâ genç.
28 Şubat'ta
okurları
yine Aşiyân
Mezarlığı'ndaki
mezarının
başında
buluşacak,
onu anacak ve
ondan hayata
ve ölüme dair
öğrendiklerini
paylaşacak.
Hayatını
“gitmek”
üzerine kuran
Özlü'nün
hala genç
kalmasının
sırrı mı?
Kendini okurun
gözlerinin
önüne çıplak
ruhuyla
bırakmak!

Sözcüklerden, günden-geceden ve hayattan bunalıp, yazgısını gitmeye; en uca varmaya çevirdiğinde biri, geride bırakacağı boşluğu hesaba katar mı? Tezer Özlü 86'dan beri hiçbir baharın anlatılarındaki kadar gerçek olmayacağını, korktuğu gibi aslında hiçbir şeyin değişmeyeceğini ama nasılsa hiç unutul(a)mayacağını öngörebilmiş miydi? Kesinlikle bilmiyordu bunu. Yaşamda kalabilmek anlatabilmekten geçiyordu onun için. Yalnızca ve sonuna kadar anlatabilmek... Kimşelerin o zamanlar cesaret edemediklerini söylemeye, hatta bunu biraz ileri götürüp sınırsızca yaşamaya adanmış bir hayatın peşinden yüzlerce "ben de" diyenin sürükleneceğini bilmeden yaşadı Tezer Özlü.

"O hep genç kalacak" diyor Gönenç Ertem. Anlatılarından en yakınımızmış gibi tanıdığımız biricik dostu Günek. Tezer Özlü'nün yaşlanmazlığı, erken yitimiyle ilişik değil yalnızca. Tezer sulandırılmış örneklerine muhalefet edercesine diriliği ve coşkusuyla yürüdü kesif acının üstüne. Hayatla ve beklenmedik olaylarla alay edercesine. Ondandır ki, bildik yaralar onun anlatılarında hep bir akraba duyguda karşılık buldu. Ve yine bu nedenle Tezer Özlü salt yazar olmanın ötesinde, gelmeyeceği bilinse de sofrada yeri her zaman hazır, beklenen dosttu; onu bir kez olsun göremediğine, çağdaşı olamadığına hayıflanarak okurları için bile. Gideceğini hiç saklamadı, kalmaya diretmedi. Bu yüzdendir ki ardından söylenen her sözde, yazılan her yazıda uçuculuğundan, ele avuca sığmayan başına buyrukluğundan söz edildi.

43 yıl boyunca yalnızca ölümün izini sürdü. Bu hayatı hunharca heba etmek gibi görülse de daima alt metninde yaşamı aradığını vurguladı. Belki de yaşama arzusunun itkisiydi onu bu karşıtlığa sürükleyen. Kendine, ruhuna eş ve yoldaş gördüğü Kafka, Svevo ve Pavese gibi yazarlar, ruhuna akraba gördüğü ve hep baştan keşfedilmesi gereken karaydı. İnadına derin sularda yüzerken, hayatta kalma becerisini onlardan öğrendi. Belki bu yüzden onu okuyan her okur, tıpkı Tezer'in bu izleklerde yürümesi gibi, bir işaret aradılar anlatılarında. Mezarı her doğum ve ölüm gününde Aşiyân'da çiçeklerle, okuyucularla dolup taşı. Onu bulmak, daha fazla içselleştirebilmek içindi bu.

Yaşamın ucu sanıldığından çok daha tekinsiz ve bilinmezlerle doluydu. Ama yıllarca baş etmeye çalıştığı hastalığına

ve yakasını bırakmayan baş ağrılarına inat o en uca gitmekten kaçınmadı. "Korkuyorum, korkuyorum, korkuyorum" diyordu Tezer mektuplarından birinde. Karşılıksız bir yardım çağrısı gibi görünse de onu tanıyanlar bilirler ki ondan daha korkusuzca hayatın üstüne yürüyen pek azdır. Yaşamı birazdan bırakıverecek gibi sırtlayışında, hayata karışma iştahındaki tanıdık sahicilik onunla bağ kuran herkesin bildiği bir şeydi. O nedenle yaşadığı dönemde her yaptığına delilik gözüyle bakanların bile yıllar sonra anlamlandırdığı bir yaşam arzusundan bahsedildi hep. Boşalan evler, yerleşilen ama terk edilmeye programlı odalar, biten evlilikler, sonuna dek yaşanan tutkulu sevmeler ve devasa kalabalıkların dayattığı yalnızlıklar arasında ölmeyecek ve hep diri kalacak olan tek şey, Tezer Özlü'nün sahiplenmelerindeki inatıydı.

YAZDIĞI KENDİSİYDİ...

"Saplantıların acıları burada da sürüyor. Uyandığım an başlayan, uykunun derinliklerinde ancak biraz azalan acı. Arkadaşlarıma belli etmemeye çalışıyorum. Onlar şakacı, özgür 'beni' arıyor. Bulamıyor. Onların dünyasında iniş çıkışlar bu denli büyük değil. Onların dünyasında coşku delilik derecesine varmıyor. Onların dünyasında bunalım ölüm korkusuna, belki de ölüm isteğine

dönüşmüyor." satırlarını yazdığı "Çocukluğun Soğuk Geceleri"nde tüm içtenliğiyle kendiyi ve diğerleriyle arasındaki uçurumu metaforlara ve imgelemlere boğulmadan olanca içtenliğiyle anlatmıştı. Hayatı boyunca bir gölge gibi peşinden gelen Bipolar (manik depresyon) rahatsızlığının olabilecek en naif ve itirafa yakın anlatımı böyle başladı demek mümkün. Ondan sonraki bütün anlatılarında, dost mektuplarında bu konuyla ilgili değinmeleri, yakınmadan çok gerçeğiyle barışmasının izleri yer aldı. Döneminin diğer yazarlarının aksine kurmaca anlatımlar, öyküler yerine, kendi yaşamından kesitleri içeren günceler denebilecek eserler yarattı.

İlk zamanlar bunların bir edebiyat eseri olup olmadığı tartışılabilir ama anlatımındaki sahicilik ve dili kullanış şekli onu en popüler yazarlardan biri haline getirdi. Yazdıkları dışında yakın çevresindeki tutkulu ilişkiler, onlarca yıllar süren mektuplaşmalar da döneme damgasını vurdu. Özellikle Hayalet Oğuz diye adlandırılan dönemin en bohem polisiye roman yazarı ve çevirmen H. Oğuz Alpaçın'la dostluktan çok ötede, belki şimdiki dönemin yargılarıyla kavranamayacak bir bağ kurdu. O nedenle Tezer Özlü'den söz ederken akla, Hayalet Oğuz, Ferit Edgü, Sezer Duru, Orhan Duru, Ece Ayhan, Can Yücel ve yakın zamanda yitirdiğimiz Ahmet Cemal ismi de ➡

Aile fotoğrafı.
Soldan sağa:
Kızkardeşi
Sezer Duru,
annesi Nimet
Özlü, kardeşi
Demir Özlü,
baba Sabih
Özlü ve Tezer
Özlü bir arada.

➡ geliyor. Kayıplarının yasını ancak anlatılarında tutan ve onun dışında ne kadar yakın dursa da ölüme prim vermeyen yapısı çocukluğundan ve aile geleneğinden geliyordu. Onun yerine yiten dostları bir sofrada buluşup anmak dönemin belirgin aktivitelerindendi zaten.

“Ailemizde bir gelenek var. Ölülerimizi gömdükten sonra, mezarlarını yaptırmıyoruz. Hiçbirimiz de mezarlığa uğramıyoruz. Ölüm kesin bir sınır olmadığı için mi?”

HER ŞEY ÇOK GÜZELDİ, TA Kİ!

Taşradan İstanbul'a gelmiş bir ailede altı kişilik bir yaşamla başladı hikâyesi. Bunni diye söz ettiği ninesi hayatında anne ve babasından çok daha özel bir yerde konumlandı. Daha sonra okuyacağı, rahibelerin sıkı eğitimiyle adından söz edilen Avusturya Lisesi'ne gittiğinde ilk çelişkisi başlamış oldu. Bunni'nin Müslüman öğretileri ile Batı'ya dönük okul eğitimi arasında gidip gelmek aklında ve ruhunda telafisi zor tahribatlar yarattı. Ünlü bir yazar olan abisi Demir Özlü ve yine anlatılarında Süm dediği yazar Sezer Duru ile bölüştükleri çocukluğuna şekil veren ilk şey Demir Özlü'nün dönemin entelijansiyesinde edindiği dostluklar, okunan kitaplar oldu. Dostoyevski okumaya oldukça erken başlaması edebiyat seçimlerini etkilediği gibi yine önünde karmakarışık bir hayat belirmesine neden oldu. Okulun baskısından aklını kaçırarak noktaya gelmesi, sürekli farklılık yaratan hareketleri ile kendini Avrupa

macerasına atması üzerine bambaşka bir hal aldı. Dünyayı keşfetmeye, yaşamın ucuna yolculuk yapmak diyebilecek tek insan o olabilirdi ancak.

“Gitmekten yılmayacağım. Kentlere gitmek, kocalara gitmek, geri dönmek, ülkelere gitmek, tımarhaneye gitmek, gene gitmek, gene gelmek, hiçbir şey yıldırmayacak beni. Yaşamı, GİTMEK olarak algılıyorum” demişti

bu bitmek bilmeyen yolculuklarından söz ederken. Ondan sonrası gerçekten durak tanımayan gitmeler üzerine şekillendi zaten. Yeni insanlar, sevgiler, kayıplar ve elbette acılar keşfettiği bitimsiz yolculuklardı bunlar. “Bir şeyin değişmesinden ve hiçbir şeyin değişmemesinden korkuyorum” dediğinde, kırılmayan rutin, öylesine yaşamaya adanmış ruhlar ve birbirine benzeyen hayatlar içinde ne kadar bunaldığını anlatıyordu. Aslında yapılabilecek onca şey varken ve ne kadar acı olursa olsun çabalamak dururken kendini aynılığın sıradanlığına teslim etmeyişi hem çaresizlik hem de çok şey ifade eden bir umut arayışı yer alıyordu.

Tezer Özlü'nün en çok bilinen otobiyografik özellikler taşıyan romanı “Çocukluğun Soğuk Geceleri”nin aksine ilk kitabı, çeşitli dergilerde yayımlanmış hikâyelerini içeren “Eski Bahçe” idi. Daha sonra her cümlesi kendine özgün derin

anımlar taşıyan ve Almanca olarak “Bir İntiharın İzinde” adıyla yayımlanıp Türkçeye “Yaşamın Ucuna Yolculuk” adıyla çevrilen kitabı döneme esaslı bir iz bırakmayı başardı. Bu kitapta çok sevdiği yazarların izini sürdüğü ve yol boyunca yaşadığı, belki de kendini gerçekten keşfettiği dönemi her biri altı çizilecek cümlelerle anlatıyordu. “Ben yaşama cesaretimi ölülerden alıyorum. Anlatılarında yaşadığım ölülerden. Bu kahrolası dünyayı yaşanır bir dünyaya dönüştürmeyi başarmış ölülerden...”

Tezer Özlü ölümüne kadar geçen kısacık hayatında yüzlerce hayat yaşamış ve her birinden bir hikâye çıkarıp anlatmış, hala bir benzerine rastlanmayan, ender özgünlükte yazarlardandı. Bu yüzden onu sadece edebiyat alanında değil, kendi dünyasının manifestosunu yazmış, felsefeyle ve el yordamıyla yaşamı çözmüş bir dost gibi gören okur sayısı azımsanamaz. Her ne kadar yaşamının sona erdiği 18 Şubat 1986'da geride kızı Deniz ve “benim ölümüm” diye söz ettiği ve çok sevdiği son aşkı Hans Peter'i bırakırken son sözü: “Beni yalnız bırakma” olduysa da hayatı baştan sona en iyi bildiği yalnızlığıyla sonuna dek yaşadı.

“Vallahi tallahi! Evet! İçtenlikle ve özdenlikle yazıyorum ki, Tezer Özlü'yü de, onun çok insanda bulunmaz Doğrucu Davutluğunu her yerde, her kentte ve her sokakta arıyorum. Hayalet Oğuz'a olağanüstü ve eşsiz bir 'hayır' işleyen bir insan-insanı ben nasıl özlemem. Tezer Özlü artık benim yakın akrabamdır.” Ece Ayhan ■
aysemarikasaglam@gmail.com

Tezer Özlü son sevgilisine ölmeden önce “Beni yalnız bırakma” dese de en çok yalnızlığını sevmiştir.

ERKEN TANI HAYAT KURTARIR!

Ataşehir Belediyesi
**Kadın Sağlığı, Mamografi ve
Kemik Yoğunluğu Ölçümü
Görüntüleme Merkezi**

İçerenköy Mah. Prof. Dr. Necmettin Erbakan Cad. No: 108-110 Ataşehir - 0216 570 50 00 (Dahili: 1943- 1991)

**ATAŞEHİR
BELEDİYESİ**
Gelecek burada

0216

570 5000

www.atasehir.bel.tr

[facebook.com/
atasehirbel](https://facebook.com/atasehirbel)

[twitter.com/
atasehirbel](https://twitter.com/atasehirbel)

Bir
otomobil
sahibi olmayı ne
kadar ihtiyaçtan, ne kadar
statü arzusunun istiyoruz?
Bu sorunun yanıtını araba sahibi
olanlara bırakıp biz size Türkiye'de
60 binden fazla aracın trafiğe
katıldığını, bu yıl dünyada yüz milyon
otomobil üretilmesinin öngörüldüğünü,
bunun 1,7 milyonunun ise Türkiye'deki
firmaların karşılayacağını, ayrıca yerli
otomobil üretimi için bir konsorsiyum
kurulduğunu hatırlatalım.

ESRA GÜL

BİTMİYEN SEVDA YERLİ OTOMOBİL

EN ÇOK OTOMOBİLİN OLDUĞU 5 İL

İLLER

TOPLAM TAŞIT SAYISI

OTOMOBİL SAYISI

İSTANBUL
ANKARA
İZMİR
ANTALYA
BURSA

4 046 595
1 878 805
1 343 005
1 017 325
839 705

2 801 276
1 369 860
735 657
474 519
469 969

A lmanya'da çöp toplayıp fabrikalarda çalışarak uykusuz geceler geçirse de, memlekete dönüp zenginliğini göstermek isteyen bir adamın, gözü gibi sakındığı arabasıyla köyüne doğru giriştiği yolculuk hikâyesini anlatan "Sarı Mercedes" filmini bilmeyen yoktur. Hani şu, köyünde herkesin hor gördüğü öksüz Bayram'ın, Almanya'da yemeyip içmeyi bir Mercedes almayı başardığı ve adını "Balkız" koyduğu arabasıyla yaptığı yolculuğu anlatan filmi. İlyas Salman'ın ete kemiğe büründürdüğü Bayram, Kapıkule gümrük kapısından içeri girdiği andan itibaren peş peşe tatsız olaylar yaşamaya başlar ve gözü gibi baktığı "Balkız"ı

ülkedeki trafik kaosuna dayanamayıp hurdaya döner. Toplum tarafından saygı görmek için bir arabaya bel bağlayan Bayram, sonunda onu kaybeder.

Bayram'ın hikâyesi pek çoğumuzun otomobile yüklediği anlamı göstermek için kullanılabilecek en iyi örneklerden biri. Kimi için bir statü sembolü, kimi için çocukluktan kurulan hayalin gerçeğe dönmesi, kimi için de bir 'gösteriş' aracı. Öyle ki romanlara bile konu olmayı başardı. Recaizade Mahmut Ekrem, statü düşkünlüğünü, gösterişçi tüketim çılgınlığını, sorgusuz sualsiz Batı hayranlığını anlattığı 1898'de yazdığı kitabına, "Araba Sevdası"nı uygun gördü.

Aradan bir yüzyıl, bir de 20 yıl geçti ve Türkiye'de araba hala bitmeyen bir "sevda".

HER AY 60 BİNDEN FAZLA ARABA YOLA ÇIKIYOR

Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) son verilerine göre, ülkede trafiğe kayıtlı 22 milyon 134 bin 792 taşıt bulunuyor. Bunların yüzde 54.1'i otomobil. Her ay 60 binden fazla otomobilin kaydı yapılıyor. Örneğin Kasım'da trafiğe kaydı yapılan 109 bin 319 taşıtın yüzde 63.3'ü araba. Üstelik bu rakam her ay artıyor. 2017 itibarıyla 3.284.479.000 TL'lik sermayeye ➡

➔ sahip olan bir sektörden bahsediyoruz. Denetim, vergi ve danışmanlık hizmetleri sunan KPMG Türkiye'nin 2018 yılı Otomotiv Sektörel Bakış Raporu'nda, üretimin dünyada 100 milyona, Türkiye'de ise 1.7 milyona ulaşmasının beklendiği belirtiliyor. Anlayacağınız artan benzin fiyatlarına ve bakım masraflarına rağmen insanların otomobil 'sevdası' bitmiyor. Hatta bazen zor şartlarda geçinen insanlar için bile geçerli bu. Tıpkı bir arkadaşımın şaşarak anlattığı; bir şirkette hamallık yaparak geçinen amcasının zor şartlarına bakmadan, sadece pazarları kullandığı bir otomobili almak için borca girmesi gibi. Araba "sevda"sı kimi zaman böyle "Sarı

Mercedes"i aratmayan hikâyeler çıkarıyor insanın karşısına.

Araba sadece bireysel olarak değil, Türkiye'de hükümetler için de bir "gösteriş", meydan okuma, kendini kanıtlama mücadelesi. Yıllardır "yerli otomobil" üretme vaadi veriliyor.

İTHAL ÜRETİM ARAÇ "YERLİ" NİN İKİ KATI

Oysa kimi uzmanlar, gelinen yüzyılda, markalar sürekli kendilerini geliştirip modellerini yükseltirken "yerli otomobil" çabasının çok da karşılığı olmadığını belirtiyor. Yeni bir marka olarak piyasaya

girmek için geç olduğunu söyleyenler de var. Üstelik Otomotiv Distribütörleri Derneği (ODD) verilerine göre, geçen yıl tarihinin üçüncü en büyük rakamına ulaşan Türkiye otomotiv pazarında, 615 bin 888 ithal araç satılırken, "yerli" üretim 340 bin 306 oldu. Anlayacağınız dünya markalarının yerli üretimleri pek talep görmüyor.

Ancak Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, Türkiye'nin 2019'da yerli otomobile kavuşacağını açıkladı. Yerli otomobili Anadolu Grubu, BMC, Kıraca Holding, Turkcell ve Zorlu Holding şirketlerinin oluşturduğu ortak girişim grubu yapacak. ■

Türkiye'de her ay 60 binden fazla araç trafiğe çıkarken bunun yüzde 63'ünü otomobiller oluşturuyor.

EN ÇOK LPG TERCİH EDİLİYOR

İnsanlar kendini gösteren marka bir otomobile sahip olmak için tüm şartlarını zorlasa da, 6 TL'ye yaklaşan benzin fiyatları yerine yarısına alabildikleri LPG'li sistemi tercih ediyorlar. Kasım sonu itibarıyla trafiğe kayıtlı 11 milyon 973 bin 699 otomobilin yüzde 38.4'ü LPG, yüzde 35.2'si dizel, yüzde 26'sı benzin yakıtlı. ■

PIYASANIN HÂKİMLERİ

TÜİK istatistikleri otomobil piyasasına dair ipuçları da veriyor. Kasımda 69 bin 181 adet otomobilin trafiğe kaydı yapıldı. Bunların yüzde 14.4'ü Renault, yüzde 12.5'i Volkswagen, yüzde 7.5'i Fiat, yüzde 6.5'i Opel, yüzde 6.1'i Hyundai, yüzde 5.8'i Nissan, 5.6'sı Dacia, 5.5'i Toyota, 4.6'sı Ford, 4.2'si Peugeot'ydu. ■

İLLE DE BEYAZ

Trafiğe en fazla beyaz renkli otomobillerin kaydı yapıldı. Ocak-Kasım döneminde trafiğe kaydı yapılan 674 bin 748 otomobilin yüzde 59'u beyaz, 18.1'i gri, 7.6'sı siyah ve 5.7'si kırmızı iken yüzde 9.5'i diğer renklerde. ■

Tarih 29 Ekim 1961. Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel, ilk yerli otomobil Devrim'e biniyor, ama...

DEVİRİM ARABASI MACERASI

1960'larda Türkiye sokaklarında, iş yerlerinde, siyasi kürsülerde, akademide bir araba yapma mevsusudur gidiyor. Konuşmalar hep aynı lafla bitiyor: "Türkiye'de araba üretilemez." İşte yıllarca süren özlem böyle başlıyor. Bu özlemin ilk girişimi ise, Devrim arabaları oluyor. 15 Mayıs 1961'de Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel, Otomobil Endüstrisi Kongresi'nin açılış konuşmasında, "Türkiye'de otomobil yapılamaz diyorlar. Bu tamamıyla kara bir düşüncenin mahsulüdür" diyerek, bundan sonra başlayacak yoğun çalışmanın sinyallerini veriyor. Ondan birkaç ay sonra da Eskişehir Devlet Demiryolları Fabrikaları ve Cer Daireleri'nin yönetici ve mühendislerinden 20'si davet edilerek çalışmalara başlıyor ve 29 Ekim 1961 sabahı Türkiye'de yapılan bir otomobil, kendi tekerlekleri üzerinde Büyük Millet Meclisi binasının önüne götürülerek Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel'e sunuluyor.

CİLASI TRENDE ÇEKİLİYOR

Tabii ki bu anlatması kadar kolay bir süreç olmuyor. Düşünün Devrim'in son kat boyası ancak 28 Ekim akşamı yapılabilir. Cilas ise, Ankara'ya sevk edilirken gece trende atılıyor.

Buharlı lokomotiflerle çekilen trende bacadan sızması muhtemel kıvılcımlardan ötürü güvenlik önlemi olarak benzin depoları boşaltılıyor. Tren sabah Ankara'ya ulaşıyor.

İki Devrim Otomobili o zamanlar Sıhhiye semtinde bulunan Ankara Demiryolu Fabrikası'na indiriliyor. Manevra imkânı sağlamak için depolarına yalnızca birkaç litre benzin konuyor. Asıl ikmal sabahleyin Sıhhiye'deki benzin istasyonundan yapılarak, Meclis'e gidilmesi planlanıyor.

29 Ekim sabahı, Devrimler motosikletli oldukça kalabalık bir trafik ekibinden oluşan eskortun arasında yola çıkıyor. Ancak eskorttakiler, benzinden haberdar olmadığından benzinciye uğranılmadan yola devam ediliyor.

Meclis'in önünde durum anlaşıncı aceleyle benzin birinci arabaya konuyor. İkinciye konulmadan Cemal Gürsel Anıtkabir'e gitmek için ona biniyor. 100 metre ancak gitmişken motor durunca, direksiyondaki Yüksek Mühendis Rifat Serdaroğlu "Paşam, benzin bitti" diyor. Birinci arabaya geçilerek Anıtkabir'e gidiliyor. Gürsel, ünlü "Batı kafasıyla otomobil yaptınız ama doğu kafasıyla benzin ikmalini unuttunuz" sözlerini işte bu anda söylüyor. ■

EKŞİSÖZLÜK'TEN ARABA SEVDASI PAYLAŞIMLARI

● Erkeğin arabasının; hayatta başkaları tarafından müdahale görmeyen tek hâkimiyet bölgesi olması sebebiyle yaşanan histir bu. Erkek tuvalette bile bu özgürlük hissini yaşayamaz, yaşatmazlar. Oysa arabasında istediği her şeyi yapar, kontrol tam anlamıyla elindedir. Ayrıca bu his için arabanın çok matah bir şey olması gerekmez.

● Corvette görünce hissettiklerimi Jennifer Cornell'i görünce hissediyorum bir tek... Yaradana olan aşkımdan ötürü... Üstü açık bin lacivert Stingrayde gidiyorsun, gece... Yanında jc, tokasını açmış, savuruyor saçlarını...

● Eskilerden gelen at avrat silah mantalitesinin bugünlere taşınmış halidir.

● Siz hiç arabasını 5 saat yıkadıktan sonra jantın arasındaki girintilerde kalmış olabilecek tozları kulak temizleme çubuğuyla temizleyen birini gördünüz mü? Ben gördüm.

● Göstergelerinden biri de yolda giderken daha üst model bir araba (Mercedes, BMW gibi) gördüğü takdirde geçiş hakkı kendinde olmasına rağmen üst model arabaya yol vermektir. Aşkla beraber saygıdır bu. İleride o arabada kendinin olacağını hayal etmektedir söz konusu sürücü.

● Araba; gitmektir. Her şeyi arkada bırakmaktır. Onunlayken dünya dertleri aklından silinir çünkü her saniye dikkatli olmalısın. Gitmek güzeldir; eskinin dertleri artık gelmeyecektir, yeniler yerini doldurana kadar. Arabadır, aşktır işte bu; seni huzura kavuşturur.

Sürücü KAZA YOK

Endüstrileşmenin dördüncü evresi olan Endüstri 4.0 akıllı otomobiller için de için sınırsız fırsatlar sunuyor. Sürücüsüz gidebilen, kendi kendine park edebilen otomobiller çok yakında, bu dünyada!

AYBALA ÇAKIR*

Madem otomobil sevdası dedik, geleceğin otomobilleri ile devam edelim. Evet, icadından bu yana bir asır geçti ve zaman içinde otomobiller, daha hızlı, daha konforlu ve daha güvenli hale geldi ama bunlar daha çok mekanik yeniliklerdi. Teknolojik yenilikler ise sadece konsept araçlarda sergileniyor, seri üretime yansımıyordu. Ancak elektrikli araçların ticari başarılar elde etmesi ve hibrit araçların yaygınlaşp,

akıllı telefonlarla entegre edilmeleri sektörü harekete geçirdi. Ve 2016 yılından itibaren otomobiller akıllanmaya başladı. Gelin bu teknolojik milattaki son gelişmelere göz atalım:

Otomotiv teknolojilerinde ilk olarak yön bulma (navigasyon) ile başlayan girişim, günümüzde otonom (sürücüsüz) altyapıya sahip otomobiller üretme çabasında. Örneğin Google Car (Google Arabası). Google'ın geliştirdiği bu sürücüsüz araba modeli, son beş-altı yılda yüz binlerce kilometre yol yapmış olmasına rağmen halen test aşamasında.

Geçtiğimiz yıl Fiat Chrysler ile iş birliği yaparak sürücüsüz araç sektöründe hızlanmayı hedefleyen marka, sadece birkaç kez kaza yapan araç üzerinde çalışmalarını sürdürüyor.

Bu sistem temel olarak birbirini tanıyan küçük sensörlerden oluşan bir ağ ve bu ağa bağlanarak, birbirini tanıyan, bir diğerinin hareketini kontrol edebilen nesnelerden oluşuyor. Yani trafikte hareket halindeki bir otomobil aynı anda hem yolu, hem yol üzerindeki işaretleri, hem yoldaki diğer otomobil, motosiklet, bisiklet, yaya ve diğer canlıları algılayıp

seyrini bu algıladıklarına göre sürücünün müdahalesi olmadan yapabiliyor.

Alman beyaz eşya üreticisi Bosch da aynı hedefin peşinde. Bosch hem sürücüsüz gidebilen hem de kendi kendini park edebilen bir sistem üzerinde çalışıyor. Ya aracınız kendi kendini park edebilecek ya da siz akıllı telefonunuzdaki bir uygulama sayesinde onu rahatça kontrol edebileceksiniz. Kendi kendini park edebilen araba konsepti daha önce Ford firması tarafından da kullanılmış, tüketiciler tarafından beğenilmişti.

MERCEDES AVANTAJLI

Otomotiv markaları, arama motoru Google ve teknoloji devi Apple, "otonom" yani sürücüsüz otomobilleri 2020'de yollara çıkarmak için harıl harıl çalışırken, Mercedes-Benz'den sürpriz hamle geldi. Mercedes-Benz, otonom araçların yollara çıkmasına bir adım kaldığını gözler önüne serdi. Yeni E Serisi'nde yer alan "Drive Pilot" sistemi, sürücüsüz otomobillerin özelliklerini şimdiden tüketicilere sunmaya başladı. Drive Pilot, stereo kamera ve radyo sensörleriyle çalışıyor. Otomobil, hız sabitleme ve şerit takip sistemiyle sürücü müdahalesine gerek kalmadan gidebiliyor. E Serisi, akıllı yazılımı sayesinde önündeki aracı kendi kendine hatasızca sollayıp, şeridine geri dönebiliyor.

Bilgisayar ve akıllı telefonlarıyla tüm dünyada teknolojik dönüşüm başlatan Apple da 2019 yılında ilk elektrikli aracını satışa sunmaya hazırlanıyor. Elbette bu araçlar iOS tabanlı olacak ve iPhone ya da iPad'lar ile de kontrol edilebilecek.

Elektrikli araç dendiği zaman ilk akla gelen Tesla Motors ise internet üzerinden araçlara otomatik olarak gönderdiği güncelleme ile araç çağırma (summon) özelliğini etkinleştirdi. Artık Tesla sürücüleri akıllı telefonlarında bulunan bir uygulamadan bir tuşa basarak araçlarını ayaklarına kadar çağırabiliyor.

Otomobil sektöründe halen kullanılan insan-arayüz etkileşimleri de gelişiyor. Devasa ekranlarda Android Auto, Apple CarPlay gibi işletim sistemlerine sahip tabletler sunuluyor ve bunlar internet üzerinden güncellenebiliyor. Yine firmalar araçlarında kablosuz güncelleme özelliği sunuyor. Güncellemeler ile araçlardaki hatalar giderilebiliyor ya da yeni özellikler eklenebiliyor.

Öngörüler arasında; frene basıldığında ya da rampa aşağı inerken elektrik üreterek pillerini şarj edebilecek araçlar, yollardaki diğer araçlardan alacağı bilgiler ya da havada yapılan yayınlardan aldığı bilgilere göre rotasını kendi belirleyen araçlar var...

Otomobil firmaları ile teknoloji firmaları arasındaki çizgi her geçen gün kayboluyor. Akıllanan her ürünün hayal gücümüzün ötesine geçtiği ve geçeceği şu günlerde heyecanlanmamak elde değil. Tabi tüm bunlar olurken bu gelişmelere ayak uydurabilmek ve sürücü ile yolcuların can ve mal güvenliğini kontrol altına almak ilk sırada geliyor. Araçların, insan hayatındaki yeri ve önemi göz önüne alındığında en küçük bir hatanın bile hayati değer taşıdığı su götürmez bir gerçek çünkü... ■

**Pamukkale Üniversitesi Mekatronik Mühendisliği, 4. sınıf öğrencisi*

NEFES NEFESE...

UÇAN OTOMOBİL PROJESİ

Nişantaşı Üniversitesi, Japonya'nın Nagasaki Üniversitesi ve Nagasaki Institute of Applied Science ile elektrikli uçan otomobil projesi geliştirmek için anlaşma imzaladı.

APPLE WATCH KALP KRİZİNİ HABER VERECEK!

Apple Watch'ın kalp krizi riskinizi önceden ölçebileceği ve kalbe göndereceği akımdan gelen verileri işleyerek bir EKG cihazı olarak kullanılabileceği iddia ediliyor.

İSTENMEYEN GRUBA EKLEMELERE SON!

Popüler mesajlaşma uygulaması WhatsApp'a, kullanıcı engel kaldırma, davet özelliği, grup yöneticilerine verilen haklar ve telefonu sallayarak WhatsApp'a erişmek gibi 4 yeni özellik geliyor.

BİTCOİN FIRSATLARI SÜRÜYOR!

Hollandalı bir firma vatandaşların yattıkları yerden para kazanmasına imkan sağlıyor. Kişilerin vücut enerjileriyle Bitcoin üretilen cihazların elektrik ihtiyacı karşılanıyor.

KARA DELİK GİZEMİ

ABD'li bilim insanları, 2018 yılında, 26 milyon ışık yılı uzaklıktaki bir kara deliği görüntüleyeceklerini açıkladı.

2018

ONLARIN YILI

Sporda 2018 her yıl olduğu gibi çok sayıda yeni yıldızın doğuşuna sahne olacak. Bu yıl zirveye çıkması beklenen sporcuları, henüz kariyerlerinin başındayken sizin için derledik.

MAVİ GÜN

Spor, doğası itibarıyla her anında iniş ve çıkışlara sahne olan bir alan. Bunun sebebi de performansın ve kazanmak ile kaybetmek, takdir edilmek ile eleştirilmek arasındaki kesin sınırlarla çizilmiş sınırlar. Bu da sık sık yeni isimlerin kendi branşlarında öne çıkmasına ve diğerlerinin de inişe geçmesine sebep oluyor. 2018'de de durum değişecekmiş gibi görünmüyor. Bu yıl da farklı branşlarda çok sayıda sporcu adını dünyaya duyuracak. Kısa süre sonra tüm dünyanın adını ezberlemesi beklenen isimleri henüz kariyerlerinin ilk adımlarını atarken, size tanıtmak istedik:

CHRISTIAN COLEMAN

Usain Bolt'un emekliliğinin atletizm dünyasında en çok merak uyandıran soru, 100 ve 200 metre kralı Jamaikalı atletin boşluğunu kimin dolduracağı. Aday listesinin en başında ise 21 yaşındaki ABD'li atlet Christian Coleman yer alıyor. Yeni bin yıla kadar pistlerde kısa mesafe koşularını domine eden ABD'nin uzun süren sessizliğini bozacak gibi görünen genç atlet, geçen yıl oldukça başarılıydı. Londra'daki Dünya Atletizm Şampiyonası'nda 100 metrede gümüş madalya kazanan Coleman, ABD Üniversitelerarası yarışlarında 9.82 ile yılın en iyi derecesini koştumuştur. Henüz geçen haziranda profesyonel olan ABD'li sprinterin adını ileride çok sık duyacağınız gibi görünüyor. ■

BEN SIMMONS

Kobe Braynt'ın basketbolu bırakması, LeBron James'in ise 30'lu yaşlarına merdiven dayaması ile NBA, önümüzdeki on yılın basketbol yıldızının kim olacağını sormaya başladı bile. Bu sorunun cevabı için en çok öne çıkan isim ise Philadelphia 76ers'in çaylak oyuncusu Ben Simmons. Geçen yıl kolejden NBA'e adım atsa da sakatlıklar sebebiyle kendisini gösterme şansı yakalayamayan Simmons, bu sezona fırtına gibi bir giriş yaptı. Pozisyon olarak forvet oynasa da oyun zekası ile takımı yönlendirme ve oyun kuruculuk özellikleri ile pozisyonlar arası sınırları bulanıklaştıran Simmons, takımını play-off'a taşımak için mücadele ediyor. 21 yaşındaki basketbolcunun ismini önümüzdeki yıllarda NBA finallerinde göreceğiz. ■

ALEXANDER ZVEREV

Uzun süredir Federer, Djokovic ve Nadal gibi isimler tarafından domine edilen erkekler tenisinde artık yeni yıldızların ortaya çıkma vakti. Yeni kuşak tenisçiler içinde de en çok dikkat çeken isimlerden birisi Rus asıllı Alman tenisçi Alexander Zverev. 2017'de kendisi adına unutulmaz bir sezon geçiren Zverev, Washington Açık, İtalya Açık, Rogers Kupası, Münih Açık ve Güney Fransa Açık'tan oluşan 5 turnuva zaferi kazandı. Dünya sıralamasında üç numaraya kadar yükselen Alman raket, İtalya'da kazandığı zaferle bu turnuvayı kazanan en genç tenisçi unvanını Sırp Djokovic'ten almış oldu. Zverev'in bu yılki hedefi ise geçen çok büyük bir başarı gösteremediği Grand Slam turnuvalarında iz bırakmak olacak. ■

CAROLINE GARCIA

Erkekler tenisinin aksine birkaç ismin tekelinde olmayan ve oldukça sürprize açık bir görüntü çizen kadınlar tenisinde, geçen yıl öne çıkan isimlerden birisi tenisın yeni kraliçesi olabileceğini gösterdi. İspanyol asıllı Fransız tenisçi Caroline Garcia, her geçen gün yükselen performansı ile 2018 için büyük potansiyel taşıyor. Şu anda dünya sıralamasında 74. olsa da yıl içinde ilk 10 sıraya ve kariyerindeki ilk Grand Slam çeyrek finaline yükselen 24 yaşındaki raket, 2016 yılında Roland Garros çiftler finalini kazanarak ülkesinde büyük popülarite kazanmıştı. Fransızlar bu yıl olmasa da birkaç yıl içinde aynı zaferi bu kez teklerde Garcia'dan görmek istiyor. Tenis otoritelerine göre çok da beklemek zorunda kalmayacaklar. ■

VINICIUS JUNIOR

Futbol dünyası artık yeni Messi ve yeni Ronaldo arayışında. Yetiştirdiği futbol yetenekleriyle her döneme damga vuran Brezilya'nın bu arayışlara verebilecek bir cevabı var. 17 yaşındaki Vinicius Junior, son yıllarda performansı ile hayal kırıklığı yaratan sambacıların yeni yıldızı olarak görülüyor. Junior, geçen yaz kulübü Flamengo'dan Real Madrid'e tam 45 Milyon Avro'luk bir bedelle transfer oldu. Transferinin hemen ardından tekrar eski kulübüne kiralanan Junior'un birkaç yıl içinde Madrid'de Cristiano Ronaldo'nun yerini alması bekleniyor. Elinde Neymar gibi bir yıldız ve Gabriel Jesus gibi bir genç yetenek bulunduran Brezilya'nın ise önümüzdeki dönemde Dünya Kupalarının en büyük favorisi olması kesin gibi. ■

ESTEBAN OCON

Fransız sürücü, uzun süredir yeni bir yıldız arayışında olan motorsporları dünyası için bu boşluğu dolduracak isim olarak gösteriliyor. 21 yaşındaki sürücü, geçen yıl sezona Manor ile başladıktan sonra Race India'ya geçmiş, mütevazı aracı ile üst üste üç yarışta 10. sırayı alarak yarış dünyasının dikkatini çekmeyi başarmıştı. Üst üste 27 yarışta bitiş çizgisini geçerek bu alanda yeni bir rekora imza atan Fransız, 2019'da Mercedes takımındaki pilot koltuğu için şimdiden anlaşma imzaladı. ■

RASHID KHAN

Eski İngiliz sömürgeleri ve güney doğu Asya'da oldukça popüler bir spor olan krikette, Britanyalı ve Hintli sporcuların egemenliğini kırarak yeni bir yıldız adını duyurmaya başladı. 19 yaşındaki Afgan sporcu Rashid Khan, siyasi, mezhepsel ve etnik krizlerle sporcu yetiştirmeye pek kaynak ayıramayan ülkesi için büyük bir umut olabilir. Afganistan'ın Batı Hindistan ile karşılaştığı mücadelede 18'de 7 ile en çok kale oranını tutturan Khan, bu başarıyı gösteren en genç kriket oyuncusu oldu. ■

RYAN GARCIA

Profesyonel boks dünyasında adını her geçen gün daha sık duyduğumuz bu yetenek 2018'e damga vurabilir. 19 yaşındaki ABD'li sporcu, tam 15 defa ulusal amatör şampiyonada zafer kazanarak dikkat çekmişti. Henüz ilk adımlarını attığı profesyonel kariyerinde ise 13 galibiyetine karşılık hiç mağlubiyet almayan Garcia, hızlı yumrukları ve hareketli stili ile süper tüy siklet kategorisinde hem yenilmez hem de seyircilerin idoli olmaya aday gösteriliyor. ■

ELLIE DOWNIE

Salon sporlarında geleneksel olarak başarılı sporcu yetiştirmekten uzak bir kültüre sahip olan Britanya son yıllarda bu durumu tersine çevirmek için büyük çaba harcıyor. 18 yaşındaki umut vaat eden jimnastikçi Ellie Downie bu çabanın meyvelerinden. Geçen yıl Romanya'nın Cluj şehrinde Avrupa Şampiyonası'nda

altın madalya kazanan Britanyalı jimnastikçi, kısa süren sakatlığının ardından yeniden sahneye çıkmaya hazırlanıyor. Downie'nin en büyük hedefi elbette, iki yıl sonra Tokyo'da olimpiyatlarda altın madalya kazanmak olacak. ■

TEPEDEN TIRNAĞA

Büyük bir şehirde küçük günlere hayatlarımızı sığdırmaya çalışıyoruz hemen her birimiz, trafiğe kalmamak için acele ediyor ve 15 dakika fazladan uyuyabilmek için saçımıza başımıza bakmadan kendimizi dışarı atıyoruz. Bu akışın içinde kendimizi motive etmenin en kolay yollarından biri, biz kızlar için aynaya baktığımızda kendimizi iyi görebilmek belki de. İşte bu yüzden günlük hayata uyumlu birkaç önerimiz olacak, inanın 5 dakikalık makyaj sözü verip yarım saatinizi alan rutinler gibi olmayacak. Sizin için sıraladıklarımız için aşağıya buyurun.

ALAZ CEREN GÖNÜLLÜ

1. ADIM: YÜZ Öncelikle taahhüt ettiğimiz 5 dakikanın içine nemlendirme aşamasını dahil etmediğimizi belirtmek isteriz, çünkü bu cildinize borçlu olduğunuz günlük bir zorunluluk aslında. Yüzünüzü nemlendirdikten sonra eğer problemlili göz altlarınız varsa yüzünüzdeki diğer sorunlu noktalarla birlikte bir gözaltı kapatıcısını ellerinizle uygulayabilirsiniz. Hızlıca yedirdikten sonra olmazsa olmaz adım olarak maskaranızı uygulayın, ifadenizdeki en büyük değişimi sağladığına inandığımız maskarayı tek kat sürerseniz bile günü kurtarmaya yeter. Göz makyajındaki kilit nokta, göz kapaklarınızın katlanma bölgesine uygulayacağınız doğal bir far, tombul bir karıştırma fırçasıyla açık kahve tonlarında bir far hem göz kapaklarınızdaki damarlı görünümü kapatacak hem de gözlerinize derinlik vererek vurgulayacak. Yüzünüze biraz renk gelmesi adına bir sağ yanağa bir sol yanağa allık darbeleri ardından hazırsınız. Son darbe olarak çantanızda mütemadiyen bulundurduğunuz nude rujunuzu asansörde bile uygulayabilirsiniz. ■

Pratik makyajınızı günlük sınıfından çıkarmak için ihtiyacınız olan tek şey koyu renk bir ruj. Kırmızı ve bordo ise zamansız renkler.

2. ADIM: SAÇ Saç için hemen her surat ve saç tipine uygun olacağını düşündüğümüz bir modeli sizlerle paylaşıyoruz. Bir önceki gün kuaföre gidecek ya da saçınızı yıkayacak vaktiniz olmadıysa da bu modeli rahatlıkla kullanabilirsiniz. Saçınızın yarısını tepeden ayırın -bunu yarım at kuyruğu gibi düşünebilirsiniz-, ayırdığınız parçayı topladığınızda düzgün görünmesi için geriye doğru tararken biraz köpük kullanmak bebek saçların çıkmasını engelleyecek hem de daha uğraşmış bir görüntü elde etmenizi sağlayacak. Ayırdığınız tutamı ister at kuyruğu gibi serbest bırakın ister küçük bir topuz yapın, köpüğün etkisiyle saçınız hem temiz ve şık görünecek hem de hoş kokacak. ■

Takı kullanırken abartmaktan çekinmeyin, özellikle sade renkler kullandığınız günlerde boynunuza üst üste bolca kolye takıp halka küpelerle dikkat çekebilirsiniz.

Çantanızdan sıkıldıysanız ve değiştirmeye üşeniyorsanız günlük çantanızın sapına küçük ve renkli bir fular dolamak geçici de olsa farklı görünmesini sağlayacaktır.

3. ADIM: KIYAFET Her gün dolabın kapaklarını açıp dakikalarımızı rafları tarayarak geçiriyoruz, böyle durumlarda aklınızda bir yedek kombin bulundurmamak çok işinize yaracak. Üst ile altı aynı renk giymek işi çok kolaylaştırıyor, hem hiçbir renk kesintisi olmayacağı için daha uzun ve ince görüneceksiniz hem de çabası bir şıklık elde edeceksiniz. Burada

dikkat edilmesi gereken nokta renk tonlarının birbirinden çok uzak olmaması, kırmızı pantolon üstüne kırmızı triko giyerken tonların hemen hemen aynı olmasına dikkat ederseniz istediğiniz görüntüyü daha rahat elde edebilirsiniz. Kıyafetinizin hareketsiz görünmemesi için bu sade kombini bol takı kullanarak neşelendirebilirsiniz.

Kullanacağınız diğer eğlenceli aksesuarlar da renkli şallar veya çantalar olabilir. Bu kombine eşlik edecek ayakkabılar ise o günkü planınıza göre nude stiletto, pastel tonlarda kısa botlar ve tabii sneakerlar olabilir.

Burada uyumu ayakkabı ve dış giysinizin renklerini eşleştirerek yakalayabilirsiniz. ■

BU AY NE İZLESEK?

Kış ayları, Black Mirror ve Dark gibi serilerle atmosfere uygun devam ediyor. Stranger Things'in ardından gündeme gelen Alman bilimkurgu dizisi Dark, çok konuşuldu. Sıkça Stranger Things dizisiyle kıyaslanan Dark, kimine göre taklit, kimine göre ise daha başarılı. Sevilen yerli internet dizisi Fi'den ise kötü haber var, dizi sezon sonu final yapacak.

DENİZ YAVAŞOĞULLARI

Alman yapımı bir bilimkurgu: **DARK**

Olaylar, Winden adlı küçük bir kasabada bir çocuğun kaybolmasıyla başlar. Buraya kadar bakınca doğal olarak Stranger Things akla geliyor ama sonrasında durum bambaşka bir hal alıyor. Bana kalırsa, Dark ve Stranger Things olay başlangıcı, ana mekan ve bilimkurgu olmalarının dışında birbiriyle benzerlik dahi teşkil etmiyor. Bir de ikisi de Netflix dizisi. Onun dışında Dark, Stranger Things'i Stranger Things yapan hiçbir şeyi içermiyor. En başta, tema müziğinden, senaryo içeriğindeki esprilere kadar 80lere özgü korku komedi/korku bilimkurgu "retro"luğu bu dizide yok. Stranger Things'in zaten olayı bu. Dark, ise ismine yaraşır bir dizi. Atmosfer itibarıyla karanlık bir dünya sunuyor. Stranger Things'e göre daha ağır denebilir. Daha çok İskandinav polisiyesi gibi bir atmosfere sahip, zaten Alman yapımı ve Almanya'da geçiyor. İlk bölümde Hansel ve Gretel göndermesi

var, kültüre uygun anlatım ve kurulan dünya itibarıyla çok da yerinde bir gönderme. Orijinal dilinin Almanca olması da diziye ayrı bir hava katıyor.

Dark, Almanya'nın Winden adlı, suç oranı düşük küçük bir kasabasında geçiyor. Olaylar bir gece bir çocuğun kaybolmasıyla, daha doğrusu ortadan yok olmasıyla başlar. O sırada kısa zaman önce bir gencin de kaybolmuş olduğunu öğreniriz. Çocukların arandığı sırada, oklar kasabadaki nükleer santralin arazisine çevrilir. Arazi tellerle çevrilidir, giriş için izin gerekmektedir. Bu noktada da akla Stranger Things geliyor, ama o dizide olan bitenin beklentisiyle yaklaşırsanız yanılırsınız. Orada da bir şeyler dönüyor tabii, o ayrı mevzu.

Kasabalılar, başta her ne kadar "burada böyle şeyler olmaz ki" deseler de bir süre sonra 33 yıl önce de çok benzer durumların yaşandığını hatırlamaya başlıyorlar.

Bu noktadan sonra 33 sayısı, dizinin bel kemiğini oluşturuyor. Diziyi spoiler vermeden anlatmak çok zor. Bu nedenle özellikle bilimkurgu meraklılarının, kafasını karıştırmadan oturup izlemesi gereken bir dizi.

Dizi, kendi içeriğinde oluşturduğu mantık doğrultusunda hiçbir matematiksel hataya yer vermiyor. İlgilenenler bilir, olağanüstü bütçeli görselliğiyle göz boyayan, senaryosuyla afallatan ve ilk bakışta çok başarılı olduğunu düşündürten pek çok Hollywood bilimkurgu filminde analize girilince sıkça mantık hatasına rastlanır. Veya senaryoyu öyle bağlanamayacak bir noktaya taşırlar ki, siz senaryo nasıl bağlanacak diye heyecanla beklerken karakter şizofren çıkar :) İşte Dark'ta böyle basite kaçma yok, dizinin Interstellar gibi, afallatan karma karışık bir senaryosu var ama sonuca bağlanıyor, üstelik mantık hatası yok. Türün meraklıları kesinlikle izlemeli. ■

Fı bitiyor

Başarılı, yerli internet dizisi Fı ikinci sezon ile final yapacak. Fı-Çi-Pi romanından uyarlanan dizinin final yapacağı hakkındaki bilgiyi, yazar Azra Kohen katıldığı bir radyo programında açıkladı. İşte Kohen'in o açıklaması; "Birinci sezonda ilk bölüm evet kitaba bağlı, ama ikinci bölümden sonra her şey değişiyor. Üçüncü bölümden itibaren kitaptaki referans noktaları sabit kalarak, sadece birinci sezon için söylüyorum, bambaşka bir hikâye anlatıyorlar. İkinci sezonda sadece karakterler var ve o yüzden ikinci sezonda bitirilmesinin kararını aldım. Buradan Ay Yapım toplantısına gideceğiz. Doğru olanı yapmak lazım, şu an kendi merkezinden çıktığı için amacına hizmet etmediği için devam etmesinin bir anlamı yok. Oturduğum yerden çok güzel para kazandığımızı düşünebilir insanlar, ama beni gerçekten yakından tanıyanlar ve anlayanlar bilsinler ki, benim amacım hiçbir zaman bir şey kazanmak olmadı. Bir şey yanlış gittiği zaman durdurmak için elimden geleni yapıyorum." ■

BLACK MIRROR 4. sezon ile sarsılma zamanı

Black Mirror, teknolojinin kötü yansımaları ne olabilir üzerinden, her sezon birbirinden bağımsız hikâyeler sunan bir dizi. Bir nevi distopya öyküleri. Aslında, bu diziyi heyecanla bekleyenlerin psikolojisini hep merak ederim, öyle ki ilk sezonu art arda izlemem bende panik atak benzeri bir iç sıkıntısı yaratmıştı. O güne dek ısrarla izlemediğim Game Of Thrones'a başlamama sebep olan olay budur. "Unutmam lazım" diyerek açmıştım. Sonraki sezonlara da hep mesafeye baktım, ne kadar başarılı olduğunu takdir etmemek mümkün değil, insanda yaratmak istediği etkiyi, geleceğe dair umutsuzluğu ve korkuyu da dibine kadar veriyor. Bu açıdan bakınca itici etki de yaratabilen bir dizi. Ben sonunda direncimi kırdım ve yeni çıkan 4. sezonla beraber diğer sezonları da izledim. Yine hepsi birbirinden başarılı bölümler art arda dizilmiş, yine de belirtmek gerek ki ilk sezonun sertliği bir nebze kırılmış. Bu benim için olumlu bir taraf.

Black Mirror'ın son sezonu altı bölümden oluşuyor. İlk bölüm USS Callister, gerçek hayatta ezik bir karaktere sahip teknoloji şirketi CEO'sunun özel hayatında yarattığı sanal oyun dünyasında adeta bir diktatör oluşunun hikâyesi, ancak bu dünyanın gerçeğe bağdaşan bir yanı var, onu hiç söylemeyeyim.

İkinci bölüm ArkAngel ise, sezonun öne çıkan bölümlerinden. Bir anne-kız

hikâyesi üzerinden giden bu bölümde korumacılığın teknolojiyle birleştiğinde ne gibi sıkıntılar doğurabileceği ele alınıyor. Anne, küçük kızının güvenliği için Arkangel adlı bir programı çocuğuna yükletir. Küçük kıza yerleştirilen bir çip sayesinde, annesi kızının her hareketini bir tabletten izlemekte, istediği taktirde, görüntüler ve seslerde sansür uygulayabilmektedir. Kız, böyle korumacı bir atmosferde büyüdükten sonra gerçek dünyada afallar... Özellikle fazla korumacı ebeveynlerin izlemesi gereken bir bölüm...

Bir diğer dikkat çeken bölüm ise "Timsah" adlı üçüncü bölüm. Bu bölüm polisiye. Geleceğin teknolojisinde bir cinayetin üstünü kapatmak mümkün müdür, nelere sebep olur vb bir dolu soru eşliğinde sonuna kadar soluksuz izlenen başarılı, özgün bir "Black Mirror polisiyesi".

Dördüncü bölüm, "Hang The DJ" günümüzde de var olan Tinder benzeri bir uygulamanın çok daha kapsamlısını ele alıyor, ilişkiler üzerine ilginç bir bölüm. Beşinci bölüm "Metal Kafa", insanoğlu için şimdiden ciddi bir tehdit olarak algılanan yapay zekâ üzerine bir hikâye. Siyah beyaz çekilmesi etkisini arttırmış. Bu aralar etrafta dolanan, yapay zekâ köpeklerin haberi üzerine izleyince beni iyice ürküttü. Son bölüm "Black Museum" ise, içeriğinde üç kısa hikâyeyi barındırdığı ve güzel bağlandığı için öne çıkan bir başka bölüm. Anlatmayayım, izleyin! ■

BÜYÜK EV ABLUKADA

İsmi Turgut Uyar'ın bir şiirinden alan ve kendine has müzikal üslubuyla dikkat çeken Büyük Ev Ablukada, 9 Şubat'ta saat 22.00'de DasDas sahnesinde dinleyicisiyle buluşuyor.

BLUE MAN GROUP ZORLU'DA İsmi, ekibin yarattığı mavi karakterden alan ve sahne şovuyla tüm dünyada bir fenomene dönüşen Blue Man Group, Zorlu PSM ve BKM işbirliğiyle 13-25 Şubat tarihleri arasında İstanbul'da olacak. Bugüne kadar 20'den fazla ülkede sahnelenen ve 35 milyondan fazla seyirciyle buluşan şov, gelişen teknolojiler, yepyeni müzikler ve taze hikâyelerle donatılmış yapısıyla farklı kültürlerle hitap etme başarısıyla da dikkat çekiyor.

ANDY MARSHALL KONSERİ Elvis Presley filmi "King Croele"den esinlenerek ilk şarkılarını yayınlayan ve sahnede de bu ismi kullanan Britanyalı Archy Ivan Marshall, yeni jenerasyonun harika çocuğu olarak biliniyor. Alternatif müzik ve hip-hop esintilerinin yer aldığı yeni albümü "The Ooz" ile caza ağırlık veren müzisyen, albümünün turnesi kapsamında ilk defa İstanbul'a geliyor. Konser 7 ve 8 Şubat'ta saat 21.30'da Salon İKSV'de.

MOĞOLLAR 50 YAŞINDA Türkiye'nin köklü müzik topluluklarından Moğollar yarım yüzyılı yine sahnede deviriyor. "Selvi Boylum Al Yazmalım", "Devlerin Aşkı" gibi film müzikleriyle de bilinen Cahit Berkay, kariyeri boyunca birikimini genç müzisyenlerle de paylaşan Taner Öngür, grubun bestecisi-klavyecisi ve aranjörü Serhat Ersöz, babası Cem Karaca'nın eseri "Tamirci Çırağı"nı yeniden yorumlayarak dikkatleri üzerine çeken Emrah Karaca ile grubun davulcusu ve en genç üyesi Kemal Küçükakkal'dan oluşan grup 50. yılını 9 Şubat'ta saat 20.30'da Zorlu PSM-Ana Tiyatro'da büyük bir konserle kutluyor.

ARZU TRAMVAYI Elia Kazan tarafından 1951 yılında sinemaya da uyarlanmış, Amerikalı yazar Tennessee Williams'ın kültleşmiş oyunu "Arzu Tramvayı", BKM ve ID İletişim'in yapımcılığında 7 Şubat'ta saat 20.30'da Zorlu PSM-Drama Sahnesi'nde izleyiciyle buluşuyor. Hira Tekindor'un yönetmenliğinde Zerrin Tekindor, Onur Saylak, Şebnem Bozoklu ve İbrahim Selim'i bir araya getiren oyunu Türkçeye çeviren ise Haluk Bilginer. Tiyatro tarihi için bir dönüm noktası olarak kabul edilen "Arzu Tramvayı", dönemin Amerika'sını bir kadının gözüyle aktarmasıyla da bir ilki gerçekleştiren bir dünya klasiği.

7 KOCALI HÜRMÜZ Türkiye mizahının önemli isimlerinden Sadık Şendil'in kaleme aldığı, farklı meslek ve tiplerden altı kocası olan Hürmüz'ün yedinci kocasıyla evlenmesiyle yaşanan olayları mizahi bir dille anlatan "7 Kocalı Hürmüz" müzikali, geniş kadrosu ve usta tiyatrocu Müjdat Gezen'in yorumuyla yeniden sahneye taşınıyor. Yapımcılığını ve yönetmenliğini Müjdat Gezen'in üstlendiği müzikalin oyuncu kadrosunda Müjdat Gezen, Birce Akalay, İlker Ayrık, Yonca Evcimik, Ercan Bostancıoğlu, Suzan Kardeş, Ömür Arpacı, Mehtap Ar, Arzu Okay, Can Bana, Aykut Taşkın, Barış Taşkın, Cengiz Okuyucu ve Cengiz Gezgin yer alıyor. Müzikal 10, 11 ve 21 Şubat tarihlerinde saat 20.30'da Türker İnanoğlu Maslak Show Center'da izleyici karşısında.

LEONARDO DA VİNCİ EXPO: DAHİ İSTANBUL'DA

Rönesans'ın büyük dahisi Leonardo Da Vinci'nin orijinal eskizlerinden yola çıkılarak oluşturulan 100 replikasıyla birlikte orijinal el yazması, tablo ve çizimlerin de dahil olduğu 200'e yakın eseri sanatseverlerle buluşturan sergi, 7 Nisan'a kadar UNIQ İstanbul'da görülebilir.

BİR ZAMANLAR GAZİNODA KKM Gönül Ülkü ve Gazanfer Özcan Sahnesi, 15 Şubat günü saat 20.30'da Haldun Dormen'in hem yazıp hem de rol aldığı "Bir Zamanlar Gazinoda" oyununu ağırlıyor. İki eski dost, komedyen ve ortağın yollarını ayırdıktan yıllar sonra yeniden aynı sahneyi paylaşma maceralarını anlatan oyun; bu vesileyle ün, hırs, yaşlılık, vefa gibi pek çok konuyu gündeme getiren eğlenceli bir komedi. Ali Altuğ'un yönetmenliğini üstlendiği "Bir Zamanlar Gazinoda" oyununda Dormen'e Kerem Atabeyoğlu, Ruhsar Öcal, Almıla Uluer, Caner Tör, Murat Terzi, Murat Buyruk, Cansel Şanlı, Ece Arlı, Başak Burcu Ceylan ve Fatih Aslan eşlik ediyor.

KAÇ BABA KAÇ Komedi oyunlarının yazarı Ray Cooney'in eseri "Kaç Baba Kaç" yeni sezonda yeni yorumuyla bir kez daha sahnede... Oyunda Ceyhan Fersoy, Dost Elver, Ebru Karanfilci, Ferdi Akarnur, Hakan Bulut, İrfan Kangı, Merve Sevi, Meltem Parlak, Nihan Tarhan, Orçun Kaptan, Özgür Şenyer, Sibel Tomaç rol alıyor. Bir hastanenin doktorlar odasında geçen ve iki saat boyunca düşmeyen temposu ile kahkahalar attıran "Kaç Baba Kaç"; rektörlüğe giden yolda Dr. David Morgan'ın başına gelen olayları anlatıyor. Oyun 8 Şubat tarihinde 20.30'da Mustafa Saffet Kültür Merkezi'nde (MSKM) izleyiciyle buluşuyor.

ATAŞEHİR BELEDİYESİ REHBERİ

BELEDİYE BAŞKANLIĞI

Ataşehir Belediyesi Hizmet Binası Barbaros Mah. Şebboy Sok. No: 4/A
Tel: 0216 570 50 00
Fax: 0216 688 07 54
www.atasehir.bel.tr

ÖZEL KALEM MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1106

BASIN YAYIN VE HALKLA İLİŞKİLER MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1598
Fax: 0216 687 07 54

EMLAK VE İSTİMLAK MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1453
Fax: 0216 687 07 78

TEFTİŞ KURULU MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1118
Fax: 0216 687 07 58

İNSAN KAYNAKLARI VE EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1629
Fax: 0216 687 07 93

KÜLTÜR VE SOSYAL İŞLER MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1670
Fax: 0216 687 07 92

FEN İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1411
Fax: 0216 687 07 75

PARK VE BAĞÇELER MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1487
Fax: 0216 687 07 76

TEMİZLİK İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1466
Fax: 0216 687 07 77

YAZI İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1275
Fax: 0216 687 07 63

MALİ HİZMETLER MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1193
Fax: 0216 687 07 51

HUKUK İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /2809
Fax: 0216 687 07 57

SAĞLIK İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1619

PLAN PROJE MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1147
Fax: 0216 687 07 61

ZABITA MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1801
Fax: 0216 687 07 52

YAPI KONTROL MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1361
Fax: 0216 687 07 72

ÇEVRE KORUMA VE KONTROL MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1523
Fax: 0216 687 07 82

ULAŞIM HİZMETLERİ MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1221
Fax: 0216 687 07 67

VETERİNER İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1658
Fax: 0216 687 07 89

SOSYAL YARDIM İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1003
Fax: 0216 687 07 53

RUHSAT VE DENETİM MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1240
Fax: 0216 687 07 65

KENTSEL DÖNÜŞÜM MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1245

KADIN VE AİLE HİZMETLERİ MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1611

İMAR VE ŞEHİRCİLİK MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1381
Fax: 0216 687 07 70

MUHTARLIK İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1123

DESTEK HİZMETLERİ MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1735
Fax: 0216 687 07 97

BİLGİ İŞLEM MÜDÜRLÜĞÜ

Tel: 0216 570 50 00 /1508

ATAŞEHİR BELEDİYESİ KADIN GİRİŞİMCİLİK MERKEZİ

Atatürk Mah. Meriç Cad. No: 2
Tel: 0216 570 50 00 /5707

EVLENDİRME DAİRESİ

Küçükbakkalköy Mah. Şehit Şakir Elkovan Cad. No: 20
Tel: 0216 570 50 00 /1950-1951

ATAŞEHİR SPOR KULÜBÜ

Barbaros Mah. Lale Sok.
Tel: 0216 570 50 00

ATAŞEHİR BELEDİYESİ AFET KOORDİNASYON MERKEZİ

Atatürk Mah. Ataşehir Bulvarı
Tel: 0216 570 50 00 /2300-2301-2302-2303- 2306-2307

YENİSAHRA ZABITA HİZMET BİRİMİ

Yenisahra Mah. Sütçü yolu Cad.
Tel: 0216 317 31 84

KÜÇÜKBAKKALKÖY ZABITA HİZMET BİRİMİ

Küçükbakkalköy Mah. Merdivenyolu Cad. Geziciler Sok. No: 4
Tel: 0216 573 42 21

MEVLANA ZABITA HİZMET BİRİMİ

Mevlana Mah. Albayrak Cad. Muhtarlık yanı
Tel: 0216 314 77 87

FERHATPAŞA ZABITA HİZMET BİRİMİ

Ferhatpaşa Mah. Yeditepe Cad. G4 Sok. No: 5
Tel: 0216 570 50 00 /1996

MUSTAFA KEMAL ZABITA HİZMET BİRİMİ

Mustafa Kemal Mah. 3004 Cad. Deniz Gezmiş Parkı içi
Tel: 0216 570 50 00 /1918

FETİH MAHALLESİ ZABITA HİZMET BİRİMİ

Fetih Mah. Atatürk Bulvarı İMKB İlköğretim Okulu yanı
Tel: 0216 570 50 00 /1827

MEVLANA ATA EVİ

Mevlana Mah. Cömert Cad. No: 5-1 Tel: 0216 570 50 00 /1984-85-86

AŞIK VEYSEL ATA EVİ

Aşık Veysel Mah. 3001 Cad. No: 116 Tel: 0216 570 50 00 /1980-1981

FERHATPAŞA ATA EVİ

Ferhatpaşa Mah. Mareşal Fevzi Çakmak Cad. No: 12
Tel: 0216 660 02 40

İNÖNÜ ATA EVİ

İnönü Mah. Kartal Cad. No: 57
Tel: 0216 573 86 35-36-37

KAYIŞDAĞI LİONS ATA EVİ

Kayışdağı Mah. Akyazı Cad. No: 84
Tel: 0216 540 74 30

MUSTAFA KEMAL ATA EVİ

M. Kemal Mah. 3004 Cad. No: 36 Tel: 0216 570 50 00 /1971

ATAMEM

Küçükbakkalköy Mah. Vedat Günyol Cad. No: 6
Tel: 0216 574 80 79

ATAŞEHİR BELEDİYESİ KIZ ÖĞRENCİ KONUK EVİ

Kayışdağı Mah. Akyazı Cad. No: 104 Tel: 0216 540 62 75

DÜŞLER AKADEMİSİ

Barbaros Mah. Fesleğen Sok. No: 8 Tel: 0216 688 31 53

BAHRİYE ÜÇOK HASTA KONUK EVİ

Küçükbakkalköy Mah. Cengiz Topel Cad. No: 11
Tel: 0216 572 15 84

AHMET TELLİ ÇOCUK VE HALK KÜTÜPHANESİ

İçerenköy Mah. Prof. Dr. Necmettin Erbakan Cad. No: 108-110
Tel: 0216 570 50 00 /1944

YENİ HAYAT GENÇLİK MERKEZİ

Yeni Çamlıca Mah. Dursunbey Cad. No: 2
Hüseyin Ağırman Parkı içi
Tel: 0216 570 50 00 /1966

FERHATPAŞA GENÇLİK MERKEZİ

Ferhatpaşa Mah. Yeditepe Cad. 16. Sok. No: 25
Tel: 0216 570 50 00 /1930

KADIN KONUK EVİ

Tel: 0216 570 50 00

ATAŞEHİR AŞEVİ

Atatürk Mah. Meriç Cad. No: 2/11
Tel: 0216 580 99 10

ESATPAŞA TAZİYE EVİ

Esatpaşa Mah. Ziya Paşa Cad. No: 44 Tel: 0216 291 22 61

FERHATPAŞA TAZİYE EVİ

Ferhatpaşa Mah. Fevzi Çakmak Cad. No: 12
Tel: 0216 570 50 00 /1988

TÜRKAN SAYLAN TIP MERKEZİ

Küçükbakkalköy Mah. Vedat Günyol Cad. No: 4
Tel: 0216 577 71 40

FERHATPAŞA SAĞLIK POLİKLİNİĞİ

Ferhatpaşa Mah. Yeditepe Cad. 16. Sok. No: 25
Tel: 0216 570 50 00

KADIN SAĞLIĞI, MAMOGRAFI VE KEMİK YOĞUNLUĞU ÖLÇÜMÜ GÖRÜNTÜLEME MERKEZİ

İçerenköy Mah. Prof. Dr. Necmettin Erbakan Cad. No: 108-110 Tel: 0216 570 50 00 /1943- 1991

ATAŞEHİR BELEDİYESİ SAĞLIK MERKEZİ

Cengiz Topel Cad. No: 11
Küçükbakkalköy
Tel: 0216 572 15 84

/atasehirbld

SOSYAL MEDYADA

Ataşehir Belediyesi'nin hizmetlerini, güncel duyuru ve haberleri sosyal medya sayfamızdan takip edebilirsiniz.

**ATAŞEHİR
BELEDİYESİ**
Gelecek burada

0216 **570 5000**
www.atasehir.bel.tr

Yollarda Sergi Hareketi

ATAŞEHİRLİLER KİŞ LASTİĞİ KULLANIYOR

**ATAŞEHİR
BELEDİYESİ**
Gelecek burada

0216 **570 5000**
www.atasehir.bel.tr

[facebook.com/
atasehirbd](https://facebook.com/atasehirbd) [twitter.com/
atasehirbd](https://twitter.com/atasehirbd)